

「……うん」

何やら艶っぽい声が聞こえた。

「……すーすー」

寝息を立てる紅髪の女の子が

俺の隣で寝ている。

ハイスクール デビル 1

旧校舎のディアボロス

TẬP 1 - CON QUỶ CỦA KHU TRƯỜNG HỌC CŨ

Minh Họa.

19/05/2017

Life 0.

19/05/2017

Life 1: Tôi không còn là người.

19/05/2017

Life 2: Cuộc sống của Ác quỷ.

19/05/2017

Life 3: Người bạn mới.

19/05/2017

Life 4: Tôi sẽ cứu bạn của tôi.

19/05/2017

New Life.

19/05/2017

TẬP 1 - CON QUỶ CỦA KHU TRƯỜNG HỌC CŨ

Minh Họa

ファンタジア文庫
石踏一榮作品集

ハイスクールD×D1 旧校舎のディアボロス

い-3
1-1

ハイスクールD×D 1

石踏一榮

ファンタジア文庫

9784829133262

1920193005806

ISBN978-4-8291-3326-2
C0193 ¥580E

定価：本体580円(税別)

富士見書房

ハイスクールD×D1
旧校舎のディアボロス

俺、兵藤一誠は、年齢=彼女いない歴の高校2年生。そんな俺に彼女ができた！友よすまん、俺は一足早く大人の階段を上がる！——はずだったのに、なんで俺は彼女に殺されてるんだ！？

まだなーんにもしていないのに、この世は神も仏もないのか！？そんな俺を救ったのは学校一の美少女、リアス・グレモリー先輩。神でも仏でもなく悪魔だという彼女の口から、衝撃の事実。「あなたは悪魔として転生したの。私のために働きなさい！」

先輩のおっぱいをご褒美につられた、俺の下僕悪魔としての人生はこうして幕を開けるのだった。

勢いと煩悩のみで悶る、学園ラブコメバトルファンタジー開幕！

石踏一榮

●いしづみいちえい

1981年生まれ。生まれも育ちも千葉県。第17回ファンタジア長編小説大賞で特別賞を受賞。ゲーム的な要素を作品に盛り入れるのが早くも盛くも作風であり、代々の担当編集さんを抱かせる。趣味はガンバとポケモン。部屋に積まれていくプラモデルを見るたびに一人でこっそりするの大好きなダメ人間。旧戦士好き。執筆中。

イラスト：みやま零
カバーデザイン：元哉志和

「……うん」

何やら艶っぽい声が聞こえた。

「……すーすー」

寝息を立てる紅髪の女の子が

俺の隣で寝ている。

ハイスクール デビル

1

旧校舎のディアボロス

".....WILL YOU
BECOME MY
FRIEND?"

"YOU TALKED TO
ME NORMALLY
FOR A WHOLE DAY.
THAT WAS FINE.
WE WERE ALREADY
TALKING LIKE FRIENDS."

—I PULLED RAYNARE'S ARM TOWARDS
ME, AND BROUGHT HER BODY CLOSER.
I DEFINITELY WON'T LET HER GO.

**"I WON'T LET YOU GET AWAY, FOOL.
BLOW AWAY, YOU SHITTY ANGEL!"**

富士見ファンタジア文庫

ハイスクールD×D 1

旧校舎のディアボロス

平成20年9月25日 初版発行

平成20年10月25日 再版発行

著者——いしふみいちえい
石踏一榮

発行者——山下直久

発行所——富士見書房

〒102-8144

東京都千代田区富士見1-12-14

<http://www.fujimishobo.co.jp>

営業 03(3238)8702

電話 編集 03(3238)8585

印刷所——暁印刷

製本所——BBC

本書の無断複写・複製・転載を禁じます

落丁乱丁本はおとりかえいたします

定価はカバーに明記してあります

2008 Fujimishobo, Printed in Japan

ISBN978-4-8291-3326-2 C0193

©2008 Ichiei Ishibumi, Miyama-Zero

Tập 1 - Con Quỷ của Khu Trường học Cũ

Life 0.

Nó có màu giống như màu tóc cô ấy.

Đó là những gì tôi nghĩ khi toàn thân tôi đầy máu. Đỏ... Một màu đỏ sẫm thậm chí còn sẫm hơn màu của một trái dâu chín mọng. Đúng vậy, mái tóc dài và mượt của cô ấy có cùng một màu với cái thứ đang bao phủ lấy tay tôi.

Life 0

Màu sắc giống như mái tóc của người đó. Đó là suy nghĩ của tôi khi nhìn vào bàn tay đầy máu của mình. Mái màu tóc đỏ thẫm rực rỡ hơn cả quả dâu chín mọng. Đúng như vậy, mái tóc dài xinh đẹp của người con gái đó có màu như thứ đang bao phủ đầy tay tôi.

Tên tôi là Hyoudou Issei, bố mẹ và bạn bè thường gọi tôi là “Issei”.

Tôi hiện là học sinh năm hai trung học đang trải nghiệm cuộc sống tuổi trẻ của mình. Có lần, một vài học sinh tôi chưa gặp trước đây bao giờ nói: “Đó có phải là Issei không?”, tên của tôi được rất nhiều người biết đến. Tôi nổi tiếng đến không ngờ phải không? Tôi nổi tiếng vì bị buộc tội đã có hành vi dâm dăng là dám nhìn trộm phòng thay đồ nữ của câu lạc bộ Kiếm Đạo.

Không đâu, tôi thì làm sao có thể làm một chuyện đáng xấu hổ như là nhìn trộm được..... Xin lỗi nhưng tôi đang trong viễn cảnh như thế đấy, trốn trong nhà kho cạnh câu lạc bộ Kiếm Đạo và đang cố nhìn trộm qua lỗ hổng trên tường. Nhưng hai tên Matsuda, Motohama đang độc chiếm cái lỗ làm cho tôi chẳng nhìn được gì.

Hơn nữa, làm sao có thể chịu được khi hai tên này cứ nói: “Ohhhh! Ngực của Maruyama to vĩ!” và “Ahhhh! Cặp đùi trắng phao của Katase làm tao phê quá!”.

Tất nhiên là tôi rất muốn xem nhưng có vài người đang tiến đến nhà kho, tôi chạy nhanh ra khỏi đó.

Trên đường về, một điều tuyệt vời đã xảy ra với tôi, người nổi tiếng với các trò biến thái hằng ngày.

“Xin cậu hãy hẹn hò với mình.”

Một lời tỏ tình từ một cô gái.

Tôi cảm thấy như tuổi trẻ đã đến với mình.

Với một người chưa từng có bạn gái như tôi thì đây như là một giấc mơ đã trở thành sự thật.

Tên cô ấy là Amano Yuuma-chan. Cô có mái tóc đen tuyền với thân hình mảnh mai.

Cô ấy dễ thương đến nỗi tôi đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tôi sẽ đồng ý hay không nếu như có một mỹ nhân xuất hiện và nói:” Hyoudou-kun! Mình yêu cậu! Xin cậu hãy hẹn hò với mình!”?

Điều đó như một giấc mơ ngoài tầm với một người trước giờ chưa có bạn gái như tôi.

Sẽ không có gì lạ nếu có người đến nói: “Chú mua cái game hẹn hò này ở đâu thế?”, nhưng điều này đang thật sự diễn ra!

Đúng là phép màu! Tôi đang được một người đẹp tỏ tình!

Tôi cứ nghĩ đây là trò đùa. Tôi còn nghĩ đây là kết quả của một trò cá cược và bạn cô ấy đang nhìn chúng tôi từ đâu đó.

Điều này không thể xảy ra được. Cho đến lúc này, tôi vẫn cứ nghĩ mình không thể nào được lòng các cô gái.

Nhưng bắt đầu từ hôm đó, tôi đã có bạn gái. Cuộc sống của tôi hoàn toàn thay đổi. Không biết phải giải thích như thế nào nhưng trái tim tôi cảm thấy rất thanh thản, hạnh phúc. Tôi muốn la lên rằng:”Đây là bàn thắng tuyệt đẹp của ta!” với những đứa con trai đi ngang qua.

Tôi cảm thấy tiếc cho hai người bạn thân chưa có bạn gái, Matsuda và Motohama. Tôi như trở thành một người hoàn toàn mới.

Vào lần hẹn đầu tiên của chúng tôi.

Tôi đã chuẩn bị một kế hoạch cho buổi hẹn hò.

Fufufu, tôi đã đánh răng hàng chục lần từ đêm qua không bỏ sót chỗ nào. Mua quần áo mới. Bạn không thể biết trước điều gì sẽ xảy ra.

Tôi đến điểm hẹn trước 3 giờ đồng hồ với sự hồi hộp và đầy lo lắng. Tôi đã đếm được cả trăm cặp mắt kính của những cô gái đi ngang qua.

Trong lúc đó, tôi nhận được một tờ rơi, trên đó vẽ một vòng tròn mà pháp kì lạ với dòng chữ: "Điều ước của bạn sẽ trở thành hiện thực!"

Tôi muốn quăng tờ giấy đó đi, nhưng tôi quyết định bỏ vào túi vì không thể ném nó ngay lúc này.

Khi Yuuma-chan vừa đến, tôi nói:

"Cậu đừng lo, mình cũng vừa mới đến."

Tuyệt vời! Tôi đã nói được một trong những điều mình muốn nói từ lâu

Sau đó chúng tôi nắm tay nhau, bắt đầu buổi hẹn tuyệt vời. Tôi thật sự đang nắm tay một cô bạn gái xinh đẹp.

Tôi đã quá xúc động đến nỗi gần như bật khóc.

Không, tôi không nên như thế. Đây không phải là lúc hoang mang.

Sau đó chúng tôi đã hẹn hò ở nhiều nơi như cửa hàng quần áo hay cửa hàng trang trí

Bữa trưa, chúng tôi ăn ở một quán ăn gia đình như học sinh trung học thường làm, Yuuma thì ăn một cái bánh Chocolate một cách ngon lành. Chỉ nhìn cô ấy ăn thôi là tôi đã quá no rồi.

Tôi đã hiểu cảm giác của một buổi hẹn hò là như thế nào. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình được sống.

Mẹ, con rất biết ơn mẹ vì mẹ đã sinh ra con. Cha, con đã rất lo lắng rằng mình đã không thể tiếp nối được dòng họ gia đình, nhưng cha không phải lo lắng gì về điều đó nữa.

Khi đang suy nghĩ về những điều đó thì trời đã chiều rồi.

Cuộc hẹn đã đến đỉnh điểm.

Một nụ hôn!? Một nụ hôn trước khi kết thúc buổi hẹn!? Đầu tôi đã nóng lên khi chỉ nghĩ đến điều đó!

Hoặc có thể sẽ đi xa hơn nữa.

Đó là những gì một tên biến thái như tôi đang nghĩ.

Chúng tôi đang ở một công viên cách xa khu phố. Không hề có một

bóng người ngoài chúng tôi. Vì vậy đầu óc của tôi bắt đầu suy nghĩ những thứ bậy bạ.

Có lẽ tôi nên đọc thêm những cuốn sách khiêu dâm để biết thêm nhiều điều nữa!

Yuuma-chan bỏ tay tôi ra và đứng trước đài phun nước .

”Ngày hôm nay vui thật.”

Yuuma-chan cười, nụ cười của cô ấy hòa với đài phun nước tuyệt đẹp .

Kuu! Chết tiệt thật, cổ ấy dễ thương quá. Hoàng hôn đã làm tăng thêm sự lãng mạn cho không khí.

”Issei-kun.”

”Gì thế, Yuuma-chan?”

”Có một điều mình muốn làm để kỷ niệm cho lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta. Cậu có thể lắng nghe mong muốn của mình được không?”

Nó đây rồi!

Chắc hẳn là điều đó!

Mùi hơi thở của tôi! Tốt! Tôi đã chuẩn bị tâm lý ! Hmmm! Tim tôi đang đập rất nhanh trong lòng ngực!

”C...Cậu mong m...muối...n điều gì ?”

AAAAAAAAGH! Chết thật, tôi run quá. Cô ấy sẽ nhận ra tôi đang suy nghĩ một cách ngu ngốc!

Tôi đã phạm phải một lỗi ngu ngốc sau khi đã tiến xa thế này.

Nhưng Yuuma-chan chỉ cười với tôi.

Cô ấy trả lời tôi một cách rõ ràng.

”Cậu sẽ chết vì mình chứ?”

.....

..... Ể! Tôi nghe nhầm điều gì à?

”..... Eh? Chỉ vậy ..... huh, xin lỗi, cậu có thể nói lại được không? Mình nghĩ mình bị lãng tai.”

Chắc là tôi đã nghe nhầm. Chắc chắn là như vậy nên tôi hỏi cô ấy lại một lần nữa.

Nhưng.....

”Cậu sẽ chết vì mình chứ?”

Cô ấy vừa lặp lại một cách rõ ràng vừa cười

Tôi không hiểu những gì cô ấy đang nói. Tôi định trả lời rằng:” Cậu đùa vui thật đấy Yuuma-chan”

FLAP

Một đôi cánh màu đen xuất hiện từ lưng cô ấy. Những chiếc long vũ màu đen bay trong gió từ từ rơi xuống chân tôi.

Cái gì thế ?

Eh! Lúc này Yuuma-chan đẹp như một thiên thần vậy, nhưng .....

Thiên thần? Không thể nào, không thể nào đây là sự thật được.

Bạn gái xinh đẹp của tôi đang vỗ đôi cánh khi mặt trời đang xuống ở phía sau cô ấy. Nhìn cứ như đang trong một câu truyện viễn tưởng vậy.

Tôi không thể nào tin được những chuyện đang diễn ra.

Đôi mắt dễ thương của cô ấy trở thành một đôi mắt lạnh lùng, vô cảm.

”Vui thật đấy, thời gian qua ở bên cạnh người. Cứ như là đang chơi đùa với một đứa trẻ vậy.”

Giọng của Yuuma-chan nghe rất bằng giá. Âm giọng cô ấy như của một người lớn vậy. Miệng cô ấy đang nở một nụ cười đáng sợ.

BUZZ

Một tiếng động nghe còn nặng nề hơn tiếng của một máy chơi game làm rung động không khí.

Rất nhiều tiếng động nghe như tiếng của tia lửa điện, nó xuất hiện trên tay cô ấy.

Nó đang phát sáng? Nhìn như ánh sáng đang tụ lại hay một cái gì đó ... Không, nó thật sự là một ngọn giáo.

HYU

Âm thanh của một ngọn gió lướt qua kèm theo một âm thanh kì dị.

DON!

Trong một khoảnh khắc, tôi cảm thấy có gì sượt qua bụng mình, ngọn giáo trên tay Yuuma-chan đâm xuyên qua bụng tôi.

Cô ấy đã phóng nó ...

Hơn thế nữa, tại sao? Tôi cố kéo ngọn giáo ra khỏi bụng nhưng nó đã biến mất.

Những gì còn lại là một lỗ lớn trên bụng tôi. Và máu đang đổ ra rất nhiều.

Đầu tôi cảm thấy choáng váng, mắt tôi bắt đầu mờ đi. Tôi đã nằm trên mặt đất khi tôi bắt đầu nhận ra, chân tôi gần như không còn sức.

Tiếng chân bước đến gần.

Một giọng nói nhỏ trong mơ hồ vang lên. Là Yuuma-chan.

"Xin lỗi nhé, nhưng người là một mối đe dọa đối với chúng ta, nên chúng ta đã quyết định trừ khử người. Nếu người cảm thấy tức giận thì hãy căm ghét Chúa vì đã giao Sacred Gear cho người."

_".....Sacred, cái gì .....?"

Tôi không còn sức để hỏi cô ấy nữa, nằm trên mặt đất. Bước chân cô ấy xa dần.

Vào lúc đó, ý chí của tôi đang dần mất đi. Một cái lỗ trên bụng tôi, chắc chắn tôi sẽ chết, tôi không hề cảm thấy đau.

Nhưng tôi nhận ra rằng tôi đang ở trong tình trạng rất tồi tệ, tôi đang dần mất đi ý thức.

Sẽ tốt hơn nếu lúc này tôi bất tỉnh đi vào giấc ngủ. Nhưng nếu điều đó xảy ra thì tôi sẽ chết.

Có đùa không vậy.....? Tôi sẽ chết vào lúc này à?

Tôi còn chưa sống được một nửa cuộc đời mình!

Sao tôi lại có thể cười được, khi bị bạn gái đâm tại một công viên thế này!

Ku.....Ý chí của tôi cạn dần khi tôi đang suy nghĩ chuyện không đâu.....

Cảm giác như những thứ trong tôi đang dần mất đi.....

Phải rồi, tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra ở trường vào ngày mai?

Liệu Matsuda và Motohama sẽ sốc? Họ sẽ khóc vì tôi? Không thể nào...

Cha, mẹ..... Tôi còn chưa làm gì để cho họ hài lòng .....

Hơn nữa.....Sẽ không vui khi họ tìm được đồng榻 chí người lớn mà tôi giấu sau khi chết.....

.....Sao tôi lại có thể nghĩ được những thứ như thế khi sắp chết chứ...?

Tay tôi....vẫn còn cử động được....

Tôi chạm vào bụng của mình và đưa lên.

Màu đỏ.....Một màu đỏ thẫm. Đây là máu của tôi. Cả bàn tay tôi chìm trong một màu đỏ. Tất cả đều là máu của tôi.

Bỗng, trong tâm trí tôi xuất hiện một cô gái.

Một người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc màu đỏ thẫm. Mỗi lần nhìn cô ấy, mắt tôi bị thu hút bởi mái tóc màu đỏ thẫm ấy.

.....Nếu chết thì tôi muốn được chết trong vòng tay của người phụ

nữ xinh đẹp này.....

Tôi cảm thấy như đang lừa dối bạn gái mình với những suy nghĩ như thế. Mà khoan đã, Yuuma-chan là người giết tôi cơ mà....

.....Nhưng nếu chết thì tôi muốn chết sau khi đã mò mẫm ngực của Yuuma-chan.....

Haha, cái ảo tưởng biến thái của tôi vẫn không biến mất ngay cả khi sắp chết .....

Ahhh, mắt tôi nay càng mờ nhạt hơn trước.....

Đây có phải là kết thúc dành cho tôi....?

Chết tiệt, cuộc đời này đâu sao cũng thật nhàm chán.....

.....Nếu như được tái sinh, tôi muốn.....

“Vậy ra, cậu là người đã gọi tôi.”

Bỗng dừng, có ai đó xuất hiện trước tôi và nói.

Tôi không thể đoán được đó là ai vì mắt tôi ngày càng mờ.

“Có vẻ như cậu đang ở trong tình trạng nguy kịch. Vết thương đó.....Oh my, có vẻ như cậu đã bị vướng vào một chuyện thú vị nhỉ. Thì ra là cậu..... Thật thú vị.”

Cô ta đang cười như tìm được thứ gì đó rất hấp dẫn.

....Tôi tự hỏi có gì đáng cười nhỉ....

“Nếu như cậu đang chết dần, thế thì tôi sẽ lấy nó. Mạng sống của cậu. Từ bây giờ, cậu sẽ sống vì tôi.”

Trước khi bất tỉnh, tôi thấy được một mái tóc đỏ thắm xinh đẹp trước mặt mình.

Tập 1 - Con Quỷ của Khu Trường học Cũ

Life 1: Tôi không còn là người.

Phần 1:

[THỨC DẬY! THỨC DẬY MAU! ANH MÀ KHÔNG THỨC DẬY THÌ EM SẼ HỒ... HỒN ANH ĐÓ...]

“.....Ummm.”

Đó là tiếng báo thức với giọng của một tsundere, nhưng tiếc là nó không thể đánh thức chủ nhân của nó, người mà vẫn còn đang ngủ. Thay vào đó chủ nhân của nó đã rớt xuống sàn nhà vì gặp phải một cơn ác mộng.

Tôi chính là người đó.

.....Đúng là cách tệ hại nhất để thức dậy.

Tôi đã mơ thấy cái giấc mơ tồi tệ ấy một lần nữa.

Gần đây, tôi luôn mơ cùng một giấc mơ. Cái giấc mơ mà tôi đã bị giết bởi Yuuma-chan.

Nhưng tôi vẫn đứng đây sờ sờ cơ mà, nên chắc hẳn đó chỉ là một giấc mơ thôi.

“Issei! Dậy mau!”

Giọng của mẹ tôi từ tầng dưới như thường lệ.

“Con biết rồi! Con sẽ dậy ngay!”

Sau khi tôi đáp lại, tôi bật dậy từ sàn nhà.

Haa....

Có vẻ như ngày hôm nay tôi lại có một khởi đầu tồi tệ nữa.

Tôi cảm thấy thật chán nản...

Tôi thở dài trong khi mặc đồng phục của mình.

Phần 2:

“Con đi học đây.”

Tôi từ từ rời khỏi nhà trong khi vẫn còn đang ngái ngủ.

Trong suốt quãng đường tới trường, tôi đã không tài nào mở mắt ra nổi dưới ánh nắng. Aaa, thật là khó chịu.

Dạo gần đây, mặt trời làm cho tôi có cảm giác rất tồi tệ.

Những tia nắng dường như đâm xuyên qua da thịt của tôi và tôi không thể chịu đựng được nó.

Dù sao thì ánh nắng mặt trời thật sự làm tôi cảm thấy cực kì khó chịu, nhờ nó mà tôi đã không tài nào thức dậy nổi vào buổi sáng.

Vì tôi không thể dậy nổi nên mẹ tôi đã lên đánh thức tôi một cách rất bạo lực.

Thay vào đó, tôi trở nên linh hoạt hơn vào ban đêm. Có một thứ gì đó đang tuôn trào ra bên trong cơ thể và làm cho tinh thần của tôi sáng khoái hơn.

Tôi hoàn toàn trở thành một con cú đêm.

Kì lạ thật. Có gì đó không đúng ở đây. Tôi cũng thường hay thức khuya, nhưng đó sẽ là một phép màu nếu tôi vẫn có thể tỉnh táo cho đến 1 giờ sáng.

Nhưng bây giờ, tôi có thể dễ dàng thức đến 3 – 4 giờ sáng. Gần đây, tôi chỉ đi ngủ khi mặt trời vừa mọc và nó đã trở thành nếp sống hằng ngày của tôi.

Tôi hoàn toàn không nghiện game online hay mấy cái chương trình tivi nào vào ban đêm cả.

.....Cái quái gì đang xảy ra với cơ thể của tôi vậy?

Có phải não của tôi đang cố gắng thức để tôi không thể mơ về việc bạn gái đã giết mình?

Thôi, chắc là tôi tự cảm thấy thế thôi chứ làm quái nào mà nó lại như vậy được. Tự cái cơ thể này sẽ cảm thấy khi nào cần đi ngủ.

Những cái cảm giác tôi có vào ban đêm..... dường như hoàn toàn khác biệt so với trước đây.

Tôi không biết làm thế nào để có thể giải thích nó, nhưng cơ thể của tôi trở nên mạnh mẽ hơn và có một cái gì đó rất bí ẩn đang trỗi dậy bên trong chính cơ thể mình.

Tôi quyết định sẽ ra ngoài vào ban đêm để kiểm tra nó. Tôi đi bộ với tốc độ ngày một nhanh hơn và tim tôi đập liên hồi với một cảm giác sung sướng đến kì lạ khi tôi tiến vào những chỗ tối.

Tôi lướt qua màn đêm và thật ngạc nhiên, tôi đang chạy với một tốc độ phi thường.

Nếu tôi gia nhập một đội điền kinh, tôi sẽ dễ dàng trở thành người giỏi nhất. Đường như tôi không cảm thấy mất sức tí nào. Tôi thậm chí có thể chạy marathon với vận tốc nhanh nhất mà không cảm thấy mệt mỏi như thể là tôi đang đi bộ vậy.

Tôi trở nên tự tin thái quá và khi tôi chạy vào buổi sáng thì mới nhận ra rằng mình hoàn toàn không có một chút sức lực nào như là những điều xảy ra vào ban đêm chỉ là một sự lừa dối. Không, đó vẫn là tốc độ trung bình của một thằng học sinh trung học nhưng ở đây có một sự khác biệt rất lớn giữa cái “tôi vào ban đêm” và “tôi vào ban ngày”

Tôi trở nên kì lạ vào ban đêm.

Nó nghe như là một câu dùng để chỉ về một con quái vật vậy, nhưng những cảm giác mà tôi có vào ban đêm đang dần biến tôi thành một con người hoàn toàn khác.

Ughh.....Ánh nắng mặt trời vẫn chói quá.....

Không giống như ban đêm, tôi trở nên cực kì “yếu đuối” vào ban ngày.

Cho dù có nghĩ về nó bao nhiêu lần đi nữa thì chắc chắn có cái gì đó không ổn với cơ thể của tôi.

Giờ tôi chỉ có thể nghĩ rằng tôi đã thay đổi kể từ cái ngày tôi hẹn hò với Yuuma-chan.

Phần 3:

Học viện Kuoh.

Đó là ngôi trường tôi theo học.

Hiện tại nó là trường cho cả nam và nữ, nhưng do vài năm trước nó vẫn còn là trường nữ sinh, nên nữ sinh đông hơn nam sinh.

Trong những năm gần đây, số lượng nam sinh đã tăng lên. Dù vậy số nữ vẫn nhiều hơn.

Tôi là một học sinh trung học năm hai và trong lớp của tôi thì tỉ lệ nữ với nam là 7:3, còn đối với học sinh năm 3 thì nó sẽ là 8:2.

Thậm chí quyền hành của nữ sinh còn cao hơn nam sinh và phần lớn thành viên Hội học sinh là nữ, ngay cả Hội trưởng hội học sinh cũng là con gái.

Đây là một trường học mà những thằng con trai không thể nắm quyền, nhưng tôi vẫn vào học ở nó.

Đó là một câu chuyện đơn giản.

Nơi này có nhiều nữ sinh hơn. Chỉ điều đó thôi là đã đủ tuyệt vời rồi.

Trường này rất khó để đậu vào, tôi phải cảm ơn mấy cái ý định xấu xa của mình về việc được vây quanh bởi các cô gái.

Vì lí do đó mà tôi đã học như điên để vào được trường này.

Điều đó có gì sai đâu! Có gì sai khi trở thành một tên biến thái?

Đó là cuộc sống của tôi! Không ai được quyền nói điều gì! Tôi sẽ lập ra một dàn harem trong ngôi trường này.

Và đó là mục tiêu chính của tôi khi vào đây.

Nhưng giờ đây tôi cảm thấy rất chán nản, kể từ khi có nhiều cô gái xung quanh, tôi đã nghĩ rằng sẽ rất dễ dàng để kiếm được hai, ba cô bạn gái.

Nhưng tôi đã lầm, chỉ có một nhóm các chàng đẹp trai là nổi tiếng với các cô gái còn tôi thì họ thậm chí còn không thèm nhìn đến. Chính xác hơn họ chỉ xem tôi như cỏ rác.

Shit!

Điều này không nằm trong kế hoạch của tôi!

Theo kế hoạch thì đáng lẽ tôi phải có bạn gái ngay từ lúc đặt chân vào trường!

Sau đó sẽ chia tay với cô ta và bắt đầu đi tìm một “tình yêu mới”. Vào ngày tôi tốt nghiệp, rất nhiều cô gái sẽ chiến đấu vì tôi trong một trận Battle Royale!

Với tình trạng này thì cái mục tiêu ấy vẫn mãi mãi chỉ là một giấc mơ!

Chờ đã, nó chỉ là mơ thôi sao!? Tôi đã làm gì sai!? Tôi sinh nhầm thời à? Hay có điều gì đó không đúng đang xảy ra với tôi.....?

Uwaaaaaaah! Tôi không muốn nghĩ gì về nó nữa!

Đó là những điều mà hằng ngày tôi nghĩ đến.

Tôi thở dài khi bước vào lớp rồi ngồi xuống ghế.

“Này đồng chí. Đĩa porn tao cho mày mượn thế nào? Nó thật tuyệt đúng không?”

Tên có cái đầu hói đang nói chuyện với tôi là bạn thứ nhất của tôi : Matsuda. Thoạt nhìn qua thì hắn trông như một dân thể thao thứ thiệt nhưng hắn chỉ là một tên biến thái suốt ngày chỉ biết nói những câu “quấy rối tình dục” người khác.

Hồi cấp 2, hắn là một siêu vận động viên và đã lập được một số kỉ lục, nhưng giờ hắn lại tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh. Hắn muốn chụp các cô gái từ mọi góc độ.

Vì vậy hắn có biệt danh là “Biến Thái Đại Sư” và “Nhục Dục Thiên Nhân”.

“Hmm, sáng nay gió rất to có phải không? Cảm ơn trời, tôi đã có thể nhìn xuyên thấu quần chíp của các cô gái.”

Cái tên đeo mắt kính đang cố tỏ ra vẻ cool là người bạn thứ hai của tôi: Motohama. Cặp kính của hắn có khả năng biết được số đo ba vòng của bất kì cô gái nào. Tất nhiên là năng lực của hắn sẽ giảm xuống khi hắn gỡ kính ra.

Biệt danh của hắn là “Dục Tâm Kính” và “Tam Hoàn Thần Cơ”. Hai thằng này là bạn thân nhất của tôi.

Nghiêm túc mà nói, nhìn hai tên này vào buổi sáng khiến tôi thật sự cảm thấy choáng.

“Tao có một vài hàng ngon đây.”

Matsuda lấy trong cặp ra các tạp chí và cái đĩa phim đồi trụy và đặt lên bàn tôi một cách không do dự.

“Á á á!”

Có một tiếng thét nhỏ từ một cô gái ở bên kia lớp.

À, bình thường thôi, ai mà không như thế khi thấy mấy cái “thứ đó” vào buổi sáng chứ.

Những gì tôi nghe tiếp theo từ những cô gái là những câu nói khiếm nhã như “~Lũ bệnh.” và “Chết đi, bọn súc vật!”

“Câm đi! Đây là thứ tiêu khiển của chúng tôi! Phụ nữ và trẻ em không nên nhìn vào và hãy cút đi! Không là tôi sẽ “hấp diêm” hết tất cả các người trong suy nghĩ của tôi!”

Một lời phát biểu “quấy rối tình dục” tuyệt vời như mọi khi của Matsuda-kun.

Nếu là trước đây thì tôi sẽ nói: “Wow, mày lấy những thứ đáng giá này ở đâu vậy!” với đôi mắt sáng lấp lánh. Nhưng kể từ khi tôi luôn ở tình trạng tồ tẹt vào mỗi buổi sáng, tôi không còn cảm thấy phấn khích hay ồn ào về nó nữa.

Matsuda nhìn vào mặt tôi và thở dài.

“Có chuyện gì với mày vậy? Cả đồng “đồng quý” ngay trước mặt mà sao trông mày chán nản thế.”

“Mày có vấn đề gì à? Đạo gần đây trông chả giống mày tí nào. Lạ thật.”

Motohama nói trong khi đang chỉnh lại gọng kính.

“Tao cũng thích thú lắm nhưng đạo gần đây tao không còn năng lượng để mà thích thú nữa.”

“Mày bị ốm à? Không thể nào. Cái thẳng mà luôn biểu hiện “tất cả các ham muốn tình dục” như mày thì không thể nào mà bị bệnh được.”

Motohama đưa ra một lời nhận xét khiếm nhã về tôi. Thật sự, thẳng ngốc này quá thô lỗ.

“Oh, phải do nó không? Là do việc mày tưởng tượng về cô bạn gái “trong mơ”, Yuuma-chan có phải không? Đây là tác dụng phụ của nó à?”

“Chúng mày thật sự không nhớ gì hết về Yuuma-chan à?”

Sau câu hỏi đó, cả hai người bọn họ đều nhìn tôi với cặp mắt thương cảm.

“Bọn tao hoàn toàn không biết cô ta. Mà nên đi khám bác sĩ đi. Đúng không, Motohama?”

“Đúng thế, bọn tao đã nói hàng chục lần rằng bọn tao hoàn toàn không biết ai với cái tên đó.”

Họ luôn nói như vậy mỗi lần tôi hỏi về Yuuma-chan.

Tôi nghĩ rằng họ chỉ đùa thôi. Nhưng sau khi nói chuyện nghiêm túc với họ, tôi nhận ra rằng họ đang nói sự thật.

Tôi chắc chắn là đã giới thiệu Yuuma-chan với bọn họ. Họ đã nói những thứ như là: “Tại sao một em xinh tươi như thế này lại đi cặp kè với một thằng như Issei?” và “Đây chắc chắn là một lỗi hệ thống. Issei, mày không làm bất cứ việc gì “phạm pháp” phải không?” và liên tục nói ra những lời thô lỗ.

Tôi nhớ tôi đã rất vênh váo và nói: “Chúng mày cũng nên kiếm bạn gái đi”.

Tôi nhớ những điều đó rất rõ.

Nhưng họ không nhớ gì cả. Không, thứ họ không nhớ là Yuuma-chan.

Nó như là Yuuma-chan không hề tồn tại. Chẳng lẽ khoảng thời gian tôi dành cho Yuuma-chan chưa từng xảy ra và nó chỉ giống như ảo tưởng mà hai thằng kia đang nói.

Như hai thằng đó đã chứng minh, không hề có thông tin về số điện thoại hay địa chỉ mail của Yuuma-chan trong điện thoại của tôi.

Chúng bị xóa rồi à? Nhưng ai đã xóa chúng? Không thể nào! Tôi không hề xóa chúng, vậy là ai!?

Tôi đã thử gọi số điện thoại mà tôi nhớ nhưng hiện tại số đó không được sử dụng. Vậy có nghĩa là cô ấy không tồn tại? Toàn bộ là do tôi tưởng tượng? Những điều điên rồ như thế không thể xảy ra.....

Nhưng ngoài kí ức của tôi thì không có bất kì bằng chứng nào chứng minh cô ấy thật sự tồn tại.

Nếu nghĩ kĩ thì tôi không biết địa chỉ nhà cô ấy. Cô ấy là một học sinh ở trường khác và tôi đã tìm thấy ngôi trường có đồng phục giống cô ấy, tôi đã hỏi những học sinh ở trường đó về Yuuma-chan.

Nhưng không có ai giống với miêu tả như cô ấy cả. Cô ấy không hề ở đó.

Thế thì, bạn gái tôi là ai?

Ai là người mà tôi đã hẹn hò?

Giấc mơ mà tôi có chỉ là một ảo tưởng do tôi tạo ra sao?

Tôi đã nói chuyện với Matsuda và Motohama cứ như thể điều này là thực tế?

Tôi là ai? Một thằng biến thái?

Tôi hoàn toàn nhớ rõ ràng khuôn mặt cô ấy đấy?

Có cái gì đó không đúng về mọi việc, kể cả việc tôi có sức mạnh kì lạ vào ban đêm.

Nhưng nó là cái gì?

Trong khi tôi đang suy nghĩ về những việc đã xảy ra, Matsuda đặt tay lên vai tôi.

“Tao chắc là không thể giúp gì được. Chúng ta đang ở giữa tuổi xuân vì vậy cũng bình thường thôi nếu chúng ta hành động như vậy. Được rồi mọi người đến chỗ tao sau giờ học. Tao sẽ cho chúng mày thấy bộ sưu tập bí mật của tao.”

“Ý kiến tuyệt vời, Matsuda-kun. Mày chắc cũng mời Issei tham gia chứ.”

“Dĩ nhiên rồi Motohama-kun. Chúng ta đều là những chàng trai mang đây “ham muốn” mà. Nếu chúng ta không làm gì cả thì thật hổ thẹn với cha mẹ đã sinh ra ta.”

Cả hai đang cười tự mãn.

Họ thật là kinh tởm. Dù nhìn họ bằng cách gì thì cũng chỉ thấy hai tên biến thái. Và buồn thay, tôi là một trong số họ.

Tốt thôi, ai quan tâm chứ, tôi cũng sống vì mấy thứ đó mà.

“Được rồi! Hôm nay, chúng ta không cần phải kiềm chế! Chúng ta sẽ lấy vài thứ đồ ăn thức uống trong khi xem porn!”

“Vâng, đúng thế! Đó mới chính là Issei mà chúng ta biết!”

“Hăng hái lên nào! Chúng ta cần tổ chức một buổi tiệc vì đã được sinh ra như một chàng trai. “

Matsuda và Motohama đã bắt đầu phấn khích rồi.

Tôi sẽ quên đi những sự cố về Yuuma-chan.

Đôi khi tôi cũng cần phải nghỉ ngơi! Hôm nay, tôi sẽ quên về mọi chuyện và sẽ tập trung vào porn!

Đó là những gì đã xảy ra.

Sau khi chuẩn bị kế hoạch cho buổi chiều thì có một màu đỏ thắm đã thu hút sự chú ý của tôi.

Từ cửa sổ lớp, tôi liếc nhìn cô gái đó trên sân. Tôi không thể nào rời mắt khỏi cô ấy, người đang đi tới khu trường.

Cô ấy có một mái tóc đỏ thắm. Thần tượng của trường có một vẻ đẹp không thể nào là của con người. Sự mảnh mai và cân đối của cơ thể không như của các cô gái Nhật Bản.

Dĩ nhiên, cô ấy không phải người Nhật, mọi người nói cô ấy đến từ Bắc Âu.

Có vẻ như cô ấy nhập học ở một trường Nhật Bản do công việc của cha cô.

Ai cũng sẽ nguyện dâng hiến trái tim của mình sau khi chứng kiến vẻ đẹp tuyệt vời của cô ấy.

Rias Gremory. Cô ấy học năm ba và là đàn chị của tôi.

Tôi nhận ra rằng tất cả mọi người đều đang nhìn cô ấy, cả nam lẫn nữ. Matsuda và Motohama cũng đang chăm chú nhìn cô ấy.

Điều này xảy ra hằng ngày, mọi người đều nhìn cô ấy khi cô đi qua. Một vài người đứng lại trong khi vài người dừng nói chuyện chỉ để được nhìn cô ấy.

Một cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc cô trong khi mọi người vẫn đang nhìn.

Mái tóc nhẹ nhàng hạ xuống hông cô rồi lại bị gió thổi một lần nữa. Nó trông như khung cảnh bao quanh cô là màu đỏ, như màu mái tóc cô ấy.

Làn da tuyệt đẹp của cô, nó trắng như tuyết, thật nổi bật.

Đẹp.

Chỉ có từ đó mới mô tả được cô ấy trong một từ. Đó là từ duy nhất có thể mô tả chính xác cô ấy.

Tôi luôn dừng lại mỗi khi tôi thấy cô ấy.

Nhưng gần đây cái cách tôi nhìn cô ấy đã thay đổi.

Cô ấy đẹp, nhưng lại quá đẹp!

Tôi bắt đầu sợ vẻ đẹp của cô ấy, và sợ cô ấy từ sâu trong trái tim mình.

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi bắt đầu sợ cô ấy từ sau khi Yuuma-chan biến mất.

Rồi sau đó, mắt cô ấy di chuyển về phía tòa nhà và bắt gặp ánh mắt của tôi.

—!

Tôi có cảm giác như thể cô ấy đang nắm giữ trái tim tôi vậy.

Cái cảm giác này là gì? Đó là cái cảm giác mà bạn phải đối diện với một người có vị trí cao hơn mình.....

Đôi mắt xanh của cô ấy hơi khép lại và cô mỉm cười.

Đôi mắt ấy nhắm vào tôi?

Không thể nào, tôi chưa bao giờ nói chuyện với cô ấy trước đây.

Tôi đột nhiên nhớ lại giấc mơ của tôi.

Vào thời điểm cuối cùng của giấc mơ, có một người với mái tóc đỏ đã nói chuyện với tôi.

Một người dịu dàng nhưng cũng có một chút đáng sợ.

Trong khi tôi vẫn còn đang trầm ngâm suy nghĩ thì cô ấy đã rời khỏi tầm nhìn của tôi từ lúc nào.

Phần 4:

“Tao muốn được sờ nắn những bộ ngực đó!”

Trong khi đang xem porn, tôi đã bị ôm chặt bởi Matsuda, người không ngừng khóc.

Sau khi rời trường, chúng tôi đã bắt đầu xem porn với một tinh thần mãnh liệt. Chúng tôi thường rất vui mừng và phấn khích mỗi lần xem porn sau giờ học. Nhưng sau khi xem quá nhiều thì chúng tôi lại đâm ra chán nản bởi vì câu hỏi: “Tại sao chúng ta lại không có bạn gái?” xuất phát từ cuộc nói chuyện. Chúng tôi bắt đầu nói chuyện nghiêm túc, và sau đó tôi cảm thấy như muốn khóc.

Matsuda vẫn không ngừng khóc từba phim trước.

Motohama vẫn đang tỏ ra “cool” nhưng đằng sau cặp mắt kính tôi có thể thấy những giọt nước mắt đang rơi xuống.

30 phút trước, Motohama đã nói: “Tao đã được một cô gái hẹn ra sau phòng tập thể dục và đó là lần đầu tiên tao bị trấn lột bởi một đứa con gái...”, với một giọng rất nhỏ. Dường như tôi đã bật khóc sau khi nghe điều đó.

Tôi tự hỏi tại sao ba thằng con trai lại ủ rũ khi đang xem porn thế này?

Rõ ràng là vì chúng tôi không nổi tiếng.

Tôi cảm thấy căm ghét cái thế giới này khi nghĩ về những thằng cùng tuổi tôi đã làm “chuyện đó”.

Trong khi tôi đang nghĩ về nó thì bộ phim cuối cùng đã hết và trời thì tối đen.

Tôi nhìn đồng hồ, nó đã là 10 giờ tối rồi. Tôi có nói với gia đình tôi rằng tôi đến chỗ của Matsuda nhưng nếu ở lâu hơn nữa thì sẽ làm phiền đến gia đình của cậu ấy và tôi còn có thể trễ học vào ngày mai.

“Bây giờ tao phải về đây.”

Sau khi tôi nói, chúng tôi đứng dậy và thu dọn đồ lại.

“Gặp lại sau”.

Sau khi chia tay với Matsuda ở cổng, Motohama và tôi bắt đầu đi về nhà.

“Đêm nay đẹp thật. Khi đêm đẹp như thế này thì nó sẽ rất thích hợp để xem porn.”

Motohama nói vài thứ nhảm nhí trong khi đang nhìn lên bầu trời với một tiếng thở dài. Cậu ta trông rất chán nản. Thôi, ngày mai Motohama và Matsuda sẽ tự trở lại bình thường. Tôi đoán là sẽ ổn

thôi.

“Hẹn gặp lại vào ngày mai.”

“Vâng, mơ đẹp nhé.”

Motohama vẫy tay tạm biệt nhưng trông cậu ấy chẳng còn tí sức sống nào. Tôi sẽ gửi cho cậu ta tin nhắn động viên sau khi về đến nhà.

Phần 5:

[Ta sẽ giết người nếu người không dậy, ta sẽ chặt người thành từng mảnh nếu như người không dậy]

Khi tôi dậy trời đã sáng

Thế này nghĩa là sao?

Tôi lại mơ thấy ác mộng nữa sao?

Nó hẳn là một giấc mơ, nhưng sao nó lại thật đến vậy.

Giờ tôi ở đây, đang nằm trên giường của mình.

Tôi bị đánh thức bởi tiếng đồng hồ báo thức với giọng yandere. Hẳn là đó chỉ là một giấc mơ thôi

Lúc đó, đó không phải là Yuuma-chan, nhưng cái gã kì quái đuổi theo mình có đôi cánh màu đen.

Tôi lắc đầu.

Hãy tỉnh táo lại đi nào, tôi ơi. Tại sao tôi vẫn mơ thấy những giấc mơ đó.

Nếu tôi không nhầm thì hôm qua mình đã đến trường như mọi khi và nó vẫn bình thường cơ mà. Tan học tôi đã đến nhà Matsuda và xem porn với cậu ấy và Motohama.

Rồi tôi về nhà. Trên đường về tôi đã bị một gã lạ mặt có cánh tấn công.

Và rồi tôi nhận ra mình đang ở trong một trạng thái kỳ lạ.

Tôi đang khoả thân, không mặc gì cả.

Cái quái gì thế này. Tôi còn không có nổi một cái quần sịp.

Tôi hoàn toàn trần truồng.

Tôi không nhớ nổi. Tôi không nhớ là đã về nhà. Tôi bị mất trí nhớ ở cái tuổi này sao

Tôi cũng chưa bao giờ khoả thân đi ngủ như thế này bao giờ

Unnn....

...

Tôi nghe thấy một giọng nói ngọt ngào

Rồi từ từ quay sang

Suuu.-suu....

Có một cô gái tóc đỏ thắm đang nằm cạnh tôi.

Và cô ấy đang khoả thân.... Làn da trắng muốt của cô ấy làm tôi lóa mắt.

Làn da cô ấy mịn màng và như thế thật sự không tốt cho mắt tôi.

Bất kể là bạn nhìn cô ấy như thế nào. Chính là Senpai. Thần tượng của học viện chúng tôi. Mái tóc đỏ thắm xoa trên gối làm cô ấy trông thật tuyệt vời.

Rias Gremory-senpai

...

Huh? huh? huh?

Tôi phải bình tĩnh. Tuyệt vời. Vào lúc này thật tốt đếm số để bình tĩnh lại

2.3.5.7.11.13.17.19.23

Daaaaah

Tôi không thể. Tôi không thể bình tĩnh được.

Tại sao tôi lại đang ngủ với Rias-senpai.

Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì vậy?

Không, tôi đã làm gì? Tôi đã làm gì sao?

Tôi không nhớ nữa? Tôi không nhớ một chút gì cả.

Tại sao? Tôi phải nhớ những gì tôi đã làm chứ? Khôngggg?? Tại sao tôi lại dính vào cái tình huống này?

Tôi đã làm chuyện đó với senpai sao?

Eh? Người bình thường họ đã mất trinh như vậy sao.

Không thể nào! Không thể nào!

Nhớ đi nào tôi ơi! Cố nhớ cho được những kỷ ức quý giá như thế chứ!

Tôi đã làm gì? Tôi đã làm cái quái gì vậy?

Đầu tôi sắp nổ tung vì rối rời nhưng tôi lo ngại vấn đề khác cơ.

“Issei! Dậy đi! Đến giờ đi học rồi!”

“Bà ơi, Issei còn ở trong phòng không?”

“Ông, đôi giày của nó ở cửa ra vào vậy thì chắc nó về rồi. Geez! Đi chơi về muộn thế, hơn nữa còn đi học muộn, việc đó không thể tha thứ được.”

Họ cãi nhau mà trên này cũng có thể nghe thấy.

Có tiếng bước chân đang đi lên đây. Bước chân có vẻ dữ dằn, khác hẳn với những tiếng chân bình thường khác.

Mẹ đang lên đây.

Mà đỢi tí đã.

Nếu mà mẹ nhìn thấy việc này thì mọi việc sẽ trở nên rất tệ.

“ĐỢi con tí. Con dậy rồi con dậy ngay đây!”

“Geez! Mẹ không tha cho con đâu chúng ta cần nói chuyện về việc này!”

Mẹ đang giận.

Mẹ đang lên! Mẹ đang lên đây.

Không có lý nào tôi lại để cho mẹ nhìn thấy cái cảnh này.

“Unn.. sáng rồi sao”

Senpai đang dụi mắt bên cạnh tôi

Cô ấy dậy rồi, cô ấy dậy rồi

GATCHA!

Cửa bật mở đúng lúc senpai vươn vai dậy

Mẹ nhìn tôi. Bà trông tức tối, rất tức tối.

“Chào buổi sáng.”

Senpai cười chào mẹ

Mẹ chuyển ánh mắt từ tôi sang senpai.

Rồi khuôn mặt mẹ đóng băng lại. Bà đưa mắt nhìn tôi lần nữa.

Tôi cố gắng né tránh ánh mắt đấy.

“Chuẩn bị nhanh lên.”

Trong khi mẹ nói như một cỗ máy bà nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Ooooooooo! Otou-san.”

“Chuyện gì thế? Bà như vừa nhìn thấy ma vậy? Issei lại vừa làm một trò biến thái gì à?”

“Chuuuyyện đó! Issei đã làm chuyện đó với một người ngoại quốc.”

“Thật sao? Issei đã làm ư?”

“Bà! Bình tĩnh nàoOkaa-san.”

Tôi chỉ có thể lấy hai tay che mặt.

Có thể dễ tưởng tượng ra những gì đang xảy ra dưới nhà.

Tại sao nó có thể xảy ra? Chắc chắn sẽ có một cuộc họp gia đình sau việc này.

Có lời bào chữa nào giúp mình có thể lấp liếm cho vụ này đây.

“Gia đình cậu có vẻ ồn ào vào buổi sáng nhỉ?”

Senpai dậy và lấy bộ đồng phục.

Senpai khóa thân. Cơ thể trần tục của một người con gái.

Umm... bạn biết không tôi có thể nhìn thấy rất nhiều thứ

Vòng eo thon gọn, đôi chân dài trắng trẻo, đùi, bộ mông tuyệt đẹp

Và ngực thì rất vĩ đại.

Tôi có thể rõ ràng nhìn thấy cả núm vú.

Tại sao chị không che nó đi? Tại sao chị không thể hiện một chút gì là đang che giấu nó?

Nếu giờ mà có “Thước đo 3 vòng” của Motoshima. Tôi có thể dễ dàng đo được 3 vòng đó một cách chuẩn xác.

Ngay bây giờ. Tôi thấy tiếc rằng tôi không có khả năng đó.

Nhưng có một điều. Tôi đã thấy rất nhiều ảnh khỏa thân trên các tạp chí và phim, nhưng cơ thể của senpai thì tuyệt vời hơn tất cả.

Làm cách nào để diễn tả nó đây? Vẽ ư? Một cơ thể với những nét đáng và đường cong tuyệt vời, nó giống như những bức tượng trong viện bảo tàng vậy.

Tuyệt vời. Điều duy nhất tôi có thể nói là cơ thể của cô ấy vẫn tuyệt vời sau khi mặc quần áo

Nhưng nhìn cô ấy lâu khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Tôi không thể trở thành một thằng biến thái hoàn toàn được.

“S-senpai!”

Tôi không thể không nói.

“Có chuyện gì thế?”

“N-Ngực chị... em có thể thấy tất cả!”

Tôi đã nói khi nhìn thẳng vào cô ấy. Tôi muốn nhìn thấy nó. Nhưng mà. Tôi phải kiên nhẫn.

“Nếu cậu muốn thế thì cứ tự nhiên!”

Senpai đã nói điều táo bạo đó trong khi đang mặc áo. Cô ấy đang cười khẩy...

Có từ tiếng Nhật đó sao?

Một làn điện chạy qua cơ thể tôi!

Nước mắt đang chảy trên khóe mắt tôi vì những từ mà tôi không thể học ở trường.

Tôi đang trôi trong những từ ngữ mỹ miều ấy.

“Bụng của cậu ổn chứ?”

Senpai hỏi tôi.

Bụng.

Tôi sờ vào bụng trong khi nhìn Senpai đang thay quần áo.

“Cậu đã bị đâm hôm qua.”

—!

Với câu nói đó. Tôi hoàn toàn cảnh giác.

Đúng vậy đó. Tôi đã bị đâm bằng giáo bởi lão có cánh ở công viên hôm qua.

Nhưng nó không có một chút dấu hiệu nào chứng tỏ rằng tôi đã bị đâm. Tôi chắc chắn rằng đã có một lỗ trên bụng tôi. Nó không phải là kiểu vết thương mà có thể khỏi trong một ngày. Đã có rất nhiều máu chảy ra.

“Đó không phải là một giấc mơ.”

Senpai nói như thể cô ấy có thể đọc được ý nghĩ của tôi vậy.

“Em chắc chắn rằng em đã bị thương.”

“Tôi đã chữa lành nó! Nó rất nguy hiểm! Nhưng may mà cơ thể của cậu hồi phục khá tốt. Tôi đã có thể chữa lành được trong một đêm. Tôi đã chia sẻ chút năng lượng bóng đêm cho cậu bằng cách ôm cậu trong lúc cậu đang khoả thân. Chúng ta có thể làm việc đó bởi vì chúng ta cùng nhóm.”

Chị ấy đang nói gì vậy?

Huh? Ôm nhau lúc đang khoả thân.

Eeeeeeeeeeeeeehhhhh!

Đợi đã. Vậy nó có nghĩa...!

“Không sao đâu, bởi vì tôi vẫn là một trinh nữ.”

Chị ấy nói như thể vừa đọc suy nghĩ tôi một lần nữa vậy.

Ah. Nếu vậy thì. Có một vài lý do mà khiến tôi có thể nhẹ nhõm.

Hoặc tôi có nên nhẹ nhõm không?

“Đừng làm bộ mặt đó! Thế giới này được bao bọc bởi những thứ kỳ

bí hơn những gì cậu có thể tưởng tượng ra.”

Senpai đến gần tôi trong bộ đồ lót. Cô ấy bắt đầu chạm nhẹ vào cằm tôi với ngón tay thon nhỏ của cô ấy.

Mặt tôi đỏ lên. Tôi không thể tránh khỏi vẻ quyến rũ của cô ấy.

“Tôi là Rias Gremory. Tôi là một con quỷ!”

Quỷ???

Huh? Một trò đùa? Tôi không dám chắc .....

“Và tôi là chủ nhân của cậu. Rất vui được gặp cậu. Hyoudou Isseikun. Tôi có thể gọi cậu là Isseichứ?”

.....Nhưng nụ cười của quỷ đó nhìn giống thật!

Phần 6:

“Itadakimasu”

Gửi đến ông nơi thiên đường

Ngay bây giờ, trong nhà chúng ta, một người cô gái xinh đẹp đang húp súp miso ngay cạnh tôi.

“Ngon thật đó! Okaa-sama.”

“Vâng. C-cảm ơn”

Cha mẹ tôi ngồi kia đều đang bọc lộ một khuôn mặt rất lạ.

Ông à. Làm sao để cháu có thể thay đổi cái không khí này đây.

Đây là lần đầu tiên cháu ăn sáng trong cái bầu không khí nặng nề này, và cháu không biết phải làm gì trong cái tính huống này.

“Issei. Đây là món thịt mà Okaa-sama đã làm đó, cậu ăn đi.”

Senpai nói với giọng lịch sự. Cô ấy sử xử như một người chị lớn vậy.

“V-vâng.”

Tôi trả lời và nhanh chóng ăn hết đồ ăn.

“Đừng ăn nhanh như vậy! Ăn chậm mới có thể cảm nhận được vị ngon của món ăn. Đây là món ăn quý giá mà Okaa-sama đã làm cho

chúng ta.”

Senpai lau miệng cho tôi bằng chiếc khăn của cô ấy.

Cái gì thế này? Tôi đang ở trong cái tình huống gì thế này?

“I-Issei...”

Cha nói với giọng run rẩy.

Cha trông có vẻ lo lắng. Tôi cũng thế.

“Cô gái này đến từ đâu?”

Ngay sau khi nghe xong. Senpai buông đũa và bát lên trước mặt.

“Ôi. Con xin lỗi vì chưa giới thiệu về mình.... Thật là ngại quá. Con xin phép được giới thiệu. Okaa-sama và Otou-sama, tên con là Rias Gremory, con học cùng học viện với Hyoudou Issei-kun. Rất hân hạnh được gặp mọi người.”

Senpai mỉm cười. Cha phản hồi với một khuôn mặt lạ thường

“T-thật vậy sao... tuyệt đó. Hahaha! Cháu là người nước ngoài à? Tiếng Nhật của cháu tốt đấy.”

“Vâng. Do cha con làm công tác ở đây nên con đã sống ở đây khá lâu rồi ạ.”

Oh. Hình như cha đã bị thuyết phục

Nhưng hình như mẹ thì không.

“Có phải là Rias...-san không?”

“Vâng. Okaa-sama.”

“Cháu quan hệ như thế nào với Issei?”

....

Đó là một câu hỏi hay. Nó có thể giải đáp tất cả mọi việc từ sáng đến giờ.

“Chúng con chỉ là bạn bè và khá thân nhau thôi. Okaa-sama.”

“Cháu nói dối.”

Mẹ khước từ câu trả lời ấy ngay lập tức.

Chắc chắn là như vậy rồi! Cái lý do đó không có tác dụng. Khi mà mẹ đã nhìn thấy cái tình huống đó. Cái lý do đó không được đâu!

“Bỏ....bỏ...bởi vì! Ở trên giường.....”

“Issei nói rằng cậu ấy gặp ác mộng nên con đã ngủ cùng cậu ấy thôi!”

“Chỉ ngủ cùng nhau thôi sao? Cả hai đều khỏe thân!”

“Thời buổi này mọi người đều khỏe thân đi ngủ mà. Okaa-sama”

Đó là một lời nói dối trắng trợn đấy. Chị giỏi thật đấy Senpai.

Nhưng mẹ đã im lặng sau lời nói đó.

“Thật vậy sao? Hóa ra mọi người toàn khỏe thân đi ngủ lúc muộn như thế sao?”

Okaa-sama? Có sao không ạ? Mọi chuyện có ổn không ạ.

Rồi tôi nhận ra rằng đôi mắt mẹ nhìn khác đi. Nó trống rỗng. Như thể đã bị ai đó chiếm giữ vậy

Sau đó Senpai thì thào vào tai tôi.

“Tôi xin lỗi. Hình như là sắp xảy ra chuyện rồi. Nên tôi đã sử dụng sức mạnh của mình.”

Sức mạnh??

Rồi tôi chợt nhớ ra.

Chị là quý.

Quý. Vậy là do năng lực của quý sao.

Senpai trở lại ăn bữa sáng. Khi tôi kiểm tra, Cha có một đôi mắt vô hồn. Hình như cô ấy đã sử dụng năng lực lên ông.

Một con quý.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Phần 7:

Buổi sáng đến trường.

Tôi đang đi đến trường, nhưng tôi đang có một khoảng thời gian nặng nề bởi vì tất cả các học sinh khác đều đang nhìn tôi.

Điều đó không thể giúp ích được gì.

Bên cạnh tôi là thần tượng của trường, Gremory-Senpai.

Và tôi đang đi như một tên đầy tớ của cô ấy vì tôi đang cầm cặp cho cô ấy.

“Tại sao lại là cậu ta...”

“Tại sao một kẻ tầm thường như cậu ta lại đi cùng Rias-oneesama...”

Tôi có thể nghe thấy tiếng gào thét của tất cả con trai con gái ở mọi nơi.

Đã có những học sinh ngất xỉu vì việc này.

Có thật là tệ như vậy không? Có thật là rất tệ khi tôi đi bên cạnh Senpai không?

Chúng tôi đi qua cổng trường, và tôi tách nhau ra ở cổng trường.

“Tôi sẽ cử người đến đón cậu. Gặp lại cậu sau.”

Cô ấy nói khi đang cười.

Cử người đến? Ý của cô ấy là gì?

Tôi không dám chắc, nhưng tôi đi thẳng lên lớp.

Khi tôi mở cửa ra, tất cả mọi người đều nhìn tôi.

Cũng phải thôi, từ khi tôi với Rias-senpai.

Bang!

Ai đó đã đâm tôi từ phía sau. Khi tôi quay lại thì Matsuda đang đứng đó. Motohama đứng bên cạnh.

“Hãy cho tao một cái lý do đi!”

Matsuda đang khóc. Từ biểu lộ của nó. Tôi có thể đoán được nó muốn nói gì!

“Cho đến hôm qua, chúng ta vẫn là ‘Liên minh những kẻ không nổi tiếng.’”

“Issei, đầu tiên hãy giải thích cho bọn tao. Chuyện gì đã xảy ra sau khi chúng ta đi về?”

Không giống Matsuda, đang giận dữ. Motohama lại đang hành động bình tĩnh khi đang sửa kính mặc dù ánh mắt đó rất sắc. Cả hai thằng đều đang làm tôi sợ.

Nhưng tôi cười và trả lời họ với giọng bình tĩnh!

“Các chiến hữu, các chú đã thấy đầu ngực bao giờ chưa?” (translator: quá nguy hiểm. =)))

Chỉ với một câu nói, cả hai bọn họ đều run rẩy trong sợ hãi.

Phần 8:

Sau giờ học.

“Chào. Cậu khỏe không?”

Tôi nhìn vào cậu học sinh đó, người đến để gặp tôi, mặc dù đôi mắt tôi đang khá chán nản.

Cậu thanh niên đang đứng trước mặt tôi là hoàng tử đẹp trai số 1 của trường. Kiba Yuuto

Cậu đã chiếm giữ tất cả trái tim của học sinh nữ trong trường với nụ cười đó. Hơn nữa, cậu ta chỉ bằng tuổi tôi. Mặc dù học khác lớp.

Các bạn có thể nghe thấy tiếng con gái đang gào thét vui mừng trong lớp và ngoài hành lang. Trật tự đi. Ở đây thật ồn ào.

“Vậy cậu muốn gì?”

Tôi trả lời với giọng khinh thường, nhưng Kiba phản hồi mà không hề thay đổi nụ cười

“ Tôi theo lệnh của Rias Gremory-senpai đến đây.”

-.!

Với lời tuyên bố đó. Tôi hoàn toàn hiểu tại sao cậu ấy lại có mặt ở đây.

Tôi hiểu rồi, vậy cậu là người mà senpai bảo sẽ gửi đến.

“...OK OK, vậy cậu muốn tôi làm gì?”

“Tôi muốn cậu đi theo tôi.”

KHÔNG!!!!

Lần này lại là tiếng con gái hét lên.

“Không được để Hyoudou với Kiba-kun đi cạnh nhau!”

“Cậu sẽ bị lây đấy Kiba-kun!”

“Mình không đồng ý với việc Kiba-kun với Hyoudou là một cặp.”

“Không, có lẽ nào Hyoudou và Kiba-kun là một cặp!”

Họ đang nói những chuyện vớ vẩn.

Trật tự đi. Nghiêm túc đấy trật tự đi.

“Ah, được rồi.”

Tôi đồng ý đi theo cậu ta.

Tôi sẽ nói trước. Tôi ghét bọn đẹp trai.

Tôi đi theo Kiba, người đang đi trước tôi.

“H-hey, Issei!”

Matsuada hét tên tôi.

“Đừng lo, chiến hữu. Tao sẽ không đánh nhau đâu.”

Đúng đó. Các cậu không cần phải lo cho tôi đâu.

“Cậu đang làm gì với cái DVD ấy vậy. “Tôi, kẻ quấy rối và mì Udon” !?”

Matsuda vừa hét to vừa giơ cái đĩa DVD đó lên.

Tôi bèn ngó ra ngoài cửa sổ.

Tôi đi theo Kiba, và nơi dừng chân cuối cùng là phía sau sân trường

Ở đây, nơi bị bao phủ bởi cây, có một tòa nhà cũ của trường

Rõ ràng là nó đã từng được sử dụng từ rất lâu rồi, và hình như không có dấu hiệu nào là có người ở đây. Nó thật đáng sợ và được nằm trong danh sách 7 kỳ quan của trường.

Tòa nhà nhìn rất cũ và được làm từ gỗ, nhưng không có một ô cửa kính nào bị vỡ và rất khó để nói nếu có bất kỳ mảnh vỡ nào.

Nó có thể cũ nhưng cũng không tệ đến mức đấy.

“Hội trưởng ở đây.”

Kiba nói

Hội trưởng?

Ý cậu ấy là Senpai? Hả? Hội trưởng?

Senpai thuộc một câu lạc bộ nào đó sao? Ý cậu ta là cậu ta cũng là một phần của câu lạc bộ đó?

Nó càng lúc càng bí ẩn. Thôi thì, đi với cậu ta thì sẽ có thể gặp Senpai.

Chúng tôi lên tầng hai và đi vào sâu trong tòa nhà.

Ngay cả hành lang cũng sạch. Kể cả các phòng không sử dụng cũng không có một hạt bụi nào.

Khi bạn nghĩ về những ngôi nhà cổ, bạn nghĩ rằng nó phải đầy bọ, mạng nhện và bụi bẩn. Nhưng tôi chưa thấy gì cả.

Vậy chứng tỏ rằng họ phải lau dọn tòa nhà này một cách thường xuyên.

Khi tôi nghĩ đến những thứ đó, chúng tôi dường như đã đến. Kiba dừng lại trước cửa một phòng học.

Tôi đã bị shock bởi tấm biển trên đó ghi.

[CLB nghiên cứu những điều huyền bí]

CLB nghiên cứu những điều huyền bí?

Chỉ đọc cái tên cũng đã làm tôi thắc mắc. Tôi không nói là hội này lạ thường.

Nhưng nghĩ về việc Rias-senpai là thành viên của CLB nghiên cứu những điều huyền bí thì....

“Hội trưởng, em đã đưa cậu ấy tới.”

Kiba đợi cho đến khi được chấp nhận đi qua cánh cửa gỗ đó. Rồi Senpai trả lời.

“Được rồi, vào đi.”

Có vẻ là Senpai đang ở trong.

Kiba mở cửa và tôi đã shock khi tôi theo cậu ta đi vào phòng.

Có những ký hiệu và chữ kỳ lạ ở trong phòng.

Sàn nhà, bức tường cho đến trần nhà. Nó được bao phủ bởi những ký hiệu kỳ lạ.

Và một người đứng trên những hình tròn được vẽ ở giữa căn phòng

Nó giống như một vòng tròn ma thuật chiếm hết diện tích cả căn phòng.

Tôi có thể cảm thấy thứ gì đó kinh dị và kỳ lạ ở đây.

Ở đây có một đôi ghế sofa và bàn làm việc.

Hmm? Có ai đó đang ngồi trên ghế sofa. Đó là một cô gái bé nhỏ.

Tôi biết cô ấy.

Đó là cô gái năm nhất. Toujou Koneko-chan!

Cô ta là học sinh năm nhất nhưng nhìn như học sinh lớp một vì có khuôn mặt trẻ con và thân hình nhỏ bé.

Cô ta khá nổi tiếng trong nhóm con trai. Cô ta cũng nổi tiếng với lũ con gái như là một linh vật vì hành động dễ thương của mình. Cô ta đang im lặng ăn youkan. Cô ta lúc nào nhìn cũng như buồn ngủ vậy.

Nếu tôi nhớ không nhầm. Cô ta được nói là không cảm xúc. Cô ấy nhận ra chúng tôi ngay khi bước vào, và ánh mắt của chúng tôi đã gặp nhau.

“Đây là Hyoudou Issei-kun.”

Tiếp đó Kiba giới thiệu tôi với cô ta. Toujou Koneko-chan cúi chào tôi.

“Ah rất vui được làm quen.”

Tôi cũng cúi chào cô ta. Sau khi chào hỏi. Cô ta tiếp tục ăn youkan hmm. Đúng như mọi người nói. Dường như cô gái đó không nói nhiều.

SHA-

Âm thanh thổi từ phía sau của căn phòng. Dường như là tiếng của vòi sen.

Rồi tôi nhận ra có một phòng tắm ở sau căn phòng. Còn có một bóng người sau tấm rèm.

Đó là bóng của một cô gái. Có một cô gái đang tắm.

Hả? Một phòng tắm?

Phòng học này có đi kèm nhà tắm à?

KYU

Rồi tiếng vòi tắm dừng lại.

“Hội trưởng cầm lấy này”.

Hả. Có ai đó đang ở bên cạnh cô ấy sao?

Tôi nghe thấy giọng của một ai đó không phải của Senpai.

“Cảm ơn, Akeno.”

Có vẻ là Senpai đang thay đồ sau đó.

Tôi bắt đầu đổ mặt sau khi nghĩ về những chuyện sáng nay.

Senpai, chị có một thân hình quá ấn tượng. Có lẽ em sẽ không cần phải xem porn một thời gian rồi.

“... Quả là một bộ mặt biến thái.”

Có ai đó lẩm bẩm. Khi tôi hướng ra chỗ âm thanh đó thì đó là Toujou Koneko-chan.

Tôi nhìn cô ta, nhưng cái con nhóc năm nhất đó chỉ đang ăn youkan.

...nếu thế thì. Vậy là người có khuôn mặt dâm đảng đó là tôi. Tôi xin lỗi.

JYA-

Rồi tấm rèm mở tung, người đang đứng đó mặc đồng phục là senpai.

Cô ấy trông thật hấp dẫn với mái tóc ướt. Cô ấy nhìn tôi rồi cười.

“Tôi xin lỗi. Tôi không thể tắm hôm qua vì phải suốt cả đêm ở nhà cậu vậy nên bây giờ tôi mới tắm.”

Ak. Vậy sao?

Cái làm tôi hơi bất ngờ là có một phòng tắm trong lớp học.

Rồi tôi nhìn ra phía sau senpai.

Có một ai đó ở phía sau.... Chị có đùa không vậy!

Tôi bị shock và không nói nên lời.

Tóc đen và tết đuôi ngựa. Cô gái tóc đuôi ngựa, người được cho là đã gần như tuyệt chủng. Người mà mọi người nói rằng là người tết tóc đuôi ngựa cuối cùng trong trường.

Khuôn mặt xinh đẹp đó, khuôn mặt luôn mỉm cười! Người mang linh hồn Nhật Bản! Người được gọi là Yamato Nadeshiko mặc dù là một học sinh, và cũng là một thần tượng.

Himejima Akeno-senpai!

Người luôn đi cùng Rias-senpai, được gọi là “two great Onee-sama”.

Người mà là thần tượng của cả các nam sinh lẫn nữ sinh.

“Ara ara. Xin chào. Tên tôi là Himejima Akeno. Rất vui được làm quen.”

Cô ấy giới thiệu một cách lịch sự với một nụ cười. Giọng cô ấy thật tuyệt vời.

“O-oh. Tên em là Hyoudou Issei. R-rất hân hạnh được làm quen với chị!”

Mặc dù đang lo lắng. Tôi vẫn chào hỏi chị ấy.

Sau khi Rias-senpai chấp thuận rằng chúng tôi đã làm quen xong. Cô ấy bắt đầu nói

“Vây là mọi người đã tập hợp đủ rồi. Hyoudou Issei-kun. Không, tôi sẽ gọi cậu là Issei.”

“V-vâng.”

“Chúng tôi, CLB nghiên cứu những điều huyền bí, chào mừng cậu”.

“Eh, ah vâng”

“ Với tư cách là một con quý.”

-!

Cha mẹ ời. Dường như con đã tham gia vào thứ gì đó to lớn rồi.

“ Trà của cậu đây.”

“Vâng, cảm ơn”

Tôi đang ngồi trên ghế sofa và Himejima-senpai pha trà cho tôi.

Tôi uống nó thật nhanh.

“Ngon quá”

“Ara ara. Cảm ơn cậu.”

Himejima-senpai cười hạnh phúc bằng cách nói “Ufufu”.

Kiba, Koneko-chan, Rias-senpai và tôi đang ngồi trên ghế sofa xung quanh bàn.

“Akeno, cậu cũng ngồi xuống đi.”

“Vâng, Hội trưởng.”

Himejima-senpai ngồi xuống cạnh Rias-senpai.

Rồi mọi người nhìn tôi.

Cái gì thế này.... Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng khi mà tất cả mọi người trong cái căn phòng bé này nhìn tôi như thế này...

Rồi Rias-senpai nói.

“Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Chúng tôi đều là quý.”

Chị ấy hoàn toàn đi thẳng vào vấn đề.

“Biểu hiện của cậu chứng tỏ là cậu không tin những gì mà tôi nói.

Vậy thì điều đó không thể giúp gì được. Cậu cũng đã nhìn thấy cái gã lần trước chứ?”

Cô ấy nói đúng.

Nếu đó không phải là một giấc mơ thì tôi đã thấy nó.

“Đó là một thiên thần sa ngã. Chúng là một dạng thiên thần phục chúa, nhưng chúng bị đày xuống địa ngục vì có những mưu đồ xấu. Chúng cũng là kẻ thù của chúng ta”.

Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu nói về một thiên thần sa ngã.

Như thế chúng tôi đang tham gia vào một thể loại giả tưởng vậy.

“Chúng ta, quý, đã xuất hiện ở trận chiến với những thiên thần sa ngã từ thời cổ đại. Chúng ta đã chiến đấu để giữ lấy thế giới ngầm, hay còn được biết đến với cái tên là địa ngục trong thế giới loài người. Thế giới ngầm được chia làm 2 khu vực một cho quỷ và một cho thiên thần sa ngã. Loài quỷ đã nhận được hiệp ước với loài người và đã có thêm sự hy sinh để gia tăng thêm sức mạnh. Còn thiên thần sa ngã mặt khác đã kiểm soát con người để có giới hạn quỷ dữ. Ở điểm này thì thiên thần xuất hiện để phá hủy cuộc đua tranh trong cuộc Chỉ đạo của Chúa, việc đó tạo ra 3 lực lượng. Việc đó đã tiếp tục từ thời cổ đại cho đến bây giờ.”

“Không không, Senpai. Câu chuyện kiểu đó thật khó để cho một học sinh bình thường như em có thể hiểu. Đó có phải là những điều mà một thành viên CLB nghiên cứu những điều huyền bí phải làm không ạ?”

Vậy cuộc hội thoại này cũng là hoạt động của nhóm sao.

“CLB nghiên cứu những điều huyền bí chỉ là ngụy trang. Đó là thú vui của tôi. Nó cũng là nơi họp của những con quỷ như chúng ta.”

... Đợi đã, đây là một phần của hoạt động phải không?

“Amano Yuuma”

Nghe cái tên đó, tôi mở to mắt trong choáng váng.

Cô nghe thấy cái tên đó ở đâu?

“Ngày hôm đó cậu có hẹn hò với Amano Yuuma phải không?”

“Nếu mà chị đang đùa thì làm ơn dừng lại được không em không muốn nói về chuyện này ở đây.”

Có một chút bức tức trong giọng của tôi.

Bởi vì cái chủ đề này giống như một điều cấm kỵ với tôi bây giờ.

Khi tôi nói về nó trước đây. Không ai tin tưởng tôi, và không ai nhớ đến cô ấy.

Mọi người nói đó chỉ là một giấc mơ. Đó chỉ là sự tưởng tượng của tôi. Không ai tin tôi và không ai nhớ đến sự tồn tại của cô ấy.

Em không biết chị nghe thấy câu chuyện này ở đâu nhưng em sẽ không chấp nhận nếu chị nói rằng đó chỉ là sự kỳ bực. Thay vì như thế em sẽ nổi điên lên đấy.

“Cô ta thật sự tồn tại.”

Rias-senpai nói rõ ràng.

“Vậy thì chứng tỏ rằng cô ta đã xóa bỏ tất cả bằng chứng xung quanh cậu rồi.”

Rias-senpai bấm ngón tay, và Himejima-senpai mang những bức ảnh ra.

Tôi đã cứng họng sau khi nhìn những bức ảnh đó.

“Đây là cô ấy phải không? Amano Yuuma-chan.”

Đúng vậy, người trong bức ảnh này chính là bạn gái của tôi, người mà tôi không thể tìm ra.

Tôi cũng đã chụp một vài bức hình của cô ấy trong điện thoại của tôi nhưng nó đã biến mất.

Bức ảnh này rõ ràng là cô ấy, và có một đôi cánh đen mọc ra sau lưng cô ấy.

“Cô gái này... không, thiên thần sa ngã này. Cô ấy cũng giống kiểu như kẻ đã tấn công cậu tối hôm qua.”

... Một thiên thần sa ngã? Yuuma-chan là một thiên thần sa ngã sao?

Rias-senpai tiếp tục.

“Thiên thần sa ngã này đến đây theo một bản hợp đồng để đạt được một mục tiêu. Sau khi cô ta hoàn thành nó, cô ta sẽ xoá mọi bằng chứng về cô ta”.

“Mục tiêu?”

“Đúng vậy, giết cậu.”

-!

Cái quái gì vậy!

“T-Tại sao cô ấy phải giết em.”

“Bình tĩnh. Nó không giúp được gì đâu.... Không, cậu chỉ không may thôi. Có nhiều người sở hữu không bị giết chết.”

“Ý chị là gì, không may sao?”

Có phải là chị ấy vừa nói mình vừa không may bị giết bởi Yuuma-chan hôm đó không?

Huh...?

Bị giết? Nhưng tôi vẫn còn sống? Tôi vẫn còn ở đây.

“Ngày hôm đó, cậu có hẹn với cô ta và đi đến công viên, nơi cậu bị giết chết bởi Ngọn thương ánh sáng.”

“Nhưng em vẫn sống đây mà. Hơn nữa tại sao em lại là mục tiêu?”

Đúng vậy. Chẳng có lý do nào để tôi trở thành mục tiêu cho cô ta cả.

Tại sao tôi lại là mục tiêu của các thiên thần sa ngã?

“Lý do mà cô ta tiếp cận cậu là để cô ta có thể kiểm tra nếu có một sự nguy hiểm bên trong cậu. Cô ta sẽ nhận được một sự phản hồi yếu từ đó. Đó là lý do cô ta bỏ một khoảng thời gian để kiểm tra cậu. Khi cô ta chứng thực nó. Rằng cậu là một chủ sở hữu Sacred Gear.”

Sacred Gear.

Tôi có gì quen thuộc với cái từ đó.

“Xin lỗi nhé, những người là một mối đe dọa đối với chúng ta, nên chúng ta đã quyết định trừ khử người. Nếu người cảm thấy tức giận thì hãy căm ghét Chúa vì đã giao Sacred Gear cho người.”

Đó là những gì mà Yuuma-chan đã nói lúc đó.

Vậy là có Sacred Gear bên trong cơ thể tôi sao...?

Rồi Kiba nói:

“Sacred Gear là một năng lượng khác thường mà được ban cho người được chọn. Ví dụ, đa số tên của những người được lưu trong lịch sử đều có Sacred Gear. Họ dùng Sacred Gear để ghi tên mình vào lịch sử.”

“Hiện tại, có những người sở hữu Sacred Gear trong cơ thể họ. Cậu có biết những người nắm vận mệnh của cả thế giới không? Đa số họ đều sở hữu Sacred Gear.”

Himejima-senpai tiếp tục nói sau Kiba.

Rias-senpai tiếp tục giải thích.

“Đa số Sacred Gears có chức năng mà chỉ có thể sử dụng ở xã hội loài người. Nhưng có những Sacred Gears đặc biệt có tác động đến chúng ta. Loài quỷ và thiên thần sa ngã. Issei giơ tay lên.”

“Eh? Em phải giơ tay sao? Tại sao vậy?”

“Làm vậy mau lên.”

Rias-senpai giục tôi làm.

Nên tôi giơ tay trái lên.

“Nhắm mắt vào và hãy tưởng tượng thứ mạnh nhất mà cậu có thể tưởng tượng được.”

“Thứ mạnh nhất....? Goku trong Dragon Ball...?”

“Vậy tưởng tượng nó đi, và tưởng tượng đến lúc người đó trông khỏe mạnh nhất.”

.....

Tôi tưởng tượng ra Goku khi bắn kamekameha.

Có đúng không nhỉ?

“Hạ thấp tay xuống rồi đứng dậy.”

Tôi bỏ tay xuống và đứng dậy khỏi ghế sofa.

“Giờ bắt trước giáng người đó. Cậu phải tưởng tượng thật mạnh mẽ, được không? Cậu không được lùi lại.”

Chết rồi.

Có nhiều người xung quanh mà tôi phải bắt trước động tác Kamekameha của Goku vào cái tuổi này.

Xấu hổ quá.

Kể cả mình có nhắm mắt không có nghĩa là không ai cười mình.

“Làm đi mau lên.”

Rias-senpai giục tôi lần nữa.

OOOOi! Chỉ có nghiêm túc không! Em có cần thiết phải làm thế không.

Khỉ thật! Vậy được rồi! Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Hyoudou Issei bắn chiêu Kamekameha.

“Kamekameha!”

Tôi đã nói thế khi chắp hai tay vào và đẩy lên đằng trước, đây là dáng Kamekameha.

Giờ. Mở mắt ra. Trong tư thế này sẽ được nạp đầy với năng lượng của quỹ, Sacred Gears sẽ xuất hiện dễ dàng hơn

Tôi mở mắt ra như lời Rias-senpai đã bảo.

Flash!

Tay trái tôi đỏ rực.

Cái gì thế này!

Cái gì đây? Cái gì đây?

Tôi sẽ bắn Kamekameha sao?

Ánh sáng xuất hiện và bao trùm lấy cánh tay tôi.

Sau khi ánh sáng biến mất, tay trái tôi được bọc bởi một cái bao tay màu đỏ.

Nó được trang bị với một vẻ sáng bóng. Nó giống như một đồ cosplay thật vậy.

Một phần bao lấy tay tôi có một viên ngọc được gắn vào trong đó.

Thật ra nó giống một viên ngọc hơn là một viên đá quý.

“Cái quái gì đây?”

Tôi hét lên. Tôi thật sự shock.

Thật sự đây là cái gì vậy? Tôi nghĩ là tôi đã bắn chưởng kame, nhưng thay vào đó tôi đã có một món đồ ở trên tay như là Henshin Heroes vậy.

Uahhh, đây là cái gì vậy

“Đây là Sacred Gears và nó thuộc về cậu. Một khi nó đã xuất hiện, cậu có thể sử dụng nó bất kỳ khi nào cậu muốn.”

-!

Cái bao tay này là Sacred Gears sao?

Eeehhhhhhh....

Tôi vẫn không thể tin được. Tôi đã bắn kame và tôi ... tôi.

“Thiên thần sa ngã, Amano Yuuma, đã nhìn thấy Sacred Gears của cậu như là một hiểm họa vì thế nên đã giết cậu.”

....Vậy là mọi thứ về Yuuma-chan và Sacred Gears là thật.

Vậy việc tôi bị giết cũng là thật sao?

Vậy tại sao tôi vẫn còn sống??

“Cậu đã gọi tên tôi trong khi đang ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết. Tôi đã được triệu hồi qua tờ giấy này.”

Rias-senpai đưa ra một tờ rơi.

Tôi biết tờ giấy này.

Khi tôi đang đứng đợi Yuuma-chan ở điểm hẹn, một người phát tờ rơi đã đưa nó cho tôi.

Nó là một tờ giấy với một vòng ma pháp kỳ lạ và một dòng chữ bắt mắt: “Điều ước của bạn sẽ trở thành hiện thực!”

Nếu tôi nhìn kỹ, vòng tròn phép thuật đó giống như vòng tròn to giữa nhà.

“Đây là một tờ rơi mà chúng tôi phát đi. Vòng tròn ma thuật này dùng để triệu hồi chúng tôi. Thời buổi này ít người vẽ được những

vòng tròn này để triệu hồi chúng tôi. Vậy nên chúng tôi phát tờ rơi này cho những người có thể sẽ triệu hồi quý. Vòng tròn này rất dễ sử dụng. Vào hôm đó, một người thân tín của chúng tôi đã phát những tờ rơi này và cậu đã nhặt được nó, Issei. Sau khi bị tấn công bởi thiên thần sa ngã cậu đã gọi tên tôi trước khi bước đến ranh giới cái chết. Ước muốn thật mạnh mẽ của cậu triệu hồi được tôi. Bình thường thì sẽ là người khác như Akeno sẽ được triệu hồi.”

Lúc bị đâm bởi Ngọn thương ánh sáng tôi đã có một ước muốn rất mạnh mẽ.

Khi tay tôi ngập máu, cái xuất hiện trong đầu tôi là màu đỏ.

Lúc đấy tôi đã khao khát có được cô gái có mái tóc đỏ, đó là Rias Gremory.

Vậy nên người đã xuất hiện vào cuối giấc mơ – người đã xuất hiện lúc đó chính là Senpai.

“Khi tôi được triệu hồi và nhìn thấy cậu, tôi biết ngay rằng cậu là một người sở hữu Sacred Gears và cậu bị tấn công bởi thiên thần sa ngã. Nhưng lúc đó có một vấn đề đó là cậu đang đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết. Không chỉ người mà kể cả quý cũng chết bởi mũi đâm của Ngọn thương ánh sáng. Trong hoàn cảnh đó Issei, tôi đã quyết định cứu mạng cậu.”

Cứu mạng em?

Vậy Senpai là người đã cứu tôi?

Vậy đó là lý do vì sao mà tôi còn sống.

“Mặc dù là một con quý. Issei, cậu đã được tái sinh như một con quý của tôi. Quân của Rias Gremory. Như là một con quý đầy tớ của tôi.”

PA!

Vào lúc này. Cánh xòe ra từ sau lưng mọi người xung quanh.

Chúng khác với đôi cánh màu đen của những thiên thần sa ngã. Cánh của họ như là cánh dơi.

PA!

Và hình như tôi cảm giác thấy có gì đó sau lưng mình.

Nhìn qua vai, tôi có thể nhìn thấy cánh của mình.

... Chì có nghiêm túc không vậy?

Tôi là một con quý? Tôi có còn là con người nữa không?

“Hãy giới thiệu nào mọi người, Yuuto”

Kiba mỉm cười với tôi sau khi Rias gọi tên cậu ta

“Tên tôi là Kiba Yuuto, như cậu đã biết thì tôi là học sinh năm hai như cậu, Hyoudou Issei-kun tôi cũng là quý hân hạnh được làm quen.”

“Năm nhất.....Toujou koneko. Hân hạnh được làm quen, tôi cũng là quý.”

“Tên tôi là Himejima Akeno, học sinh năm ba. Tôi cũng là hội phó của CLB nghiên cứu những điều huyền bí. Rất vui được gặp cậu.

Ngày cả khi như thế này thì tôi cũng là quý. Ufufu”

Cuối cùng là Rias-senpai.

Chị ấy hất mái tóc đỏ và trả lời rõ ràng.

“Và tôi là chủ của họ cũng như là một quý của nhà Gremory. Rias Gremory. Gia đình tôi nắm giữ thứ hạng Công Tước. Hãy hợp tác ăn ý từ hôm nay nhé Issei.”

Đường như tôi đang ở trong một tình huống không thể nào tưởng tượng nổi.

Life 2: Cuộc sống của Ác quỷ.

Phần 1

“Uooooooooooooooooo!”

Giờ là nửa đêm và tôi đang đạp xe như điên.

Với một lý do đơn giản.

Tôi đang đi phát các tờ rơi với những vòng tròn ma thuật trên chúng.

Con người với nhiều ước vọng, họ sẽ sử dụng tờ rơi có những vòng tròn ma thuật. Khi đó, ác quỷ sẽ được triệu hồi trước mặt họ.

Tôi nhìn vào bản đồ thành phố trên điện thoại của mình. Có một chấm đỏ đang phát sáng.

Tôi đạp theo hướng đó.

Khi đến nơi, đó là nhà của một ai đó. Tôi bỏ một tờ rơi vào hộp thư của họ. Rồi đi đến các nơi khác gần đó.

Cứ thế, lặp đi lặp lại.

“Chết tiệt! Không thể chịu được nữa. Dù sao mình cũng là quỷ. Chuyện này không thể tin được.”

Tôi hét lớn trong khi tiếp tục cố đạp. Cái ngày mà tôi nhận ra mình đã trở thành ác quỷ.

Cái ngày mà tôi nhận ra mình là chủ nhân của Sacred Gear, phát hiện ra Yuuma-chan là thiên thần sa ngã và Rias-senpai là quỷ.

Cánh quỷ của tôi lại biến mất ngay sau đó. Dù sao thì, nó sẽ là trở ngại cho cuộc sống hằng ngày của tôi. Dĩ nhiên, tôi có thể dùng đôi cánh đó để bay. Cảm giác có cánh thật sự kì lạ...

Thật là một trải nghiệm khó chịu khi có cánh mọc sau lưng mình.

“Nếu cậu theo tôi, cuộc sống và tương lai của cậu sẽ trở nên sáng lạn.”

Rias-senpai nháy mắt nói với tôi trong khi tôi đang suy sụp khi biết mình là quỷ. Cái giá cho sự hồi sinh của tôi là trở thành thuộc hạ của cô ấy, tôi phải tiếp tục sống với tư cách là người hầu của cô ấy.

Con người được hồi sinh thành quỷ sẽ trở thành thuộc hạ của ác quỷ đã hồi sinh họ. Đó là luật lệ của các ác quỷ.

Cái gì? Người hầu...? Cũng không tệ khi được trở thành thuộc hạ của một cô gái xinh đẹp nhưng tôi vẫn không chấp nhận được chuyện này.

“Cậu biết đó, có những thứ hạng giữa các ác quỷ. Vài người được gọi là quý tộc và tôi là một trong số đó. Nơi được sinh ra và gia đình của mình có vai trò rất lớn, nhưng các ác quỷ có thể tăng hạng. Ai cũng phải bắt đầu như một người mới.”

“Chị có thể dừng việc nói như thể đang tuyển người cho công ty không? Mà chị nghiêm túc chứ? Em vẫn không tin được.”

Rias-senpai thì thào vào tai tôi khi tôi đang phàn nàn.

Mái tóc cô ấy thơm quá. Não tôi như sắp đóng băng rồi. Oh, là ma thuật sao?

“Với điều này, cậu có thể bắt đầu cuộc sống nổi tiếng với các cô gái đấy.”

Điều cô ấy nói đi vào trong đầu tôi.

“Như thế nào?”

Lời nói buột ra khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp suy nghĩ.

Có vẻ các suy nghĩ biến thái của tôi đã phát động, đó là thứ duy nhất tôi nghĩ tới.

Chờ đã, chắc do ảnh hưởng bởi những lời nói ma thuật của chị ấy. Tinh thần của tôi hưng phấn hơn bình thường.

“Đa phần các ác quỷ thuần chủng đã bị tiêu diệt trong cuộc chiến từ lâu. Bởi vậy, chúng tôi, các ác quỷ bắt đầu tạo ra các người hầu. Vâng, chúng tôi đã mất sức mạnh, vì vậy chúng tôi không thể tạo ra các đội quân mạnh như xưa. Hơn nữa chúng tôi cần tăng số lượng ác quỷ. Giống như con người, ác quỷ chia thành nam nữ và phối hợp để sinh sản. Nhưng nếu sinh như bình thường, nó sẽ tốn rất nhiều thời gian phục hồi dân số như xưa. Ác quỷ có tỷ lệ gia tăng rất chậm nên sẽ khó chống lại thiên thần sa ngã. Vì thế chúng tôi tìm những người có tiềm năng và biến họ thành quỷ. Như là thuộc hạ của chúng tôi.”

“Vậy em đã trở thành thuộc hạ.”

“Oh, đừng làm mặt đấy. Bây giờ, tôi vào trọng tâm nhé. Khi chỉ tăng số lượng ác quỷ, nó không tăng sức mạnh của quỷ. Vì thế các ác quỷ ra luật mới. Cơ hội và vận may sẽ được trao cho các ác quỷ mới tái sinh, nói cách khác, là các ác quỷ vốn là con người được hồi sinh lại. Họ sẽ được trở thành quý tộc nếu họ có nguồn sức mạnh lớn. Bởi vậy, có rất nhiều ác quỷ trong xã hội con người. Như tôi đã tới xã hội con người. Issei, có lẽ cậu không để ý, nhưng cậu có thể đã đi ngang qua vài ác quỷ trong thành phố này.

“Huh, ác quỷ gần vậy sao?”

“Đúng, có người có thể phân biệt ác quỷ có người thì không. Những người có lòng tham to lớn muốn mượn sức mạnh ác quỷ thì có khả năng nhận ra chúng tôi hơn người khác. Chúng tôi thường được triệu hồi bởi những người có thể nhận ra được vòng tròn ma thuật trên tờ rơi. Những người như cậu, Issei, người phân biệt được ác quỷ dù không tin vào sự tồn tại của chúng tôi. Mặc dù phần lớn họ sẽ tin nếu được thấy sức mạnh ma thuật.”

Cái gì? Vậy lý do tôi triệu hồi được Rias-senpai là vì tôi có ham muốn mạnh mẽ. Có vẻ đó là do xã hội quỷ đã thay đổi. Thật khó tin, nhưng nó không quan trọng, quan trọng là nó đã cho tôi cơ hội thay đổi.

“Vậy nghĩa là em có thể trở thành quý tộc?”

“Đúng. Nó không phải là không thể. Dĩ nhiên là nó sẽ tốn rất nhiều thời gian và nỗ lực để đạt được.”

“Uoooooooooooooooooooooooooooooh!!”

Tôi hét lớn trong căn phòng.

“Chị nghiêm túc chứ! Em có thể tạo ra một dàn Harem không? Em có thể làm chuyện đó với họ chứ?”

“Có lẽ. Tôi nghĩ nó ổn nếu họ là thuộc hạ của cậu.”

Cảm giác như sét đánh truyền khắp cơ thể tôi. Không thể nào. Điều đó có thể được sao?

Trong thế giới thực của con người thật khó để xây dựng một Harem.

Nếu tôi vẫn là con người, thì dù tôi làm gì thì cũng không bao giờ được vây quanh bởi các em xinh tươi, tình cảnh của tôi thật tệ.

Tôi không có bạn gái. À, tôi đã bị giết bởi bạn gái cũ. Nhưng giờ đã

khác rồi. Bây giờ tôi có thể...!

“Uoooooooooh!! Trở thành ác quỷ thật tuyệt! Hell yeah! Tôi không thể bình tĩnh. Tôi giờ có thể ném hết đồng tạp chí porn của mình.”

Tôi ngừng lại vì những gì đã nói, và suy nghĩ về những quyết định mà mình sẽ làm.

“Không. Không phải tạp chí porn. Không được. Mình không thể ném chúng. Đó là báu vật của mình. Mình vẫn có thể sử dụng chúng cho tới khi mẹ phát hiện. Đây là chuyện khác. Đúng. Chúng hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.”

“Fufufu. Cậu nhóc này vui thật.”

Rias-senpai mỉm cười khi thấy dáng vẻ buồn cười của tôi.

“Ara Ara. Giống như cậu đã nói, cậu ta làm mình cảm thấy như có một đứa em ngốc nghếch vậy.”

Cả Himejima-senpai cũng cười.

Hahaha, cô ấy nói xấu tôi...

“Dù sao, Issei. Cậu ổn với việc là thuộc hạ của tôi phải không? Chỉ cần cậu có tài năng, cậu sẽ nổi trội và khi đó cậu sẽ trở thành quý tộc.”

“Vâng, Rias-senpai.”

“Không, không được. Cậu phải gọi tôi là ‘Hội Trưởng’.”

“Hội trưởng? Em có thể gọi chị là Onee-sama không?”

Tôi tự mãn và hỏi cô ấy. Tôi luôn muốn có một Onee-sama. Không phải kiểu như yuri, nhưng mọi tên đàn ông đều muốn có một người xinh đẹp là ‘Onee-sama’.

Rias-senpai suy nghĩ và lắc đầu.

“Hmmmm. Nghe cũng hay, nhưng khi tôi ở trường thì gọi ‘Hội trưởng’ nghe hợp hơn.”

“Vâng, Hội trưởng! xin hãy dạy em cách trở thành ác quỷ.”

Hội trưởng mỉm cười, có vẻ cô ấy rất hạnh phúc sau khi nghe tôi nói thế.

“Đáp lại tốt lắm. Cậu bé ngoan, Issei. OK, chị sẽ biến em thành một người đàn ông.”

Ngón tay hội trưởng vuốt cằm tôi. Onee-sama! Là Onee-sama của tôi! Tôi sẽ thức tỉnh như là một con quỷ dưới quyền chị ấy từ bây giờ. Không. Tôi sẽ vươn lên. Tôi đoán là nó ổn. Vì tôi đã không còn là người, tôi chỉ có thể tiến lên. Tôi phải chấp nhận tình trạng của mình. Nó nghe hơi ngốc, nhưng tôi nghĩ nó ổn. Tham vọng của tôi ngập tràn sự biến thái. Đó là lý do khiến tôi hưng phấn. Tôi tự hào là đàn ông về tham vọng biến thái của mình. Thay vì lo nghĩ cho tương lai, từ giờ tôi sẽ có nhiều niềm vui.

“Tôi sẽ trở thành vua Harem!”

Nếu nghĩ kĩ, tôi có lẽ đang bị ma thuật của hội trưởng đùa giỡn. Mà thế cũng ổn thôi, chúng ta đang nói về đàn harem mà. Nó thật tuyệt nếu tôi lập được harem. Vì điều đó tôi trở thành hội viên CLB nghiên cứu những điều huyền bí. Đã vài ngày trôi qua từ khi tôi sống như một con quỷ...

Tôi đạp xe như điên. Sau hôm đó tôi thành thuộc hạ của hội trưởng và mỗi ngày tôi phải đổ rất nhiều mồ hôi.

Đầu tiên chúng tôi họp ở trường vào ban đêm. Do loài quỷ chúng tôi mạnh về đêm.

Cảm giác kì lạ lúc trước chính là do sức mạnh của quỷ. Vì là quỷ, sức mạnh chúng tôi tăng mạnh hơn về ban đêm.

Tương tự, tôi yếu đi vào ban ngày. Quỷ sợ ánh sáng. Ánh sáng càng mạnh thì càng nguy hiểm cho chúng tôi. Ánh sáng là thuốc độc. Đó là những gì hội trưởng đã nói. Những kẻ sử dụng ánh sáng làm vũ khí, thiên thần và thiên thần sa ngã, là kẻ địch đáng sợ nhất.

Tôi được dặn là phải bỏ chạy nếu gặp chúng. Từ từ khi đã quen, thì ánh sáng cũng không còn là vấn đề lớn. Lý do tôi yếu vào buổi sáng là do tôi mới hồi sinh thành quỷ và cơ thể không chịu nổi ánh nắng vào buổi sáng. Nhưng rồi tôi cũng đã quen với nó.

Nguyên nhân tôi đơn độc khi vừa hồi sinh thành quỷ là vì cô ấy muốn tôi tự nhận ra sự thay đổi của cơ thể. Cô ấy có kế hoạch nói cho tôi biết sự thật khi thời điểm đến. Và như là định mệnh, đó là ngày tôi bị tấn công bởi tên mặc vest.

Dù sao đi nữa hiện tại tôi đang làm việc chăm chỉ với danh nghĩa là thuộc hạ của Rias Gremory. Từ khi là quỷ, tôi đã được học về xã hội

loài quỷ và cách nó hoạt động. Để tập luyện, tôi được lệnh đi phát các tờ rơi. Tôi nghĩ cha mẹ sẽ lo nếu tôi cứ thường ra ngoài vào ban đêm.

Nhưng hội trưởng đã nói:

“Chỉ có làm vài thứ hồi lúc tới gặp cha mẹ em rồi, nên không cần lo đâu.”

Nên dù tôi có về trễ, cha mẹ tôi cũng không hề tức giận.

Họ chỉ nói: “Mừng con đã về”.

Hmmmm, ma thuật của hội trưởng thật đáng kinh ngạc.

Còn gì tuyệt hơn khi hội trưởng kiểm soát cả học viện. Vì học viện là lãnh thổ của hội trưởng, cô chính là người thống trị trong bóng tối của học viện, cô ở vị trí cao nhất của học viện và là quỷ, không ai có thể đấu với người nhà Gremory. Nói cách khác, cả học viện cơ bản là của hội trưởng. Nhờ vậy, chúng tôi có thể vào trường vào ban đêm.

Và giờ trở lại công việc.

Mỗi ngày, tôi đạp xe vòng quanh, bỏ tờ rơi vào hộp thư của những người hiện trên thiết bị. Thiết bị này là do xã hội loài quỷ bí mật chế tạo. Nó như máy chơi game đời mới với màn hình cảm ứng.

Nó có màn hình, nút và cây bút cảm ứng. Tôi đã học cách sử dụng. Màn hình hiển thị bản đồ thị trấn tôi đang sống, và là lãnh địa của hội trưởng. Mỗi ác quỷ có lãnh thổ riêng ở thế giới loài người và chỉ được làm việc trong lãnh thổ của mình.

Công việc như sau:

Đầu tiên chúng tôi được triệu hồi và làm hợp đồng với người triệu hồi.

Sau đó, chúng tôi thực hiện ước muốn của họ.

Chúng tôi sẽ nhận được thể phẩm phù hợp với ước muốn đó.

Nó có thể là tiền, một món đồ, thậm chí là sinh mạng của họ.

Thời gian gần đây, không có người kí hợp đồng nào sử dụng sinh mạng để ước. Dù là có người như thế, nếu cái giá họ trả không phù hợp với điều ước, điều ước cũng sẽ không thể thực hiện.

Hội trưởng từng nói: “Giá trị mỗi người không giống nhau”.

Đúng thế, nó thật khắc nghiệt. Và ánh sáng nhấp nháy trên thiết bị cho thấy ngôi nhà có người đang có nhiều ham muốn. Nên tôi phải tự đi phát tờ rơi ma thuật.

Chừng nào còn ánh sáng nhấp nháy trên màn hình, thì công việc tôi vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì tôi đã là quỷ, những người khác và cảnh sát đều không chú ý tới tôi. Khi tôi thật sự hoạt động như là quỷ, người thường sẽ không thể nhận ra tôi khi tôi đang làm việc. Tôi đạp xe mỗi ngày, mà mấy ánh sáng nhấp nháy trên màn hình vẫn chưa hết.

Điều này nghĩa là con người có quá nhiều tham vọng. Khi bạn ước một điều, thật khó để không ước tiếp điều khác. Hợp đồng được giới hạn chỉ vào ban đêm.

Đó là do quỷ chỉ hoạt động về đêm. Ban ngày là của thiên thần và Chúa. Phần đó tôi vẫn chưa hiểu.

Tờ rơi chỉ có thể sử dụng một lần, và nếu họ đã dùng tôi sẽ phải phát lại. Nói cách khác, công việc của tôi sẽ tồn tại mãi mãi.

Vâng, nhờ vậy mà hội trưởng và mọi người có thể tiếp tục công việc của họ và tăng sức mạnh ác quỷ. Nếu chúng tôi cứ tiếp tục nhận và thực hiện điều ước cho mọi người, chúng tôi sẽ được khen thưởng bởi vua quỷ. Đó là cách nó diễn ra.

Nếu tôi cũng làm công việc như thế, tôi sẽ được vua quỷ phong tước quý tộc. Nó là cách hay nhất để làm việc lớn. Tôi muốn được thế. Tôi muốn làm hợp đồng.

“Uooooooooh! Mình muốn được vây quanh bởi các cô gái sớm nhất có thể.”

Bây giờ tôi cần kiên nhẫn và thực hiện nhiệm vụ được giao. Nhưng tôi sẽ phải làm việc này tới khi nào.....

Phần 2

Vào một ngày sau giờ học.

Tôi đi tới chỗ khu trường cũ sau khi chia tay hai thằng bạn thân.

Lúc đầu, công việc phát tờ rơi của tôi là do vật nuôi của hội trưởng đảm nhiệm.

Cô ấy biến con dơi và con chuột của mình thành dạng người. Sau khi biến thân, chúng đi phát tờ rơi như tôi. Cô ấy nói chúng đi phát cả ngày lẫn đêm.

Lý do tôi hỗ trợ chúng là vì hội trưởng muốn tôi hiểu hơn về công việc của quý. Kiba và mọi người đều như vậy lúc đầu.

Kiba, Toujou Koneko-chan, Himejima-senpai là những thuộc hạ của hội trưởng Rias. Họ là các senpai của tôi.

Họ có đầy kinh nghiệm trong việc phát tờ rơi.

Nói về quá khứ của họ...Chờ đã, không phải người, là quý. Nó cũng chẳng còn quan trọng khi Toujou Koneko-chan và Himejima-senpai cho phép tôi gọi họ là “Koneko-chan” và “Akeno-san”.

Có vẻ tôi đã gần gũi với họ thêm một chút.

Fufufu, tôi gọi họ ngay trước mặt Matsuda và Motohama. Phản ứng trên mặt hai tên đó thật vui.

Tôi không nói với Motohama và Matsuda về chuyện của mình. Dù tôi có nói, hai tên này cũng không tin. Hơn nữa họ sẽ gặp nguy hiểm. Tôi đã chết một lần và tôi không muốn hai thằng bạn thân bị như tôi.

Tôi vẫn gọi Kiba là Kiba. Chết đi, tên đẹp mã. Tôi không bao giờ gọi cậu là Kiba đâu! Và tôi được gọi tới câu lạc bộ.

Tôi vào căn nhà cũ ở trường mà tôi đã quen, đi tới căn phòng ở tầng hai.

“Em vào đây.”

Mọi người đã ở đây. Oh, tôi là kẻ tới cuối à. Căn phòng tối đen và mọi cửa sổ đều đóng ngăn ánh sáng vào. Chỉ có ánh sáng duy nhất của nền trên sàn.

“Em đây rồi.”

Thấy tôi đã tới, hội trưởng đưa mệnh lệnh cho Akeno-san.

“Vâng, Hội trưởng. Issei-kun, hãy ngồi vào giữa vòng tròn ma thuật.”

Akeno-san vẫy tay. Một mỹ nhân vẫy tay với tôi. Cảm ơn cuộc đời! Đây là phần thưởng cho tôi. Tôi tiến vào trong vòng tròn.

Rồi sao nữa đây?

“Issei, việc phát tờ rơi của em đã xong. Chúc mừng.”

Hội trưởng mỉm cười. Là vậy sao? Công việc phát tờ rơi xong rồi.

“Bây giờ em sẽ bắt đầu làm việc như một con quỷ thật sự.”

“Oh! Bây giờ em đã có thể kí kết hợp đồng!?”

“Đúng thế. Vì là lần đầu nên em chỉ kí những hợp đồng điều ước đơn giản thôi. Koneko-chan được nhận hai hợp đồng. Vì làm cả hai thì hơi khó, nên chị để cho em một cái.”

“Xin hãy giúp đỡ...”

Koneko-chan cúi đầu. Vậy tôi sẽ đại diện cho Koneko-chan.

Được thôi, tôi đã phát chán cho việc phát tờ rơi rồi.

Đạp xe điên cuồng mỗi đêm đi phát tờ rơi một mình làm tôi cô đơn quá.

Các thành viên khác đứng ngoài vòng tròn.

Akeno-san đứng bên trong niệm cái gì đó.

Rồi vòng tròn ma thuật phát ra ánh sáng xanh và trắng.

“Ummm...”

“Yên lặng, Issei. Akeno đang kết nối dấu ấn của em với vòng tròn ma thuật.”

Dấu ấn của tôi? Vòng tròn ma thuật trong phòng mang dấu hiệu nhà Gremory.

Tôi đã được nghe nói về chúng, là người hầu của hội trưởng, nó chính là biểu tượng của gia tộc.

Đối với những người muốn triệu hồi và kí hợp đồng với chúng ta thì dấu hiệu này là biểu tượng đại diện cho chúng ta.

Khi sử dụng sức mạnh ma thuật, nó sẽ hòa hợp với vòng tròn ma thuật này. Kiba và mọi người có các kí hiệu trên cơ thể và nó sẽ kích hoạt khi họ sử dụng sức mạnh.

Tốt, đó là những gì tôi nghĩ.

Tôi nghĩ về việc được nhận những kí hiệu như vậy.

Nhưng trước tiên, tôi một kẻ vừa thành quỹ cần học cách sử dụng ma thuật. Sử dụng ma thuật kết hợp với vòng tròn sau đó.

Tuyệt, đó là những gì tôi nghĩ.

“Issei, đặt bàn tay hướng về đây.”

Tôi giơ tay trái lên trước theo lời hội trưởng. Ngón tay hội trưởng viết cái gì đó lên lòng bàn tay tôi. Chị ấy đang viết bùa chú à?

Tôi cảm thấy cô ấy đang vẽ cái gì đó hình tròn... Ngay lập tức bàn tay tôi phát sáng.

Nó là một biểu tượng ma thuật hình vòng tròn, một vòng tròn ma thuật đã được khắc lên tay tôi. Ánh sáng đó có màu xanh và trắng. Wow, là vòng tròn ma thuật!

“Dấu ấn ma thuật này được dùng để dịch chuyển, nó sẽ đưa em tới chỗ khách hàng ngay lập tức. Và khi hợp đồng đã hoàn thành, nó sẽ đưa em về căn phòng này.”

Oh, đó chính là công dụng của dấu ấn mà tôi mới nhận.

“Akeno, cậu sẵn sàng rồi chứ?”

“Vâng, Hội trưởng.”

Akeno-san bước ra khỏi vòng tròn ma thuật.

“Bây giờ, em hãy đứng vào giữa nó.”

Tôi đứng vào ngay tâm vòng tròn ma thuật. Ánh sáng màu xanh của vòng tròn ma thuật phát ra mạnh mẽ. Tôi có thể cảm nhận được sức mạnh. Tôi cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình khi chạm vào vòng tròn ma thuật. Vậy đây là đặc điểm của thuộc hạ?

“Vòng tròn ma thuật đang đáp ứng lại lời kêu gọi của khách hàng. Bây giờ em sẽ được chuyển tới địa điểm đó. Em hiểu những gì cần làm sau khi tới nơi rồi chứ?”

“Vâng!”

“Phản ứng tốt lắm. Bây giờ đi đi.”

Tôi khá căng thẳng. Công việc đầu tiên của tôi.

Tôi chắc chắn sẽ làm tốt nó. Vòng tròn ma thuật bắt đầu phát ra ánh sáng mạnh hơn.

Có vẻ tôi sắp dịch chuyển rồi.

Ánh sáng đang bao lấy tôi. Tôi phải nhắm mắt vì quá chói. Lần tới khi tôi mở mắt ra thì sẽ là nơi khách hàng gọi đến. Kuu! Tôi thật mong chờ điều đó.

Và rồi.....

Tôi....

Bỗng dừng...

Dịch chuyển....

.....

Hmmm..... hmhhh?

Huh? Tôi đã dịch chuyển chưa? Nó xong chưa?

Tôi mở mắt.

.....Tôi không thể nói gì khi nhìn xung quanh.

Vẫn là phòng câu lạc bộ.

Huh? Vậy dịch chuyển thì sao? Khách hàng đâu?

Khi tôi nhìn lại, hội trưởng có vẻ khó chịu và đang đặt tay lên trán. Akeno-san thì nói “Ara ara”, với khuôn mặt thất vọng.

Tên khốn Kiba thì lại thở dài thất vọng. Thật bức mình. Chuyện gì xảy ra à?

“Issei.”

Hội trưởng gọi tên tôi.

“Vâng.”

“Thật không may, em không thể sử dụng vòng tròn ma thuật để dịch chuyển tới chỗ khách hàng.”

Huh? Thế là sao?

Cô ấy giải thích trong khi tôi còn đang bối rối.

“Vòng tròn ma thuật để sử dụng cần phải có ma thuật... Nó không phải là quá nhiều. Không, bất kì con quỷ nào cũng sai được, kể cả trẻ em. Dịch chuyển bằng vòng tròn ma thuật là bước đầu và cũng là dễ nhất cho việc trở thành quỷ.”

Ummmm, vậy nó có nghĩa là?

“Nói cách khác, Issei, sức mạnh ma thuật của em còn thấp hơn cả một đứa trẻ. Không, nó thấp đến nỗi không đáp ứng được vòng tròn ma thuật. Issei, sức mạnh ma thuật của em thấp tới mức đáng kinh ngạc.”

Cái.....Cái gìiiii!

Tôi không nói biết nói gì.

Eeeeh! Nghĩa là tôi không thể dùng vòng tròn ma thuật tới chỗ khách hàng vì không có đủ ma thuật. Tôi là quỷ. Tôi là quỷ đúng không?

“Thật khó coi....”

Koneko-chan nói với một khuôn mặt vô cảm. Đó là đòn chí mạng đấy, Koneko-chan.

“Ara ara. Chúng ta gặp rắc rối rồi. Chúng ta nên làm gì đây, Hội trưởng?”

Akeno-san lo lắng hỏi hội trưởng.

Uggh! Sự ra mắt của một con quỷ như tôi có một khởi đầu khó khăn...

Hội trưởng suy nghĩ và liền nói.

“Khi đã có yêu cầu, chúng ta không thể để khách hàng chờ. Issei.”

“Vâng!”

“Điều này chưa từng xảy ra, nhưng em phải tới đó bằng đôi chân của chính em.”

“Chân của em??”

Tôi rất sốc. Tôi không ngờ tới điều này, hội trưởng...

“Đúng. Giống như khi phát tờ rơi vậy, em phải tự đi tới chỗ khách hàng. Không thể giúp được do em không có nhiều ma thuật.

Em phải bù đắp lại bằng chính sức mình.”

“Bằng xe đạp. Em sẽ tới chỗ khách hàng bằng xe đạp!? Có ác quỷ như thế sao!?”

Koneko-chan chỉ thẳng vào tôi. Koneko-chan, em làm anh đau thật đấy, huh....

“Nhanh lên và đi đi. Công việc của quỷ là kí kết hợp đồng. Em không thể để khách hàng chờ.”

Hội trưởng giục tôi với khuôn mặt nghiêm túc. Con đường trở thành quý tộc của tôi thật khó khăn.

“U-Uwaaaah! Em sẽ cố hết sức.”

Tôi rời khỏi phòng trong nước mắt.

Phần 3

Giờ là nửa đêm và tôi đang đạp xe với tốc độ tối đa.

Mắt tôi thấm đẫm nước mắt. Tôi đang khóc. Đúng thế, tôi đang khóc.

Một ác quỷ không được triệu hồi bằng vòng tròn ma thuật. Đó là tôi. Rõ ràng, nó là trường hợp đầu tiên. Cảm ơn, vì điều đó mà tôi không thể ngừng khóc.

Nó có nghĩa là tôi chả có tí sức mạnh ma thuật nào. Chết tiệt! Tôi có bao nhiêu khả năng sẽ trở thành quý tộc đây. Cùng với thiết bị cầm tay, tôi đạp xe hướng tới chỗ người đã gọi tôi.

Nó mất 20 phút từ trường tới căn chung cư đó. Khách hàng đang ở tại một trong các căn phòng ở chung cư đó.

Nếu đây là dịch vụ giao hàng, khách hàng sẽ nổi điên vì sự chậm trễ. Nó thường dịch chuyển trong nháy mắt, nhưng tôi làm khách hàng chờ tới 20 phút.

Tôi gõ cánh cửa.

“Chào buổi tối. Tôi là người của ác quỷ Gremory. Xin lỗi, đây là căn nhà đã triệu hồi tôi đúng không?”

Nó sẽ ổn thôi. Chỉ người triệu hồi mới phát hiện ra tôi.

Dù tôi có làm gì giữa đêm khuya thì hàng xóm kể bên cũng không thể biết được. Vì chỉ khách hàng mới nghe được tôi nói.

Khi một ác quỷ đang làm việc thì một ma pháp hỗ trợ đã được kích hoạt. Nó dùng để không tạo ra rắc rối với người khác. Hội trưởng đã giải thích với tôi như thế,

“Ai đó?”

Giọng của một người đàn ông có vẻ hoảng sợ.

“Ummm, tôi là quỷ. Tôi là người mới và tôi đến đây vì anh gọi tôi.”

“Đừng nói dối. Chả có ác quỷ nào lại đi gõ cửa. Ác quỷ đến từ từ rơi. Đó là cách họ xuất hiện. Và người tôi gọi là Koneko-chan.”

Vâng, anh ta đúng. Tôi thấy có lỗi vì điều đó. Tôi xin lỗi. Đó là sự cố bất ngờ với tôi và mọi người.

“Oh, xin lỗi. Tôi không có nhiều sức mạnh, vì thế tôi không thể xuất hiện từ vòng tròn ma thuật.”

“Cậu chắc là một tên biến thái.”

Tôi tức giận khi nghe anh ta nói thế.

“Tôi không phải biến thái. Làm như tôi biết vậy. Nếu được, tôi muốn xuất hiện từ vòng tròn ma thuật. Kể cô độc nào lại đạp xe trong thị trấn vào nửa đêm.”

“Tại sao cậu tức giận? Cậu thật siêu biến thái.”

“Siêu biến thái. Chết tiệt! Tôi đã nói tôi là quỷ mà.”

“Về nhà đi”

Khách hàng mở cửa ra. Anh ta gầy và trông khá yếu. Anh ta có vẻ rất tức giận nhưng ngay khi thấy mặt tôi, anh ta đã dịu xuống.

“Cậu khóc à...?”

“Huh? Tôi?”

Khi tôi đưa tay chạm vào má thì có nước mắt chảy trên tay tôi. Tôi đang khóc.

“Là vậy sao? Cậu khóc vì sốc khi biết mình không thể sử dụng dịch chuyển tức thời...”

“Chuyện là vậy đó.”

Tôi đã vào phòng anh ta. Anh ta mời tôi trà. Sự cố dịch chuyển và cuộc tranh cãi trước đã bóp nát tim tôi, và tôi đã khóc một cách vô thức. Dĩ nhiên là tôi đã khóc.

Khách hàng, Morizawa-san nhìn tôi cùng với sự đồng cảm nên cho tôi vào phòng. Phòng anh ta khá sạch. Nó gọn gàng đối với người sống một mình như anh ta. Anh ta bảo anh ta làm việc cho nhà nước. Morizawa-san rất nghiêm túc trong công việc, nhưng anh muốn giao tiếp nhiều hơn với người khác. Sau khi nhận được tờ rơi, anh quyết định triệu hồi ác quỷ.

“Vậy là không phải Koneko-chan....”

Anh ta yêu Koneko-chan ngay từ cái nhìn đầu tiên và cô ấy là ác quỷ đầu tiên anh ta kí hợp đồng. Từ đó, anh hay triệu hồi cô.

“Tôi xin lỗi, nhưng gần đây, cô ấy rất nổi tiếng với các khách hàng. Cô ấy dễ thương nhất trong danh sách các ác quỷ.”

Nó có thể giải thích khi bạn triệu hồi một ác quỷ, bạn có thể chọn ác quỷ bạn muốn bằng cách gọi tên ác quỷ đó. Và hôm nay, anh ta chọn Koneko-chan, kết quả là gặp một ác quỷ khác. Nếu ác quỷ đó không tới được, một ác quỷ khác sẽ thay thế.

“Tôi muốn ác quỷ dễ thương nhất khi tôi dùng tờ rơi...”

“Tôi là người mới cũng khá đáng yêu, anh hài lòng chứ?”

“Hahahaha! Cậu đang nói vớ vẩn đó. Nếu tôi mà có cây kiếm bằng bạc, tôi sẽ đâm chết cậu.”

Anh ta đang cười, nhưng mắt thì không.

“Mà này, anh muốn gì khi cố triệu hồi Koneko-chan?”

Đó là câu hỏi của tôi. Có lẽ tôi có thể thực hiện được ước vọng đó. Nhưng nó tan vỡ khi anh ta lôi thứ đó từ góc phòng.

“Tôi muốn cô ấy mặc cái này.”

“Bộ đồng phục nữ sinh đó hình như là...? Tôi nghĩ tôi đã từng thấy nó.

“Đồng phục của Nagato Yuki.”

“Nagato...oh! Từ Suzumiya Haruhi!”

Tôi có biết nó. Bộ anime Suzumiya Haruhi.

“Quý-kun, cậu có thích Nagato?”

“Không, tôi là fan của Asakura Ryouko.”

“Lý do?”

“Ngực cô ta.”

Morizawa-san cũng hòng khi nghe tôi nói mà không hề suy nghĩ. Asakura Ryouko, nhân vật từ Suzumiya Haruhi, và là một

Bishoujo với cơ thể hấp dẫn.

“Vậy ra cậu là người yêu ngực bự?”

“Đúng thế. Những bộ ngực mang đầy ước mơ. Tôi chắc chắn về điều đó.”

Tôi tưởng tượng cảnh bộ ngực của hội trưởng nảy lên. Hội trưởng, tôi yêu bộ ngực của cô ấy từ cái nhìn đầu tiên. Tôi thấy xấu hổ khi nói điều này, nhưng tôi sẽ bảo vệ bộ ngực đó... Hội trưởng...

Morizawa-san lộ ra vẻ dâm đang khi nhếch mép cười.

“Cậu có cặp mắt tốt đó. Có vẻ cậu cực kì hứng thú với ngực. Sự tôn sùng của cậu đối lập tôi. Tôi thích những cô gái ngực nhỏ.”

“Tôi hiểu mà. Tôi có một người bạn cũng có khẩu vị đó.”

Tên xuất hiện trong đầu tôi là Motohama. Hẳn là một tên biến thái chân chính, tôi chắc chắn điều đó.

“Đúng thế. Cô ấy, Koneko-chan, trông hệt như Nagato đúng không? Bầu không khí đó, dù là cô ấy nhỏ nhắn.”

Nếu anh ta nói vậy, cô ấy có cơ thể nhỏ nhắn và không bộc lộ cảm xúc. Cơ thể phẳng, tóc ngắn. Họ đúng là giống nhau. Nagato Yuki cũng là kiểu nhân vật như thế.

“Đó là tại sao tôi muốn cô ấy mặc nó. Tôi thật sự muốn thấy cô ấy mặc nó.”

Nước máy tràn ra từ mắt anh ta. Nước mắt hối tiếc. Anh ta đúng là rất tiếc nó. Anh ta thật sự muốn được thấy Koneko-chan mặc bộ đồng phục Nagato đó, huh?

“Tôi rất tiếc về điều đó. Được rồi. Hãy để tôi mặc nó.”

“Tôi phải giết cậu, đồ khốn!”

Morizawa-san hét lên từ chối đề nghị của tôi. Làm ơn đừng nổi giận và khóc nữa. Nó là đùa thôi mà. Tôi chỉ đang đùa thôi.

Morizawa cố bình tĩnh lại sau khi lau nước mắt. Anh thở mạnh và đã bình tĩnh lại.

“Nó ổn rồi. Vậy cậu giỏi gì? Vì là quý cậu chắc có vài sức mạnh huyền bí, đúng chứ. Nói cho cậu biết, Koneko-chan cực kì mạnh. Cô ấy bế được tôi.

Anh ta nói điều đó với vẻ tự hào. Danh dự của thằng đàn ông trong anh đâu rồi? Anh tự hào vì được một cô gái bế sao. Điểm đặc biệt của mình sao? Hmmmm. Tôi đặt tay lại với nhau và nói tự tin.

“Tôi có thể sử dụng được Kamehameha.”

“Tự sát đi.”

“Cái gì? Phản ứng gì vậy? Như là anh thật sự có ý đó.”

“Ý tôi là vậy đó. Làm gì quý nào lại có thể sử dụng kamehameha.”

“Ở đây. Tôi có thể. Là tôi.”

Tôi chỉ vào mình và nói tự tin.

“Vậy làm đi.”

“Tôi sẽ làm đấy.”

“Nếu cậu có thể, thì bắn đi.”

Đừng xem thường chúng tôi, thế hệ đã lớn lên cùng Dragon Ball. Khi còn học tiểu học, tất cả chúng tôi đã cùng luyện tập sử dụng kamehameha sau giờ học mỗi thứ hai.

Chúng tôi cố tập trung tinh thần lại để có thể sử dụng spirit bombs, dù là chả có gì xảy ra. Đừng xem thường thế hệ chúng tôi!”

“Câm đi. Ai quan tâm mấy người lớn lên cùng với việc xem Dragon Ball. Tôi mua tất cả tập manga. Tôi thậm chí đã mua phiên bản mới, đó là ấn bản đầu. Tôi và bạn thân tôi chơi “trốn tìm” bằng cách cảm nhận khí của nhau.”

Tôi phản bác lại mọi lập luận của anh ta. Tôi rất tức giận. Thật sự tức giận! Giờ tôi sẽ cho anh ta thấy. Kamehameha phiên bản Hyoudou Issei.

Đầu tiên, tôi nhắm mắt lại và đặt tay trái hướng lên. Tôi tưởng tượng Son Goku trong đầu và đặt tay xuống. Sau đó tôi thực hiện tư thế Kamehameha. Tôi truyền năng lượng vào trong. Chết tiệt! Nhận lấy, Dragon Ball. Đây là tuyệt kĩ tối thượng của tôi.

“Kamehameha”

Flash! Ngay lập tức cánh tay phát sáng. Găng tay màu đỏ xuất hiện bao lấy tay tôi. Nhìn đi! Đây là Sacred Gear của tôi.

FLOW.

Tôi nhìn Morizawa-san, và anh ta đang..... khóc. Anh ta cầm lấy tập một Dragon Ball từ kệ sách. Anh cầm lấy tay tôi và chúng ta bắt tay nồng nhiệt.

“Hãy nói về nó đi.”

Đó đã đủ để biết anh ta đang cố nói gì. Bất kì fan Dragon Ball nào cũng sẽ hiểu được điều anh muốn nói.

“Vâng, hãy cùng nói về nó.”

Một đêm dài bắt đầu.

“Hahaha. Tôi cũng vậy. Tôi cũng nghĩ là Wakamoto-san lồng tiếng cho Cell rất tuyệt.”

“Vâng. Nó giống như tôi đã tưởng tượng ra trước đó.”

Sau khi anh ta mang manga ra, chúng tôi cười nói hơn 2 tiếng. Khi nói chuyện với nhau, chúng tôi quên cả khoảng cách tuổi tác và đã thật sự trở thành bạn của nhau. Fufufufu. Tôi đã có ấn tượng đầu xấu, nhưng sau khi nói chuyện, chúng tôi đã hiểu nhau nhiều hơn.

“Được rồi. Có lẽ tôi nên kí hợp đồng với cậu.”

“Vâng, ông chủ. Cảm ơn hợp đồng của anh.”

Vâng! Vâng! Vâng! Vâng! Tôi sẽ có hợp đồng đầu tiên. Con đường trở thành quý tộc đã bắt đầu. Huyền thoại tôi bắt đầu từ đây!

“Được rồi nó có phải là một điều ước hợp chuẩn, nhưng tôi có thể ước mình trở nên giàu có không?”

Chính xác, bình thường và hợp lý thì mọi người đều ước thế.

“Được rồi. Để tôi kiểm tra.”

Tôi mở thiết bị di động của quý và nhập điều ước vào. Sau đó, câu trả lời xuất hiện.

“Ummmm. Trong trường hợp của anh, để thực hiện được điều ước, cái giá là mạng sống của anh. Nói cách khác, anh sẽ chết.”

“Chết!”

“Đúng thế. Tôi xin lỗi, nhưng trong thế giới quý, họ nói rằng cuộc sống không bình đẳng. Vì thế cho điều ước giàu có của anh, Morizawa-san, anh sẽ phải chết đấy.”

“Tôi thấy như tim tôi tan vỡ. Nhưng được thôi. Mà này, nếu tôi ước thì khi nào tôi chết?”

“Ummmm. Anh sẽ chết ngay khi tiền bắt đầu rơi từ trên trời xuống. Có vẻ anh không thể chạm được vào tiền. Thật tệ.”

“Guwah! Vậy tôi không thể dùng tiền tạt vào mặt cậu sao?”

“Hey, đừng cố đánh tôi như thế.”

Hmmmm. Tôi vừa chứng kiến giấc mơ của một người tan vỡ. Nhưng như tôi đã nghĩ, Morizawa-san, điều ước đó cơ bản là gần như không thể có trong cuộc sống bình thường của anh ta. Vậy đó là ý mà hội trưởng khi nói cuộc sống mọi người không đồng đều. Chúng ta đang sống trong thế giới bất công.

“Vậy, vậy..... Harem thì sao? Ước như thế nào để có nhiều cô gái trong một bữa tiệc xa hoa?”

Oh! Vậy anh cũng muốn nó à? Tôi vô cùng xúc động. Anh ta là con trai, sau tất cả, tất nhiên anh ta sẽ muốn điều đó.

“Morizawa-san, tôi cũng yêu Harem. Nó là giấc mơ của mọi đàn ông. Thật tuyệt vời! Ngày đó tôi sẽ muốn uống với anh, dù tôi vẫn còn vị thành niên.”

“Tôi không quan tâm điều đó. Vậy, sao nào?”

Tôi nhập điều ước vào thiết bị. Ôi trời, một câu trả lời khắc nghiệt.

“À, nó nói anh sẽ chết ngay khi các em xuất hiện trong tầm nhìn của anh.”

“Chờ đã, vậy tôi sẽ chết ngay khi thấy mặt họ!?”

“Không, nó nói ngay khi họ xuất hiện trong tầm nhìn của anh. Man, thật khắc nghiệt, anh có thể sẽ không biết họ trông như thế nào. Không phải tốt hơn là nên đi dạo qua các em trong thành phố sao?”

“Hwaaaaaah!!”

Đột nhiên, một người trưởng thành, Morizawa-san, bắt đầu khóc.

“Vì cuộc sống của tôi chả có giá trị.... Tôi xin lỗi vì đã được sinh ra....”

Tôi vỗ nhẹ lên vai Morizawa-san.

“Hãy tiếp tục nói về Dragon Ball. Anh muốn chơi đóng vai nhân vật trong Dragon Ball không? Tôi sẽ là Goku và anh là Freeza. Được chứ?”

Morizawa-san gạt đầu khi đang khóc. Như thế, hợp đồng đầu tiên của tôi không xảy ra bởi vì tôi đã chăm sóc cho khách hàng của tôi.

Phần 4

Hôm sau, sau giờ học.

“.....”

Hội trưởng đang tức giận. Lòng mày cô ấy nhíu lên và không nói gì.

Tôi đang đứng trước mặt cô với gương mặt tái nhợt. Hôm qua, tôi chơi đóng vai Dragon Ball với khách hàng và mất nguyên đêm.

Oh Vâng, Kiba nói mấy thứ như

“Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây”

Và cậu ta không thể nhịn cười nổi.

“Issei....”

Giọng cô ấy nghe rất nặng và nghiêm túc, cô có vẻ rất giận.

“Vâng!”

“Em nói chuyện với khách hàng về manga, và chuyện gì sau đó? Bản hợp đồng thì sao?”

Cô ấy đi thẳng vào vấn đề. Mồ hôi tôi chảy ra không ngừng.

“Em không làm hợp đồng.... Chúng em chơi nhập vai manga tới sáng.”

“Nhập vai?”

“Vâng! Chúng em chọn nhân vật từ manga và hành động như đang chiến đấu.”

Tại sao mình lại giải thích chuyện này nghiêm túc chứ? Tôi thấy muốn khóc.

“Em biết là học sinh trung học, không, là quý chuyên nghiệp, em nên thấy xấu hổ. Em rất hối hận! Em vô cùng xin lỗi!”

Tôi cúi đầu xin lỗi. Nghiêm túc đấy, tôi đã làm cái gì vậy, chơi đóng vai Dragon Ball tới sáng sao?

“Sau bản hợp đồng, chúng ta yêu cầu khách hàng điền vào bảng câu hỏi... Chúng ta yêu cầu khách hàng phản hồi về bản hợp đồng mới kí. Câu hỏi được viết trong tờ rơi và phản hồi của họ thì ở trong bản báo cáo này...”

Hội trưởng đưa ra tập tài liệu có các phản hồi cho câu hỏi. Tôi không hề biết về các bản câu hỏi này? Có vẻ ác quỷ thật sự nghiêm túc với công việc của họ.

[Nó rất vui. Lần đầu tiên trong đời tôi vui vậy. Tôi sẽ gặp Issei-kun lần nữa. Tôi sẽ làm hợp đồng với cậu ta vào lần sau.] Đó là phản hồi từ khách hàng

Tôi rất cảm động. Morizawa-san... tôi đã không thể làm gì....nhưng anh...

“Đây là lần đầu chị nhận được phản hồi như vậy. Chị không chắc nên làm gì trước tiên và phải nói như thế nào.”

Hội trưởng không giận? Nhưng thực tế là tôi đã không thể kí một hợp đồng...

“Là ác quỷ, việc quan trọng nhất là kí hợp đồng phù hợp với người đã triệu hồi chúng ta. Sau đó, chúng ta lấy phần thưởng. Đó là cách ác quỷ sống từ xưa giờ. Đây là lần đầu chị gặp sự cố này... Là ác quỷ, em đã thất bại, nhưng khách hàng lại hạnh phúc.”

Hội trưởng bối rối, nhưng vẻ mặt cô ấy chuyển thành tươi cười.

“Nhưng nó rất thú vị. Em có thể trở thành số 1 từ những chuyện bất ngờ này. Nhưng hãy nhớ những việc cơ bản phải làm. Em phải kí hợp đồng với khách hàng và thực hiện mong ước của họ. Sau đó, em sẽ nhận được phần thưởng, được chứ?”

“Vâng, em sẽ cố hết sức!”

Hội trưởng tha thứ cho tôi. Vì thế, tôi rất hạnh phúc. Hội trưởng, lần tới tôi nhất định làm được.

Phần 5

Đêm hôm đó. Công việc của tôi lại bắt đầu. Đã nửa đêm và tôi lại đạp xe hết sức tới nhà khách hàng. Lần này, tôi tới đó mất 30 phút đạp xe từ trường.

Dù là tôi đã đạp tốc độ tối đa, nó vẫn lấy tôi mất 30 phút. Tôi hi vọng khách hàng không nổi giận? Tôi đứng trước cửa và nhấn chuông.

Thật buồn khi là ác quỷ mà tôi còn cần nhấn chuông. Tôi rất muốn được triệu hồi từ vòng tròn ma thuật. Sau đó có câu trả lời vọng ra.

“Cửa mở rồi-nyou. Vào đi-nyou.”

Một giọng nói rất trầm. Là đàn ông sao? Huh? Nyou? Hẳn nói nyou?

Không, chắc mình nghe lầm.

Tôi mở cánh cửa và cởi giày để ở cửa. Sau đó tôi vào phòng với sự lo lắng. Khi tôi mở cửa ra, tôi không thể nói gì.

“Chào mừng-nyou.”

Một cơ thể khổng lồ và không ai sánh nổi. Một anh chàng cơ bắp cuồn cuộn đang mặc bộ gothic-lolita. Nếu tôi nhìn kĩ thì các nút trên trang phục đó sắp rơi ra và vài chỗ có vẻ sắp rách rồi. Mắt tên này như mắt đứa bé ngây thơ, dù vậy tôi có cảm giác như mình sắp bị giết. Không, điều bất thường là ở trên đầu anh ta. Anh ta đeo tai mèo. Tôi nuốt nước bọt và mồ hôi chảy xuống trên mặt tôi. Tay tôi run rẩy bởi vì tôi đang rất lo lắng. Đây không phải là đàn ông. Hẳn là

đàn ông trong những người đàn ông.

Tôi thấy một áp lực mạnh mẽ của anh ta.

“Umm....ummmm. Có phải cậu....đã triệu hồi ác quỷ....nhà Gremory...?”

Tôi hỏi trong tình trạng này. Flash! Anh ta nháy mắt cùng với âm thanh xuất hiện từ cái nháy mắt đó. Nó như là có trận chiến khốc liệt giữa chúng tôi. Tôi sẽ bị giết! Ai đó cứu tôi với! Dù là quỷ, tôi phải thủ thế để đấu với tên này.

“Vâng-nyou. Tôi đã gọi cậu, Devil-san, bởi vì tôi có một điều ước-nyou.”

Những lời không tưởng từ cái miệng dày của anh ta. Anh ta luôn kết thúc câu bằng Nyou! Không thể! Hẳn tự cho phép điều đó sao?

“Mil-tan muốn trở thành cô gái cô gái phép thuật-nyou.”

“Cậu nên dịch chuyển đến thế giới khác đi.”

Tôi trả lời ước muốn của anh ta nhanh chóng. Nó là không thể. Nghiêm túc đấy, hoàn toàn không thể. Đầu tôi hỗn loạn vì ước muốn của anh ta. Mil-tan! Mil-tan là cái quái gì? Lời nói của tên này làm tôi chóng mặt. Với cơ thể đó, anh ta có thể đi tới không gian khác và trở về mà không có một vết xước. Thậm chí anh ta có thể giết cả Satan.

“Tôi thật sự thử rồi-nyou.”

“Cậu thật sự thử nó rồi!?”

“Nhưng vẫn không thể-nyou. Không ai có thể đưa Mil-tan sức mạnh ma thuật-nyou.”

“Nói cách khác, cậu có vẻ có sức mạnh kì lạ....”

“Lựa chọn cuối cùng là nhờ vào kẻ thù không đội trời chung, quỷ-nyou.”

Vì vài lý do, anh ta coi ác quỷ là kẻ thù không đội trời chung.... Nhưng tôi sẽ cố không xoáy sâu vào nó.

“Quỷ-san!”

Căn phòng rung chuyển với giọng anh ta, giọng Mil-tan. Cái gì thế!? Sóng âm ma thuật à!?

“Làm ơn cho Mil-tan sức mạnh ảo tưởng-nyou!!!”

“Đừng lo lắng, cậu trông ảo lắm rồi. Tôi là người muốn khóc đây.”

Tôi muốn khóc. Chết tiệt. Tại sao tôi là kẻ duy nhất gặp phải tên quái lạ này? Điều này có nghĩa là gì!?

“Mil-tan! Miltan! Bình tĩnh! Tôi sẽ nghe bất cứ điều gì cậu nói!”

Điều đầu tiên, tôi cần làm tên này bình tĩnh và nghe câu chuyện của hắn. Mil-tan đầy nước mắt và nụ cười lớn chưa từng có.

“Vậy hãy cùng xem “Magic Girl Milky Spiral 7 Alternative” với nhau-nyou. Câu chuyện về ma thuật bắt đầu từ đây-nyou.”

Đêm dài bắt đầu từ đây.

Phần 6

Ngày kế tiếp.

Sau hoạt động câu lạc bộ, tôi đi về nhà. Thở dài... Hôm nay, hội trưởng lại có biểu hiện kì lạ vì tôi không kí được hợp đồng nào trong hai lần liên tiếp. Nhưng tôi nhận được phản hồi rất tốt. Hội trưởng bối rối vì cô lại gặp tình huống mà cô không có kinh nghiệm hai lần liên tiếp. Tôi xin lỗi vì tình huống quái lạ này. Tôi thấy rất tệ, nhưng con đường thành quý tộc vốn là nhiệm vụ khó khăn... Đêm qua, tôi xem DVD anime tới sáng.

Ban đầu tôi không thật nghiêm túc xem anime Magical Girl, nhưng nó có vài cảnh rất hay làm tôi xem say mê cho đến khi trời sáng.

Bên cạnh đó, tại sao khách hàng của tôi toàn mấy tên quái dị không vậy?

“Hahaha. Hyoudou-kun chắc phải có sức mạnh ma thuật thu hút những người như vậy.”

Kiba nói như thế trước đó với một nụ cười tươi. Chết đi. Tên đẹp mã. Rõ ràng, những người triệu hồi cậu ta toàn là các cô gái xinh đẹp.

Chết tiệt. Cậu ta đã thực hiện những điều ước gì cho họ. Là “chuyện ấy” sao? Hay là liên quan tới “chuyện ấy”? Chỉ nghĩ thôi mà tôi muốn giết cậu ta rồi. Khỉ thật! Cậu chết đi, Kiba.

“Hawaau!”

Huh? Đột nhiên, tôi nghe thấy một giọng nói. Giọng nói từ phía sau tôi, cùng lúc có tiếng gì đó đang rơi xuống đất.

Khi tôi quay lại, có một nữ tu trên sàn. Tay cô ấy dang ra và mặt úp xuống đất. Cô xấu hổ vì bị té.

“.... Cậu ổn chứ?”

Tôi tới chỗ cô nữ tu và đưa tay ra.

“Auu. Mình lại vấp ngã nữa rồi... Oh, mình xin lỗi. Cảm ơn cậu nhiều.”

Giọng cô khá trẻ. Cô ấy chắc phải bằng tuổi tôi. Tôi nắm tay và giúp cô ấy đứng dậy.

Cơn gió thổi bay khăn trùm của cô ấy.

Mái tóc vàng được che kín của cô rơi xuống vai. Mái tóc vàng thẳng mượt như tia nắng dưới ánh mặt trời. Sau đó, ánh mắt tôi bị thu hút bởi gương mặt cô ấy. Tim tôi đánh trống liên hồi. Một cô gái tóc vàng xinh đẹp đang đứng trước mặt tôi. Đôi mắt màu xanh lục đang hút lấy tôi... Trong khi đó tôi há hốc miệng nhìn cô.

“Umm... có chuyện gì à.....?”

Nữ tu nhìn thẳng vào mặt tôi với vẻ mặt lo lắng.

“Oh.. Xin lỗi. Ummm...”

Tôi không biết phải nói gì. Tôi không nghe thấy gì vì bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của cô. Nhưng cô ấy... đó là...Tôi đang nói về nó.

Vâng, là nó. Cô ấy giống như hình mẫu các cô gái tóc vàng lý tưởng mà tôi thích.

Đĩ nhiên tôi bị cuốn hút bởi cô ấy. Tôi thấy tôi cần tiếp tục nói chuyện với cô.

Có phải là một lá cờ đã được dựng lên. Tôi đang suy nghĩ ích kỷ như thế.

Tôi nhìn lên vai cô và thấy cô đang đeo một cái túi du lịch. Nghĩ cẩn thận thì... Nhìn thấy một nữ tu trong thị trấn này đúng thật là hiếm thấy. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một cô gái như thế .

Tôi nhặt lấy khăn trùm mặt của cô. May sao, nó chỉ rơi gần đây.

“Ummm, du lịch?”

“Không, không phải. Mình được chỉ định tới một nhà thờ trong thị trấn này. Cậu là người của nơi này đúng không. Rất vui được gặp cậu.”

Cô ấy cúi đầu chào. Hmmm. Chuyển tới nhà thờ trong thị trấn. Người mới được bổ nhiệm tới à? Có vẻ nhà thờ đang khá bận rộn, huh?

“Mình gặp rắc rối khi mình tới đây. Ummm mình nói tiếng Nhật không tốt lắm... Mình bị lạc và những người khác không hiểu mình nói gì....”

Cô ấy nắm chặt tay lại trước ngực với nét mặt buồn.

Vậy có nghĩa cô ấy không thể nói tiếng Nhật.... Lý do tại sao tôi nói chuyện được với cô là do sức mạnh ác quỷ. Đó là điều mà hội trưởng nói với tôi.

“Khi em trở thành quỷ, em sẽ có một kỹ năng độc đáo được gọi là “Language”. Ngay sau khi em thành quỷ, mọi người trên toàn thế giới có thể hiểu những gì em nói. Những gì em nói sẽ tự chuyển thành ngôn ngữ thân thuộc nhất của người nghe. Nếu họ là người Mỹ, thì họ sẽ nghe tiếng anh. Nếu họ là người Tây Ban Nha, thì họ sẽ nghe tiếng Tây Ban Nha. Và ngược lại, nếu họ nói các ngôn ngữ khác, em sẽ nghe là tiếng Nhật.”

Vâng, nó giống như hội trưởng đã nói.

Trong bài giảng tiếng anh, tôi nghe mọi thứ là tiếng Nhật.

Tôi bị sốc. Khi giáo viên yêu cầu tôi đọc một đoạn tiếng anh, tôi đã đọc nó. Mọi người nhìn với vẻ ngạc nhiên. Dĩ nhiên khi mà bây giờ tôi có thể nói tiếng anh trôi chảy.

Cả giáo viên cũng đông cứng lại vì nó. Thật tuyệt, chữ cái và từ vựng không thay đổi vì nó chỉ giới hạn trong âm thanh thôi. Nhưng nó đủ tốt rồi, thật đáng ngạc nhiên nếu tôi có thể chuyển đổi bất cứ ngôn ngữ nào trên thế giới. Chỉ như thế, tôi trở thành học sinh “quốc tế”.

“Mình nghĩ mình biết nhà thờ ở đâu.”

Tôi nghĩ chắc là cái nhà thờ cũ ở phía ngoài thị trấn. Nó đúng là nhà thờ. Nhưng cái nhà thờ đó vẫn còn sử dụng à?

“Cậu biết sao? Cảm ơn cậu. Đây là phước lành từ Chúa.”

Cô ấy cười với nước chảy ra. Cô gái này thật dễ thương.

Nhưng khi nhìn vào dây chuyền thánh giá trên ngực, tôi cảm thấy cực kì khó chịu.

Vâng, dĩ nhiên rồi, vì tôi là quỷ. Cô ấy là kiểu người mà tôi không nên nói chuyện hay dính dáng tới. Nhưng tôi không thể bỏ mặc một

cô gái đang gặp rắc rối một mình. Và như thế, tôi dẫn cô tới nhà thờ.

Trên đường tới nhà thờ, chúng tôi đi qua công viên.

“Uwaaaaaaah!”

Tôi nghe tiếng khóc của một đứa bé.

“Con ổn chứ. Yosh-kun?”

Cậu nhóc đang ở với mẹ, cậu bé chắc ổn. Có vẻ cậu ta bị té ngã. Nhưng bỗng nhiên, cô nữ tu đang đi sau tôi chạy lại công viên.

“Này.”

Cô đi vào công viên chạy tới chỗ cậu nhóc đang khóc. Tôi liền theo cô ấy.

“Em ổn chứ? Con trai không nên khóc vì vết thương nhỏ thế này.”

Cô vỗ đầu cậu bé. Cậu nhóc có vẻ không hiểu cô ấy nói gì nhưng cô vẫn rất ân cần. Cô đặt tay lên vết thương của cậu nhóc.

Sau đó, tôi rất ngạc nhiên. Luồng ánh sáng xanh từ lòng bàn tay cô tỏa sáng bao lấy đầu gối cậu nhóc. Cái gì thế? Ma thuật...

Hội trưởng nói: “Chỉ có quỷ và những người có liên quan tới quỷ mới có thể sử dụng ma thuật”. Khi tôi nhìn kĩ, vết thương của cậu nhóc đang dần biến mất.

Ánh sáng đó đã chữa lành vết thương sao? Nó xuất hiện trong tâm trí tôi.

Sacred Gear.

Sức mạnh đặc biệt chỉ ban cho một số người. Đó là những gì Kiba đã nói.

Tôi cảm thấy nó rất rõ. Khi nhìn vào ánh sáng, tay trái tôi nhức nhói. Đó là sự liên kết.

Sacred Gear của tôi đang phản ứng với Sacred Gear của cô ta. Nó đang đáp lại. Khi tôi nhìn lại, vết thương của cậu bé đã biến mất.

Không còn lại dấu vết nào. Thật đáng kinh ngạc.

Đó là sức mạnh của Sacred Gear... Chúng có thật nhiều loại và kiểu

khác nhau... Mẹ cậu bé giật mình kinh ngạc. Bất kì ai thấy điều không tưởng này thì cũng như vậy thôi.

“Đó, vết thương của em đã lành. Cơn đau đã đi rồi.”

Cô ấy vỗ đầu cậu nhóc và quay lại nhìn tôi.

“Tôi xin lỗi. Nhưng tôi phải.”

Cô cười nhạt khi nói. Mẹ cậu bé, người đang kinh ngạc, lắc đầu rồi kéo cậu bé rời đi nhanh chóng.

“Cảm ơn chị.”

Cậu bé nói với vẻ biết ơn.

“Em ấy nói “cảm ơn chị”.”

Cô ấy cười hạnh phúc sau khi tôi dịch lại cho cô.

“Sức mạnh đó...”

“Vâng, nó là sức mạnh chữa lành vết thương. Nó là sức mạnh đặc biệt mà Chúa đã ban cho mình.”

Cô ấy trông hơi buồn dù là đang cười. Làm thế nào giải thích đây? Nó có vẻ cô đã có quá khứ đen tối hay gì đó. Tôi không nên xoáy sâu vào nó.

Trong bầu không khí này tôi không nên nói: “Thật ra, mình cũng có Sacred Gear.”

Nó là một sức mạnh khác thường, và nhiều người bị ảnh hưởng bởi nó. Dù tôi không thấy hạnh phúc khi có Sacred Gear trên tay.

Thay vào đó, tôi rất sốc. Tôi không vui vì tôi vẫn không biết cách sử dụng Sacred Gear này.

Việc duy nhất tôi có thể làm là bắt chước Kamehameha. Cuộc nói chuyện kết thúc ở đó và chúng tôi tiếp tục đi tới nhà thờ.

Chúng tôi tới nơi sau vài phút.

Vâng, đây là nhà thờ duy nhất tôi biết. Nó còn cũ hơn tôi nghĩ. Nói thật, tôi không biết nơi này vẫn còn được sử dụng. Nhưng có thể thấy ánh sáng bên trong nhà thờ, nghĩa là có người bên trong.

Tôi bắt đầu có cảm giác sợ hãi và mồ hôi đang túa ra. Thực tế, nó như vậy từ trước rồi. Tôi biết mà. Tôi là ác quỷ, vì thế nhà thờ, thuộc về Chúa và Thiên Thần, đó là lãnh thổ kẻ địch.

Hội trưởng cũng nhắc tôi là không được tới gần nhà thờ hay ngôi đền nào.

“Vâng, là nơi này. Cảm ơn Chúa.”

Cô nữ tu thở phào nhẹ nhõm sau khi xem lại bản đồ. Oh, đúng là nơi này. Tốt rồi. Tôi không nên ở đây lâu hơn. Trời sắp tối nên tôi phải đi ngay. Thật lãng phí khi không nói tạm biệt với một cô gái xinh đẹp, nhưng tôi là quỷ còn cô ấy là nữ tu.....

Tình yêu giữa hai phe khác nhau nghe rất lãng mạn, nhưng nó là trường hợp khác.... Đó là bởi vì tôi cảm thấy sợ nhà thờ và cơ thể tôi đang rung rẩy. Đó là dấu hiệu sợ hãi từ dấu ấn ác quỷ sao? Nó giống như tôi là một con ếch đang bị nhìn bởi một con rắn.

“Mình phải đi đây.”

“Làm ơn chờ đã.”

Tôi cố chạy đi, nhưng lời của cô ấy ngăn tôi lại.

“Mình muốn mời cậu một tách trà....”

“Oh, mình có việc gấp phải đi liền.”

“Nhưng mà...”

Cô ấy bắt đầu lo lắng. Cô muốn mời tôi tách trà để cảm ơn. Nhưng uống trong đó quá nguy hiểm. Hơi thô lỗ, nhưng tôi phải từ chối.

“Tên mình là Hyoudou Issei. Mọi người xung quanh gọi mình là Issei, vì thế cậu có thể gọi mình là Issei. Tên cậu là gì?”

Khi tôi cho cô biết tên, cô mỉm cười.

“Tên mình là Asia Argento. Hãy gọi mình là Asia.”

“Vậy, Asia, hẹn gặp lại.”

“Vâng, Issei-san. Mình nhất định sẽ gặp lại cậu.”

Asia cúi đầu chào. Tôi rời khỏi nơi đó sau khi vẫy tay với cô. Cô ấy nhìn theo tới khi tôi biến mất. Tôi biết cô ấy là một cô gái tốt. Và đó là cuộc gặp định mệnh đầu tiên của chúng tôi.

Phần 7

Đêm đó.

“Đừng bao giờ đến gần nhà thờ nữa.”

Tôi bị quở trách bởi hội trưởng trong phòng câu lạc bộ. Hội trưởng trông nghiêm trọng hơn bình thường. Tôi bị la rất nhiều.

“Với ác quỷ chúng ta, nhà thờ là lãnh địa kẻ thù. Chỉ cần bước vào sẽ gây sự rạn nứt giữa Quỷ và Chúa. Vì nó là hành động tử tế, đưa nữ tu tới nhà thờ, họ có thể không làm hại em. Nhưng thiên thần luôn coi chừng, và em chỉ cần có thái độ kì lạ là chúng sẽ tấn công em bằng ngọn thương ánh sáng.”

...Nghiêm túc chứ? Tôi đã ở trong tình thế nghiêm trọng tới vậy sao? Nghĩ lại, cảm giác ớn lạnh tôi cảm thấy không bình thường. Tôi chỉ thấy sợ khi đó thôi. Vậy nghĩa là khi phát hiện nguy hiểm. Bản năng ác quỷ đã cảnh báo tôi về tình trạng nguy hiểm.

“Đừng thân thiết với những kẻ từ nhà thờ, đặc biệt là thầy trừ tà. Chúng là kẻ địch lớn nhất. Chúng có thể dễ dàng tiêu diệt chúng ta vì sức mạnh nhận được từ lời cầu nguyện của Chúa. Nhất là thầy trừ tà có Sacred Gear. Nó giống như đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết vậy, Issei.”

Hội trưởng nhìn tôi chăm chú với đôi mắt xanh trong khi hất mái tóc đỏ. Ánh mắt đó rất nghiêm túc, chị ấy không hề đùa.

“Vâng.”

“Em có thể tránh khỏi cái chết con người như một ác quỷ. Nhưng ác quỷ bị trừ tà thì sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt. Họ trở thành hư vô. Hư vô. Không còn lại gì và em sẽ không còn cảm thấy gì. Em biết tính chất nghiêm trọng của việc này chứ?”

Hư vô?... Nghĩa là, tôi sẽ không... Hội trưởng lắc đầu khi thấy vẻ mặt bối rối của tôi.

“Chị xin lỗi, chị đã hơi quá lời. Dù vậy, từ giờ hãy cẩn thận hơn đấy.”

“Vâng.”

Cuộc nói chuyện với hội trưởng kết thúc ở đây.

“Ara ara, cậu chỉ dạy cho cậu ấy xong chưa?”

“Owaa.”

Akeno-san đứng sau tôi và tôi không hề nhận ra. Cô ấy mỉm cười như thường lệ.

“Akeno, có chuyện gì à?”

Biểu hiện của Akeno-san thay đổi khi hội trưởng hỏi.

“Chúng ta nhận được yêu cầu săn bắt từ Arch Duke.”

Phần 8

Quỷ lạc lối.

Đó là tên gọi của chúng.

Ác quỷ đã trở thành thuộc hạ của các ác quỷ quý tộc nhưng lại phản bội hoặc giết chủ nhân của chúng. Chuyện này thường xảy ra.

Ác quỷ vốn rất mạnh mẽ. Bạn không thể so sánh khi bạn là con người. Có những kẻ muốn sử dụng sức mạnh đó cho mục đích riêng. Những ác quỷ đó rời khỏi chủ nhân và tàn sát mọi nơi xung quanh. Đó là các “ác quỷ lạc lối”.

Vì lí do đó, thiên thần sa ngã lầm tôi là quỷ lạc lối. Nói cách khác thì là chó hoang.

Chó hoang tạo ra nhiều rắc rối. Khi phát hiện chúng thì chủ nhân và các ác quỷ được lệnh sẽ tiêu diệt chúng. Đó là luật của ác quỷ.

Ngay cả các phe khác, như thiên thần và thiên thần sa ngã cũng xem chúng là mối đe dọa và tiêu diệt ngay khi thấy chúng.

Không gì đáng sợ hơn một ác quỷ không bị trói buộc bởi luật lệ.

Tôi đi tới một tòa nhà đã không còn sử dụng ngoài thị trấn cùng với hội trưởng, Akeno-san, Kiba và Koneko-chan. Mỗi đêm, ác quỷ lạc lối dụ con người lại các nơi này và ăn họ. Vì vậy các ác quỷ cấp cao đã ra lệnh tiêu diệt chúng.

[Chúng chạy thoát tới lãnh địa của Rias Gremory, vì thế tôi yêu cầu cậu hủy diệt chúng.]

Rõ ràng đây là một trong các công việc của ác quỷ. Ăn con người... có nhiều ác quỷ độc ác như thế.... Không, bình thường ác quỷ luôn như thế.. Lí do họ im lặng là do luật lệ trói buộc sao? Vậy khi không còn luật lệ?

Vâng, sẽ thật sự là ác quỷ...

Đã là nửa đêm, đây là thế giới của bóng tối. Có nhiều cỏ mọc cao xung quanh và tôi có thể thấy tòa nhà hoang từ đằng xa. Một trong những đặc điểm là khả năng nhìn tốt trong đêm. Hmmm.. Nhìn tốt ở nơi đáng sợ này không hay chút nào....

“Mùi máu....”

Tôi che mũi lại sau khi nghe Koneko-chan nói.

Mùi máu sao?

Tôi không ngửi thấy gì cả, nhưng Koneko-chan có mũi rất thính. Mọi thứ trở nên im lặng. Tôi cảm thấy kẻ thù đang ở gần đây và có ý định giết chúng ta.

Chân tôi đang run rẩy. Tôi thật sự rất sợ. Nếu không có ai ở đây thì tôi sẽ chạy trốn ngay. Hội trưởng đứng phía trước và trống tay lên hông trông đầy tự tin.

“Issei, đây sẽ là kinh nghiệm tốt cho em khi quan sát cuộc chiến này.”

Hội trưởng đưa một yêu cầu khó chấp nhận.

“Chờ đã, chị nghiêm túc chứ? Em tin rằng sẽ tham gia, mình sẽ được tham gia một chút.”

“Đúng. Nhưng vẫn còn sớm lắm.”

Chị ấy nói thẳng. Tôi cảm thấy hơi buồn.

“Nhưng em có thể xem cuộc chiến của các ác quỷ. Hôm nay, em chỉ cần tập trung quan sát cách mà chúng ta chiến đấu. Oh, đúng rồi. Chị cũng sẽ giải thích kĩ năng của từng thuộc hạ cho em.”

“Giải thích? Kĩ năng của từng thuộc hạ?”

Trong khi tôi đang bối rối thì hội trưởng tiếp tục nói.

“Ác quỷ đã trở thành chủ nhân sẽ ban kĩ năng cho thuộc hạ của họ. Đúng chứ, có lẽ bây giờ chị sẽ giải thích về nó và lịch sử của quỷ...”

Hội trưởng bắt đầu giải thích tình hình hiện nay của ác quỷ.

“Có ba thế lực là Ác quỷ, Thiên thần sa ngã và Chúa với đám Thiên Thần đi theo. Cả 3 phe đều có lực lượng hùng mạnh và chiến đấu vĩnh cửu. Kết quả là ba phe tổn thất nặng nề và chiến tranh kết thúc mà không phe nào thắng cả.”

Kiba tiếp cho hội trưởng.

“Ác Quỷ cũng không ngoại lệ. Các đại ác quỷ quý tộc chỉ huy quân đội đã mất hầu hết cấp dưới cho cuộc chiến. Tồn thất quá lớn khiến họ không thể tạo ra đội quân mới.”

Akeno-san tiếp theo đó.

“Chị nghe rằng phần lớn Ác Quỷ thuần chủng mất trong cuộc chiến đó. Nhưng dù chiến tranh đã kết thúc, vẫn còn tồn tại nhiều vấn đề giữa Ác Quỷ, Thiên Thần sa ngã và Chúa. Dù là cả phe Thiên Thần sa ngã và Chúa đều mất đi hầu hết lực lượng, chúng ta vẫn không thể bắt cần hoặc chúng ta sẽ gặp rắc rối.”

Hội trưởng nói tiếp.

“Rồi Ác Quỷ quyết định tạo ra một hệ thống với các nhóm nhỏ trong quân đội. Và các nhóm đó gồm các quân cờ ác quỷ.”

“Quân cờ ác quỷ?”

Có vẻ vấn đề đang càng ngày phức tạp, có lẽ tôi phải lắng nghe nghiêm túc hơn.

“Các ác quỷ quý tộc đã sử dụng đặc tính một trò chơi của con người được gọi là “cờ vua” cho thuộc hạ của họ. Thật mỉa mai vì hầu hết các quân cờ ác quỷ đều được tái sinh từ con người. Khi đó, cờ vua trở thành một trò chơi nổi tiếng ở thế giới quỷ.

Chúng ta sẽ tạm để phần này qua một bên. Ác quỷ chủ nhân chính là quân “Vua”. Trong trường hợp chúng ta thì đó là tôi. Từ đó họ tạo ra 5 quân cờ mang mỗi đặc tính khác nhau là “Hậu”, “Xe”, “Tượng”, “Mã” và “Tốt”. Khi họ không thể tạo ra quân đội, họ quyết định tạo nhiều nhóm ác quỷ nhỏ và mang lại cho họ sức mạnh to lớn. Hệ thống được tạo ra suốt hàng trăm năm qua và nó đã phổ biến với các ác quỷ quý tộc.”

“Phổ biến? Ý chị là theo luật cờ vua?”

“Họ đối đầu lẫn nhau. Ví dụ, “Mã” của tôi mạnh hơn.”, hoặc “Không, “Xe” của tôi mạnh hơn.”. Kết quả, ác quỷ cấp cao đấu với nhau giống như chơi cờ vua bằng cách sử dụng các ác quỷ thuộc hạ. Chúng ta gọi là “Rating Game”. Sau đó, trò chơi này trở nên phổ biến trong thế giới quỷ. Hiện tại thì có cả một giải đấu. Sức mạnh các quân cờ của họ thể hiện ra trong trò chơi sẽ ảnh hưởng đến địa vị xã hội và chức vụ quý tộc của họ. Có một thứ gọi là “sưu tập quân cờ”, nơi họ tới tìm những con người có tài năng và biến người đó thành quân cờ của mình. Gần đây nó trở nên phổ biến. Tài năng của thuộc hạ thể hiện chỉ số sức mạnh của họ.”

Tôi hiểu rồi. Trở thành kẻ mạnh trong trò chơi thể hiện bạn là một ác quỷ tuyệt vời và nó thể hiện giá trị của bạn sau đó.

Ummmm... Vậy các ác quỷ thuộc hạ vốn là con người được chuyển thành các quân cờ trong trò chơi.

Tôi thấy thật phức tạp. Vậy là một ngày nào đó, tôi sẽ bị bắt phải chiến đấu trong trò chơi?

“Chị vẫn chưa phải là ác quỷ trưởng thành, vì thế chị vẫn không tham gia vào một giải đấu chính thức. Mà dù cho có thể tham gia, có vài thứ chị phải đáp ứng hoặc chị không thể thi đấu. Trong khoảng thời gian ngắn, Issei và các thuộc hạ của chị vẫn chưa thể tham gia vào trò chơi.”

“Vậy nghĩa là cả Kiba và những người khác đều chưa từng tham gia thi đấu sao?”

“Vâng.”

Kiba trả lời câu hỏi của tôi.

Thế giới ác quỷ lạ thật. Tôi từng nghĩ nó là nơi độc ác đáng sợ, nhưng có vẻ trí tưởng tượng của tôi sai rồi.

Hoặc có lẽ tôi nghĩ thế vì chưa biết nhiều về thế giới quỷ.

Trước đó có vài điều làm phiền tôi. Đúng thế, thân phận của tôi là “quân cờ”.

“Hội trưởng, vai trò và kĩ năng của em là gì? Và em là quân nào vậy?”

“Issei, em là...”

Hội trưởng ngưng lại. Tôi biết lí do tại sao. Cảm giác lạnh lẽo bao lấy cơ thể tôi. Sự hiện diện của kẻ thù và sát khí đang tăng mạnh lên.

Có gì đó đang đến gần chúng tôi. Cả một gã mới thành quỷ như tôi cũng cảm thấy được.

“Ta ngửi thấy một mùi kinh tởm. Nhưng ta cũng đồng thời ngửi thấy mùi vị ngon ngọt. Ngọt ngào? Hay là chua đây?”

Một giọng nói thấp vang lên từ dưới mặt đất.

Sự kì quái này không bình thường. Chỉ nghe mà tôi đã thấy sợ rồi.

“Quỷ lạc lối Vaizor. Chúng ta ở đây để tiêu diệt ngươi.”

Hội trưởng nói.

“Ketaketaketaketaketaketaketaketaketaketaketaketaketaketaketaketa.....”

Tiếng cười bất thường bao lấy chúng tôi.

Ah. Tôi hoàn toàn hiểu rồi. Đây không phải tiếng cười của con người. Nó cũng không phải là tiếng cười của quỷ mà tôi biết.

Một người phụ nữ để ngực trần bước ra từ trong bóng tối. Nhưng cơ thể đó đang lơ lửng.

Không.

Bước chân nặng nề. Thứ tiếp theo tôi thấy là một cơ thể quái thú khổng lồ.

Nó là sự kết hợp quái dị với phần trên là phụ nữ còn phần dưới là quái thú. Nó đang cầm cái gì đó giống như ngọn thương ở hai tay.

Phần thân dưới có 4 chân với móng vuốt sắc nhọn. Đó là đuôi rắn à? Wow! Cái đuôi đang di chuyển. Dựa theo kích cỡ, nó chắc chắn dài hơn 5 mét.

Nếu nó đứng lên bằng hai chân sau thì sẽ cao bao nhiêu đây? Dù là gì thì nó cũng là một con quái vật. Nó cũng là quỷ à? Hội trưởng gọi nó là “Quỷ lạc lối”.

Ôi trời, có mấy thứ như thế sao. Tôi xin khẳng định lại một lần nữa. Ác quỷ thật đáng sợ.

“Bỏ rơi chủ mình và đi tàn phá nên người đáng được nhận cái chết. Nhân danh người đứng đầu Gremory, ta sẽ tiêu diệt người.”

“Người là một cô bé khôn ngoan!!! Ta sẽ xé cơ thể người ra và nó sẽ có màu đỏ như tóc của người.”

Con quái vật gầm lên, nhưng hội trưởng chỉ cười.

“Thật là thô thiển. Yuuto!.”

“Vâng.”

Swoof!

Kiba, kể bên tôi, di chuyển hết sức ngay sau khi hội trưởng ra lệnh. Nhanh... Cậu ta nhanh khủng khiếp. Tôi không theo kịp được.

“Issei, chị sẽ tiếp tục bài giảng lúc này.”

Hội trưởng nói với tôi. Bài giảng? Kỹ năng ác quỷ thuộc hạ ấy à?

“Vị trí của Yuuto là “Mã”. Kỹ năng là tốc độ. Ai trở thành “Mã” thì tốc độ sẽ được nâng cao.”

Giống như hội trưởng đã nói, tốc độ Kiba đang tăng lên và tôi không theo kịp được nó. Con quái vật dùng ngọn thương tấn công nhưng không hề trúng vào cậu ta.

“Vũ khí tối thượng của Yuuto là kiếm.”

Kiba ngừng lại và cậu đang cầm thanh gươm kiểu Châu Âu.

Cậu rút bao kiếm ra và thanh gươm phản chiếu ánh sáng mặt trăng.

SU!

Kiba lại biến mất. Tiếp đó tôi nghe thấy tiếng thét của quái vật.

“Gyaaaaaah!!”

Khi tôi nhìn lại, cả hai cánh tay cầm ngọn thương rơi xuống. Máu đang phun ra ào ào.

“Đó là sức mạnh của Yuuto. Tốc độ đó mà cậu không thể theo kịp và kỹ năng sử dụng kiếm thượng thừa. Kết hợp cả hai, cậu ta là kẻ nhanh nhất.”

Có cái bóng gần chân quái vật... Chờ đã. Đó là Koneko-chan.

“Tiếp theo là Koneko. Em ấy là ”Xe”. Kỹ năng của “Xe” là...”

“Đồ sâu bọ chết tiệt!”

STOMP!

Con quái vật đang dẫm lên Koneko-chan. Không, Koneko-chan.

Không, cổ ấy đang gặp rắc rối.

Những chân con quái vật không đụng vào sàn.

Gugugu.....

Cô gái có cơ thể nhỏ nhắn đang nâng chân con quái vật lên.

“Kỹ năng của “Xe” rất đơn giản. Sức mạnh tuyệt đối và sức phòng thủ cực cao. Một ác quỷ không thể làm gì nổi Koneko. Nó không thể đè bẹp cô ấy.”

LIFT!

Koneko-chan hoàn toàn nâng con quái vật lên.

“...Bay đi”

Koneko-chan nhảy lên và đâm mạnh vào bụng quái vật.

BANG!

Cơ thể khổng lồ ngã ngửa ra đằng sau.

Tôi nhớ lại lời của khách hàng đã yêu cầu Koneko-chan, Morizawa-san. “Koneko-chan có một sức mạnh cực kì. Cô ấy bế được tôi.”

Đây không chỉ là cực mạnh thôi đâu. Con quái khổng lồ bay đi chỉ với một cú đâm. Đúng thế, tôi sẽ không bao giờ đùa với Koneko-chan.

Tôi sẽ bị giết chỉ với một cái búng tay của cô ấy. Nữ siêu nhân... Đáng sợ... Morizawa, kẻ yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên cũng thật đáng sợ.

“Cuối cùng, Akeno.”

Akeno-san mỉm cười đi lại chỗ quái vật đang bay vì cú đâm của Koneko-chan.

“Akeno là “Hậu”. Là người mạnh nhất sau chị. Cô ấy là nữ hoàng bất khả chiến bại có sức mạnh của cả “Tốt”, “Mã”, “Tượng” và “Xe”

“Guuuuu...!”

Con quái vật lườm Akeno-san. Akeno-san nở nụ cười đáng sợ khi thấy ánh mắt con quái vật.

“Ara ara, có lẽ người vẫn còn ít năng lượng nhỉ. Thế này thì sao?”

Akeno-san giơ hai tay lên trời.

FLASH!

Đột nhiên bầu trời phát sáng và tia sét đánh xuống quái vật.

“Gagagagagagagagagagagaaaa!”

Con quái vật nhận lấy luồng điện chết người. Toàn thân bị thiêu đốt và khói bốc lên.

“Ara ara, có lẽ vẫn còn ít năng lượng trong người. Có lẽ vẫn còn có thể ăn thêm nữa được đấy.”

FLASH!

Một tia sét khác đánh xuống quái vật.

“Gyaaaaaaaaaaaaah!”

Con quái vật chịu thêm một nhát nữa.

Akeno-san lại tiếp tục bắn cú thứ 3

Gương mặt Akeno-san khi đánh ra tia sét thật đáng sợ và lạnh lùng dù cô ấy đang cười.

Uwaah. Cô ấy thích thú với chuyện này... Bởi vì cô ấy đang cười. “Akeno cực kì xuất sắc khi tấn công bằng ma thuật. Cô ấy có thể sử dụng các nguyên tố tự nhiên như sét, băng, lửa và nhiều cái khác. Hơn tất cả, cô ấy là một người thích hành hạ người khác, còn được gọi là S hạng nặng.”

Hội trưởng diễn giải ra như nó là chuyện bình thường. Sao? Không sao khi chị gọi một người là S.

“Thường thì, cô ấy rất ân cần. Nhưng khi bắt đầu chiến đấu, cô ấy sẽ không dừng lại cho tới khi thỏa mãn.”

“EEE.... Em thấy Akeno-san thật đáng sợ...”

“Em không cần phải sợ, Issei. Akeno rất tốt với đồng đội, vì thế không có vấn đề gì đâu. Cô ấy từng nói em dễ thương. Lần tới hãy thử chọc cô ấy. Cô ấy chắc chắn sẽ ôm em dịu dàng.”

“Fufufufufu. Người có thể chịu bao nhiêu tia sét vậy, quái vật? Người vẫn chưa thể chết giờ đâu. Người kết thúc người phải là chủ nhân của ta. Ohohhohoho!”

...Hội trưởng, em thấy sợ người đang cười lớn trước mặt em quá...

Tôi nghĩ đây chính là tính cách thực của cô ấy. Trời, cô ấy là ác quỷ... Là như thế đúng không? Là ác quỷ, họ thật sự đáng sợ.

Vài phút sau, đòn tấn công của Akeno-san vẫn tiếp tục. Sau khi Akeno-san đã thỏa mãn, hội trưởng xác nhận và gặt đầu.

Hội trưởng tiến tới chỗ con quái vật mất khả năng chiến đấu. Cô ấy giơ tay trước mặt con quái vật.

“Lời cuối cùng là gì?”

“Giết ta đi.”

Đó là điều duy nhất con quái vật nói.

“Vậy thì biến đi.”

Câu trả lời tàn nhẫn.

Giọng hội trưởng làm tôi ớn lạnh.

DON!

Quả cầu đen khổng lồ bắn ra từ tay hội trưởng. Nó đủ lớn để bao phủ cả cơ thể con quái vật. Quả cầu ma thuật chụp lấy con quái vật. Như hội trưởng nói, nó đã biến mất. Hội trưởng ra hiệu sau khi đã xác nhận.

“Công việc kết thúc. Mọi người làm tốt lắm.”

Hội trưởng nói với các thành viên câu lạc bộ.

Mọi người trở lại như bình thường. Vậy đây là sân “ác quỷ lạc lối”, huh? Định mệnh của ác quỷ đọa lạc. Tôi không biết phải nói gì đây.

Thứ này rồi bỏ chủ nhân vì có gì đó đã xảy ra... Vậy đây là trận chiến của quỷ... Một trận chiến khốc liệt. Với quỷ lạc lối, có quá nhiều thứ tôi cần phải học... Vì thế tôi cần có một mục tiêu cao từ bây giờ... Có lẽ tôi phải suy nghĩ nhiều thế kỉ. Rồi nhớ đến một thứ... Những điều về vị trí của quân cờ ác quỷ... Tôi là quân cờ của ác quỷ quý tộc, vậy vị trí quân cờ của tôi là gì?

“Hội trưởng, có vài thứ chị chưa nói với em.”

“Điều gì?”

Hội trưởng đáp lại bằng nụ cười.

“Quân cờ của em.. vai trò của em là gì...?”

Nói thật, tôi đã dự đoán trường hợp tệ nhất.

Chỉ có thể “thứ đó” thôi. Nhưng tôi vẫn có hi vọng ngây thơ. Akeno-san là “Hậu”, Koneko-chan là “Xe” và Kiba là “Mã”. Vậy chỉ còn lại hai loại, “Tượng” và... “Tốt”. Tôi đã mang hi vọng nhưng nó tan vỡ ngay. Mái tóc đỏ thẫm xinh đẹp nhìn tôi nói dứt khoát.

“Em là “Tốt”, Issei. Em là một quân “Tốt”.”

Tôi là quân cờ yếu nhất sao?

Life 3: Người bạn mới.

Phần 1

“Haa.... Con đường dẫn đến thành công thật là gian nan.”

Tôi đang nằm trong phòng nhìn lên trần nhà và hét lên.

“Tốt”.

Đó là vị trí và đặc điểm của tôi.

“Tốt” là quân cờ thấp nhất trong bàn cờ.

Vì vậy tôi cần phải nhắm tới mục tiêu từ đây... Con đường trở thành quý tộc của tôi bắt đầu bằng một con đường thật khó khăn. Con đường trở thành ác quỷ thật sự của tôi quả là đầy chông gai.

Có một quân cờ khác là “Tượng” của hội trưởng. Cô ấy cho tôi biết điều này khi nói đến vai trò của tôi trong cờ vua như một đầy tớ.

“Quân “Tượng” của chị có tồn tại. Nhưng hiện tại không có ở đây. Quân “Tượng” đang ở một nơi khác, đang làm việc cho chị và thực hiện những nhiệm vụ riêng biệt. Nếu có cơ hội, chị sẽ giới thiệu với em.”

Đó là những lời của hội trưởng. Người đó là ai? Có lẽ tôi sẽ gặp người đó sớm thôi. Tôi hi vọng đó là một cô gái.

Vì vậy, tôi là con “Tốt” còn lại. Tôi có rất nhiều khó khăn cần vượt qua.

Khi nghĩ về điều đó, có thực sự là ổn không?

Tôi đã bị giết bởi một thiên thần sa ngã vì sở hữu trang bị Kamehameha, Sacred Gear. Cô ấy đã đùa giỡn với tình cảm của tôi.

Sau đó, tôi đã trở thành quỷ.

Tôi được cứu vớt bởi một ác quỷ xinh đẹp, cô ấy đã nói tôi là “đầy tớ” của cô và tôi đã bị thuyết phục bởi giấc mơ harem của mình.

Tôi phải làm việc hết sức mỗi ngày như là đầy tớ của hội trưởng. Phát tờ rơi và làm hợp đồng.

Nhưng năng lực ma thuật của tôi quá thấp, vì thế tôi không thể dùng

vòng tròn ma thuật dịch chuyển tới chỗ khách hàng được.

Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Một ác quỷ tệ nhất từ trước đến giờ, đó là tôi.

HÍT.

Tôi hít thở một chút không khí. Nếu nghĩ kĩ thì tôi cũng chưa từng có ưu điểm đặc biệt nào trước khi trở thành quỷ.

Tôi đã cố gắng rất nhiều để nổi tiếng với phụ nữ. Nhưng sau tất cả, tôi không thể đầu lại những tên đẹp mã.

Tôi chưa từng có ước mơ nào trước khi trở thành quỷ. Vâng, có lẽ thật tốt khi được thành quỷ bởi vì bây giờ tôi đã có ước mơ của riêng mình.

Chờ đã, thậm chí việc trở thành quỷ cũng là điều khá tốt.

Vâng, nếu không được hội trưởng cứu thì có lẽ tôi đã chết rồi. Nếu như thế, tôi sẽ không có thời gian để tận hưởng tuổi trẻ của mình.

Vâng, nó rất là ...vui. Tôi được bao quanh bởi các cô gái xinh đẹp và mọi người đều rất tử tế với tôi, cho dù họ đều là ác quỷ.

Hội trưởng Rias rất xinh đẹp. Akeno-san rất tốt chỉ cần không chọc giận cô ấy... Tôi nghĩ thế.

Koneko-chan không phải là vấn đề chỉ cần tôi cư xử bình thường.

Kiba thì lại làm tôi sôi máu, nhưng cậu ta nói chuyện với tôi rất đàng hoàng. Cậu ta thực sự rất tốt, dù cậu ta là một tên đẹp trai. Chết tiệt. Bọn đẹp mã.

Tôi không nên đánh giá người khác chỉ bằng vẻ ngoài. Có lẽ suy nghĩ của tôi về anh chàng đẹp trai này đã thay đổi.

Tôi nhớ đến cô nữ tu xinh đẹp tóc vàng, Asia.

Cô ấy thực sự rất xinh đẹp. Nếu tôi có bạn gái.... Thì tôi đã dừng lại ở đó và che mặt lại. Chờ đã, tôi vừa trải qua tình yêu không được hồi đáp.

Chết tiệt, chơi đùa với tình cảm của tôi... Yuuma-chan, tôi thật sự đã rất yêu cô.

Khỉ thật. Tại sao cuộc đời của tôi luôn bị kẻ khác điều khiển thế này?

Có lẽ đó là cách cuộc sống diễn ra. Có rất nhiều điều kì lạ quanh tôi, vì tôi có cảm giác tôi đã bị kéo sâu vào trong nó.

Nữ tu... Asia. Người đã đứng trước mặt tôi. Tôi có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

Hai chúng tôi, người là tôi tớ của ác quỷ, người là tôi tớ của Chúa.

Chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau.

Chúng tôi không nên gặp lại nhau, nó sẽ dẫn chúng tôi đến một số phận nghiệt ngã.

Cứ như vậy, tôi đã nghĩ tới vài chuyện ảm đạm.

“Aaaaah, vâng, vâng, tôi chỉ là một quân “Tốt” yếu đuối. Không có gì tốt về tôi, vậy tôi có thể thành quý tộc không? Làm sao đây, Maou-sama? Vâng, dù sao thì cũng thật vô nghĩa khi thảo luận với Maou-sama về chuyện này.”

Tôi cười cay đắng với chính mình.

Tôi có một mục tiêu, đúng vậy.

Trước hết, mục tiêu của tôi sẽ là sử dụng vòng tròn ma thuật để dịch chuyển.

Đây sẽ là bước đi đầu tiên của tôi.

Đúng thế, mọi chuyện sẽ bắt đầu từ đây. Vâng! Khí thế trong tôi bùng cháy.

Thời gian cho việc than thở đã hết. Tôi đã là ác quỷ, đó là điều không thể thay đổi.

Vậy tôi sẽ sống như một ác quỷ. Tôi sẽ làm cho giấc mơ của mình trở thành sự thật.

Ngay cả khi không thể, tôi vẫn sẽ cố gắng hết sức để đạt được nó.

Vâng. Tôi có thể làm được. Tôi sẽ thực hiện nó.

Phần 2

Bây giờ đã nửa đêm, tôi đang đạp xe hướng tới một ngôi nhà riêng.

Không phải là biệt thự hay chung cư mà chỉ là căn nhà bình thường.

Đây là lần đầu của tôi, nhưng tôi nên làm gì?

Nếu khách hàng không sống một mình thì gia đình của họ cũng sẽ thấy tôi?

Dù sao thì tôi phải tới một ngôi nhà bình thường để kí hợp đồng.

Như tôi đã nói trước đó, con người bình thường không thể nhìn thấy tôi, nhưng nó có hoạt động trong tình huống này không?

Tôi rất lo lắng nhưng tôi chợt nhận ra, trong khi tôi nhấn chuông, cửa đã được mở.

....Nghe tiếng gõ cửa, để cửa mở vào giữa đêm khuya.

HEARTBEAT

Đột nhiên tôi thấy khó chịu. Cái gì vậy? Tôi có linh cảm xấu.

Nhưng chân tôi đã tiến vào nhà.

Tôi nhìn xung quanh lối vào.

Không hề có ánh sáng trên hành lang. Có một cầu thang dẫn lên tầng hai.

Chỉ có căn phòng cuối tầng một là có ánh sáng, nhưng ánh sáng rất mờ.

....Vâng, chắc chắn có điều gì đó không đúng.

Tôi không cảm nhận được sự hiện diện của người nào cả.

Họ đang ngủ sao? Không thể nào. Nếu như thế thì tôi đã không có cảm thấy khó chịu này.

Tôi đi tới căn phòng mà không phát ra tiếng động.

Tôi là ác quỷ, không phải là tên trộm. Tôi đang nghĩ tới lời giải thích như thế.

Tôi nhìn vào trong căn phòng từ cánh cửa hé mở ra. Các cây nến đang thấp sáng căn phòng.

“Xin chào....? Tôi là ác quỷ từ nhà Gremory.... Umm, người yêu cầu có ở đây không?”

Tôi hồi nhỏ nhưng không có lời đáp lại.

Không còn cách nào khác, tôi bước vào căn phòng.

Đây là một căn phòng khách, có cả tivi, sofa, bàn và những thứ khác. Nó giống như những căn phòng khách bình thường.

Rồi tôi ngừng thở. Tôi chú ý đến thứ gì đó trên tường.

Một xác chết bị treo ngược dính chặt trên tường.

Là người sao... Đàn ông... Anh ta sống ở đây sao? Nhưng tại sao.....?

Cái xác bị cắt xé tàn bạo. Có gì đó trông như nội tạng rơi ra từ vết thương.

“Gough!”

Tôi nôn hết những gì còn trong dạ dày của mình ra ngoài.

Tôi không nôn khi nhìn thấy con quái vật, nhưng nhìn cái xác này thì cơ thể tôi tự động phản ứng.

Tôi không thể nhìn tiếp nữa.

Cái xác được đóng chặt vào tường giống như cây thánh giá lộn ngược.

Những cây đinh lớn đóng vào cả hai tay, hai chân và ngay giữa ngực.

Điều này không bình thường. Không bình thường chút nào.

Bạn không thể giết người kiểu này với một tâm trí bình thường được. Những giọt máu nhiều từ xác chết tạo thành vũng máu.

Có chữ viết trên tường.

“Cái, cái gì thế này..?”

“Nó viết “Sự trừng phạt cho những kẻ đã làm việc xấu”. Ta đã mượn câu đó từ một người rất là nổi tiếng đấy.”

Đột nhiên tôi nghe thấy một giọng nói từ sau lưng tôi.

Khi tôi quay lại, đó là người đàn ông với mái tóc trắng. Trông hẳn ta như một người nước ngoài trẻ, chắc là một thiếu niên.

Hắn ta bận một bộ đồ linh mục và trông cũng khá đẹp trai.

Vị linh mục nở một nụ cười nham hiểm khi thấy tôi.

“Hùm, hùm. Tốt, tốt. Không phải đây là ác quỷ-kun sao?”

Hắn ta trông rất vui vẻ. Sau đó, những lời nói của hội trưởng lại xuất hiện trong đầu tôi.

[Đừng có đến gần với những người từ nhà thờ. Đặc biệt là linh mục. Chúng là kẻ địch lớn nhất. Chúng có thể dễ dàng xóa sổ chúng ta bằng sức mạnh nhận được từ lời cầu nguyện của Chúa.]

Hắn là linh mục. Hắn liên quan đến nhà thờ. Tệ thật.....

Hắn thậm chí biết tôi là quỷ. Tôi đang ở trong một tình huống thật tồi tệ...

“Ta là linh mục~♪ Nam linh mục~♪. Ta cắt ác quỷ ra~♪Và ta cười vào mặt chúng~♪Ta cắt đầu của ác quỷ, và nhận lấy bữa ăn của mình~♪”

Tên linh mục bắt đầu hát. Có gì không ổn với tên này?”

“Tên ta là Freed Zelzan. Ta thuộc một nhóm thầy trừ tà. Ồ, dù ta đã tự giới thiệu mình, nhưng người không cần phải giới thiệu về người đâu. Làm ơn đừng. Nhớ tên lũ ác quỷ sẽ làm lãng phí trí nhớ của ta. Mọi thứ ổn rồi. Người sẽ chết nhanh thôi. Ta sẽ làm đàng hoàng. Nó sẽ hơi đau lúc đầu, nhưng sau đó người sẽ thấy vui đến muốn khóc. Bây giờ hãy mở cánh cửa mới thôi-ZE!”

Tôi chưa bao giờ gặp ai như tên này trước đây. Hắn thật điên rồ.

Vì hắn là linh mục. Hiện tôi đang gặp rắc rối.

Nhưng có vài thứ tôi muốn nói với hắn. Tôi nuốt nước bọt và hỏi hắn.

“Này, tên kia. Người đã giết người này?”

“Đúng, đúng. Ta đã giết người này. Vì hắn là kẻ phạm tội khi thường xuyên triệu hồi ác quỷ nên ta đã giết hắn.”

Lời giải thích vớ vẩn gì thế này?

“Hử? Người ngạc nhiên sao? Người không chạy trốn ư? Lạ quá? Thực sự lạ đấy. Ý ta là những kẻ liên kết với lũ quỷ đều là căn bã.

Thực sự cận bã. Người không hiểu sao? Không? Là thế đúng không? Cuối cùng người chỉ là một con quỷ cận bã.”

Tên này điên rồi. Không thể nói chuyện bình thường với hắn được. Nhưng tôi phải nói điều mà tôi muốn nói.

“Là con người sao lại đi giết con người? Không phải người chỉ đi giết quỷ thôi sao?”

“Hử? Cái quái gì thế? Ác quỷ như người đang dạy đời ta sao? Hahaha. Ta phải cười thôi. Người có thể nhận giải thưởng cho việc chọc cười đấy. Nghe cho kĩ đây con quỷ bẩn thỉu. Quỷ sử dụng ham muốn của con người để tồn tại. Nếu con người đã kí kết với ác quỷ thì hắn không còn là con người nữa. Đây là sự kết thúc. Đó là lý do ta giết hắn. Ta sống để giết ác quỷ và những kẻ có hợp đồng với quỷ. Đó là công việc của ta.”

“Ngay cả ác quỷ cũng không đi xa thế.”

“Hử? Người đang nói về cái gì thế? Ác quỷ là rác rưởi. Nó là lẽ thường. Người không biết sao? Thật đấy, có lẽ người nên bắt đầu cuộc sống của mình như một đứa trẻ. Chờ đã, thật vô nghĩa khi nói với kẻ hồi sinh thành quỷ như người. Như thế, ta sẽ giết người. Hahahaha. Nó tuyệt vời đúng không?”

Tên linh mục lấy ra một thanh kiếm và khẩu súng.

BOOM

Âm thanh làm rung động không khí. Thanh kiếm biến thành một thứ tựa như thanh gương ánh sáng.

Cái quái gì thế? Nó hết như thanh kiếm ánh sáng trong Gundam.

“Người đang kích thích ta sao, ta có thể chém người chứ? Ta có thể bắn người không? Nó ổn mà nhỉ? Được rồi. Bây giờ ta sẽ đâm vào tim người bằng thanh gương ánh sáng và thổi bay đầu người bằng khẩu súng cool này. Ôi, ta đang chìm đắm trong tình yêu.”

SWIFT!

Tên linh mục lướt nhanh lại chỗ tôi.

Hắn hướng lưỡi gương ánh sáng về phía tôi.

Chết tiệt!

Ôi trời! Tôi né nó nhưng tôi lại cảm thấy đau dữ dội ở chân. Khói bốc lên từ miệng súng của hắn. Tôi bị bắn sao? Nhưng tôi không hề nghe thấy tiếng súng. Ngay sau đó, tôi lại cảm thấy cơn đau dữ dội từ chân. “Guaaaaah!”

Tôi hét lên và ngã xuống. Lúc này, tôi bị bắn vào bắp chân trái.

Nó rất đau. Nhưng tôi biết cơn đau này.

“Sao nào? Những viên đạn ánh sáng được làm riêng cho các thầy trừ tà. Và nó chẳng hề phát ra tiếng động nào. Bởi vì nó là ánh sáng. Tình huống này thật tuyệt, phải không?”

Cơn đau từ ánh sáng. Đúng, đây chính là cơn đau do ánh sáng. Với ác quỷ thì ánh sáng chính là chất độc. Chỉ cần dính một đòn thì cơn đau sẽ lan chuyen khắp cơ thể.

“Chết đi. Ác quỷ chết đi. Trở thành bụi và tan biến đi. Đó là niềm vui của ta.”

Tên linh mục cười điên cuồng và chuẩn bị kết liễu tôi.

“Làm ơn dừng lại.”

Một giọng nói quen thuộc. Tên linh mục ngừng lại và nhìn về hướng phát ra giọng nói. Tôi cũng nhìn theo hướng đó. Là cô gái đó, tôi biết mà.

“Asia.”

Đúng là cô nữ tu tóc vàng.

“Không phải đây là trợ lí Asia-chan của ta sao. Có chuyện gì thế? Cô vẫn chưa hoàn thành rào chắn sao?”

“Khôôôông.”

Asia hét lên khi nhìn thấy xác chết bị đóng đinh vào tường.

“Cảm ơn vì tiếng hét trong sáng ấy.Ồ vâng, đây là lần đầu cô thấy xác chết bị đóng đinh nhỉ, Asia-chan? Hãy nhìn kĩ vào.

Đây chính là số phận của những con người liên kết với ác quỷ.

“Không, không.....”

Cô ấy nhìn về phía chúng tôi và kinh ngạc khi thấy tôi

“Cha Freed...người này...”

Asia nhìn chăm chú vào tôi.

“Người? Không, không. Cái thứ này là một ác quỷ. Hahahahaha. Cô nhầm lẫn gì sao?”

“Issei-san là ác quỷ....”

Cô ấy kinh ngạc khi biết được sự thật, cô không thể nói gì.

“Cái gì? Hai người biết nhau sao? Wow. Một ngạc nhiên lớn. Đây có phải là tình yêu bị ngăn cấm giữa ác quỷ và nữ tu không? Nghiêm túc chứ? Cô thật sự nghiêm túc đấy chứ?”

Freed, tên linh mục nhìn tôi và Asia.

Tôi không muốn cô ấy biết. Tốt nhất là cô ấy không nên biết gì hết.

Tôi không hề có ý định sẽ gặp lại cô. Tôi chỉ muốn cô nghĩ tôi là một học sinh trung học tốt bụng. Làm sao tôi có thể thoát khỏi chuyện này? Ôi! Khốn kiếp. Số phận khốn nạn. Ánh mặt của Asia làm tôi cảm thấy tồi tệ. Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi vì tôi là ác quỷ.

“Ahahahaha! Ác quỷ và con người không thể cùng tồn tại. Đặc biệt với những người từ nhà thờ thì ác quỷ chính là kẻ địch lớn nhất. Chúng ta là những kẻ dị giáo bị bỏ rơi bởi Chúa. Asia và ta là những người chỉ có thể sống sót nhờ vào Thiên Thần Sa Ngã.”

Thiên thần sa ngã? Ý hấn là sao? Linh mục và nữ tu không phải dưới quyền của Chúa sao?

“Dù sao thì ta cũng không quan tâm. Nhưng ta cần giết thứ rác rưởi ở đây để hoàn thành công việc. Người sẵn sàng chưa?”

Tên linh mục hướng thanh gươm về phía tôi.

Nếu nó đâm vào ngực tôi, tôi sẽ chết... Dù có sống sót, tôi cũng sẽ như cái xác kia. Cơ thể tôi rung sợ khi nghĩ tới điều đó.

Tội thật.

Tình hình này thật sự tồi tệ.

Tôi không thể cử động và sẽ chết.

Khi tôi còn đang suy nghĩ thì cô nữ tu tóc vàng đứng giữa tôi và tên

linh mục.

Cô ấy đứng trước tôi xòe hai tay ra như đang cố bảo vệ tôi. Biểu hiện của tên linh mục thay đổi thì thấy điều đó

“Này, này...Cô nghiêm túc chứ? Asia-tan, cô có biết mình đang làm gì không?”

“Vâng, Cha Freed. Tôi biết. Tôi xin cha, làm ơn tha cho người này. Hãy để cậu ta đi.”

Tôi cứng họng khi nghe cô ấy nói. Asia? Cậu đang bảo vệ tôi sao?

“Tôi không thể chịu được nữa... Cha không thể giết người chỉ vì họ bị ác quỷ mê muội. Cha cũng không thể giết ác quỷ.”

Điều này là sai trái.”

“Haaaaaaaah? Người đang nói cái gì vậy, con khốn. Người đã được học những điều đó ở nhà thờ, ác quỷ chính là căn bã. Nghiêm trọng thật, nào người có vấn đề rồi.”

Biểu hiện của Freed lúc này như khốn khổ.

“Có những người tốt, dù họ là ác quỷ.”

“Không có, đồ ngu.”

”Tôi cũng nghĩ như thế cho tới gần đây... Nhưng Issei-san là người tốt. Sự thật này sẽ không thay đổi cho dù tôi đã biết cậu ta là ác quỷ. Nhưng giết người là không thể chấp nhận được. Chúa sẽ không cho phép những hành động này.” Cô ấy đã thấy xác chết. Cô đã phát hiện tôi là ác quỷ.

Cô đã rất sốc. Nhưng cô không lùi bước khi nói niềm tin của mình cho tên linh mục.

Một ý chí mạnh mẽ. Cô gái này thật đáng kinh ngạc.

BAKI!

“Kyaa!”

Tên khốn linh mục đánh Asia bằng khẩu súng. Asia ngã xuống sàn.

“Này, Asia.”

Tôi tới chỗ Asia bị đánh. Có vết bầm trên mặt cô... Tên khốn này đã thật sự đánh cô ấy.

“Mụ thiên thần sa ngã kia hẳn là không được giết người. Nhưng ta tức giận rồi. Ta không thể giết người, nhưng có lẽ ta có thể hiếp người hay làm một cái gì đó? Nếu ta không làm, ta không thể hồi phục cho trái tim của mình. Nhưng trước hết, ta cần giết đồng rác đó.”

Tên linh mục lại chỉ kiếm vào tôi.

Tôi không thể bỏ lại Asia mà chạy trốn... Tôi không thể để cô ấy lại đây với tên linh mục vừa nói những điều đáng sợ. Nếu tôi bỏ chạy thì phải mang cả Asia theo.

Vì thế tôi phải chiến đấu... Tôi có thể chiến đấu bằng Sacred Gear? Dù tôi không hề biết năng lực của nó? Tôi là quân cờ yếu nhất, “Tốt”. Cơ hội thắng quá mỏng manh. Nhưng tôi phải...

“Ta không thể bỏ mặc cô gái đã bảo vệ mình. Tới đây.”

Tôi thủ thế trước tên linh mục. Tên linh mục huyết gió và trở nên vui vẻ.

“Hử? Nghiêm túc chứ? Người sẽ đánh với ta? Người sẽ chết? Người sẽ chết với nhiều đau đớn hơn? Bây giờ. Hãy xem ta có thể lập kỉ lục mới về bầm thịt không nhé.”

Tên này lại nói những điều kinh tởm.

Nhưng tôi không thể tỏ ra vô dụng trước mặt Asia. Tên linh mục nhảy lên cao. Sau đó, trên sàn nhà phát ra ánh sáng xanh và trắng.

“Cái gì thế?”

Tên linh mục do dự và chỗ hắc đang đứng cũng sáng lên. Ánh sáng xanh trắng đang tạo hình. Nó là vòng tròn ma thuật. Và tôi đã từng thấy nó. Vòng tròn ma thuật của nhà Gremory.FLASH!

Vòng tròn ma thuật xuất hiện trên sàn. Tôi biết ai sẽ xuất hiện. Ý tôi là ác quỷ.

“Chúng tôi tới cứu cậu đây, Hyoudou-kun.”

Kiba gửi cho tôi một nụ cười.

“Ôi, thật kinh khủng.”

“....Linh mục.”

Akeno-san và Koneko-chan. Đúng thế, đồng đội của tôi. Họ tới giải cứu tôi. Tôi cảm thấy muốn khóc. Tuyệt vời. Chuyện này thật sự xảy ra.

“Hyahou! Quà cho đám ác quỷ đây.”

Tên linh mục vùng kiếm.

KAGIN!

Âm thanh kim loại vang khắp phòng.

Kiba đỡ đòn tấn công của tên linh mục bằng thanh kiếm của mình. “Ta rất tiếc. Cậu ấy là một trong chúng ta. Chúng ta sẽ không để người chạm vào một ngón tay của cậu ấy.”

“Ồ, ồ. Một ác quỷ đang quan tâm cho đồng đội của mình sao? Các người là gì? Quân đội ác quỷ, người bảo vệ ác quỷ? Thật tốt. Ta có thể thấy sự nóng bỏng. Ta đang bị kích thích. Vậy nó sẽ thế nào? Các người gắn bó với nhau và thân mật quá nhỉ. Vậy ra, các người có loại quan hệ đó sao?”

Họ đang độ kiếm với nhau nhưng tên linh mục hoàn toàn tự mãn lè lưỡi ra, hất đưa lưỡi và lắc cái đầu của mình. Hắn hoàn toàn xem thường chúng tôi. Cả Kiba cũng thấy khó chịu. Vâng, tên này thật là kinh tởm.

“Miệng lưỡi thô tục... Thật khó để tin rằng người là một linh mục...Ồ, đó là lý do người trở thành “Thầy trừ tà lạc lối” đúng không?”

“Đúng, đúng thế. Ta thô tục. Xin lỗi về điều đó. Bởi vì ta là kẻ lạc lối. Ta bị đuổi đi. Đó là lý do, Vatican khốn kiếp. Ta vẫn ổn miễn sao ta có thể thoải mái cắt lũ quỷ các người ra bất cứ khi nào ta muốn.”

Cả hai người họ vẫn đang độ kiếm. Kiba khá bình tĩnh, mắt cậu tập trung vào kẻ thù. Tên linh mục Freed vẫn cười và thưởng thức cuộc chiến.

“Người là loại khó đối phó nhất. Loại người chỉ biết sống bằng việc chém giết ác quỷ... Người là người gây thiệt hại lớn nhất cho chúng ta.”

“Haaah... Ta không muốn bị nói như thế bởi một con quỷ. Ta hiện tại đang cố gắng sống như những người khác. Ta không ở vị trí mà thứ

sâu bọ các người có thể lên giọng với ta.”

“Ngay cả ác quỷ cũng có luật lệ riêng đấy.”

Akeno-san đang mỉm cười, nhưng ánh mắt cô ấy lại cực kì nghiêm túc.

Cô ấy biểu lộ ra ý chí muốn chiến đấu.

“Tốt. Ta thích ánh mắt cháy bỏng đó. Onee-san, chị thật đáng kinh ngạc. Đó có phải là ham muốn giết chết ta. Nó có phải là tình yêu không? Không. Ta nghĩ nó là ý định chém giết. Tuyệt vời. Hoàn hảo. Ta thích cái cảm giác chém giết và bị giết.”

“Biến mất đi.”

Cô gái tóc đỏ xuất hiện chỗ tôi. Hội trưởng Rias.

“Issei, chị xin lỗi. Chị không ngờ tên linh mục lại tới chỗ khách hàng.”

Hội trưởng đang xin lỗi tôi, mắt cô ấy nhú lại khi thấy vết thương của tôi.

“Issei... Em bị thương sao?”

“À, xin lỗi... Em đã bị bắn.”

Tôi cố gượng cười. Có lẽ sau đó tôi sẽ bị la rầy. Xin lỗi vì tôi quá yếu, hội trưởng. Nhưng hội trưởng không nói gì và nhìn tên linh mục bằng cái nhìn lạnh giá.

“Có vẻ người đã chăm sóc cho đầy tớ đáng yêu của ta nhỉ?”

Giọng cô ấy trầm xuống và trở nên đáng sợ. Wow, hội trưởng đang tức giận. Vì tôi sao?

“Đúng, đúng thế. Ta đã chơi đùa với hắn. Ta định cắt xẻ hắn ra nhưng đã bị gián đoạn. Nó kết thúc cứ như một giấc mơ.”

BON!

Đồ nội thất sau tên linh mục đã nổ tung. Là hội trưởng. Hội trưởng bắn ra một quả cầu ma thuật.

“Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ dám làm hại đầy tớ của ta. Đặc biệt là một kẻ thấp kém như người làm tổn hại đến người của ta.”

Sức mạnh của cô làm cho xung quanh như đông cứng lại. Những cơn sóng ma thuật đang bao quanh hội trưởng.

“Hội trưởng. Có vẻ một nhóm thiên thần sa ngã đang tiến đến đây. Theo tình hình này thì chúng ta đang gặp bất lợi.”

Có vẻ Akeno-san đã phát hiện ra gì đó và thông báo cho chúng tôi. Thiên thần sa ngã đang đến? Những tên có đôi cánh đen sao? Hội trưởng đưa cái lườm khác tới tên linh mục.

“...Akeno, mang Issei và chuẩn bị dịch chuyển. Chúng ta sẽ quay về căn cứ.”

“Vâng.”

Akeno-san bắt đầu tạo ra vòng tròn ma thuật ngay khi nhận lệnh. Dịch chuyển? Chúng ta đang bỏ chạy? Tôi nhìn về phía Asia.

“Hội trưởng. Chúng ta hãy mang cô ấy theo.”

Tôi nói với hội trưởng.

“Không thể. Chỉ có ác quỷ mới có thể sử dụng được vòng tròn ma thuật. Hơn nữa, vòng tròn ma thuật này chỉ có thể dịch chuyển được chỉ và các đầy tớ của mình thôi.”

Không, không... Tôi và Asia nhìn nhau. Cô ấy chỉ mỉm cười.

“Asia.”

“Issei-san, hẹn gặp lại.”

Đó là lời nói cuối cùng của chúng tôi. Ngay sau đó, Akeno-chan đã hoàn thành xong ma thuật và vòng tròn xuất hiện tỏa ra ánh sáng xanh.

“Nghĩ ta để các người trốn sao.”

Tên linh mục chém về phía chúng tôi, nhưng Koneko-chan ném sofa về phía hắn.

Trong khi tên linh mục tránh sofa, chúng tôi dịch chuyển về phòng cầu lạc bộ.

Tôi không thể nghĩ về cảm giác lần đầu được dịch chuyển. Tôi chỉ nhớ đến nụ cười cuối cùng mà Asia gửi cho tôi.

Phần 3

“Có hai loại thầy trừ tà.”

Tôi nghe hội trưởng giải thích trong khi đôi chân của tôi đang được chữa trị.

“Đầu tiên là các thầy trừ tà nhận phước lành từ Chúa để trừ tà dưới cái tên công lý. Họ mượn sức mạnh từ Chúa và Thiên Thần. Và còn có một loại khác là “Thầy trừ tà lạc lối”.

“Lạc lối?”

Hội trưởng gật đầu với câu hỏi của tôi. Lại là “lạc lối”.

“Lễ trừ tà là một buổi lễ linh thiêng nhân danh Chúa. Nhưng thỉnh thoảng, một số thầy trừ tà thấy thích thú với công việc giết quỷ. Giết quỷ trở thành mục tiêu của cuộc sống và là trò giải trí của bọn chúng. Vì thế chúng bị đuổi khỏi nhà thờ mà không hề có ngoại lệ. Hoặc bị xóa sổ vì tội lỗi đó.”

“Xóa sổ... Vậy là chúng sẽ bị giết.”

“Nhưng có vài tên vẫn sống sót. Em nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với chúng? Đơn giản. Chúng tới chỗ các thiên thần sa ngã.”

“Thiên thần sa ngã là những người với đôi cánh đen phải không?”

“Đúng thế. Dù thiên thần sa ngã bị đuổi khỏi thiên đàng, chúng vẫn còn sức mạnh ánh sáng và có thể tiêu diệt được quỷ. Thiên thần sa ngã cũng mất rất nhiều đồng đội từ cuộc chiến lần trước. Đó là lý do chúng bắt đầu thu nạp thêm nhiều đầy tớ giống như chúng ta.”

Tôi đã hiểu tình hình sau khi nghe cô ấy nói.

“Thiên thần sa ngã xem quỷ như một mối phiền toái và thầy trừ tà lại yêu thích việc giết quỷ, chúng có cùng một mục tiêu là giết quỷ, đúng không?”

“Chính xác là như thế. Đó là lý do tại sao chúng được gọi là “Thầy trừ tà lạc lối”. Vài tên nguy hiểm đã nghiện việc săn giết quỷ và bắt đầu tấn công quỷ cùng những con người có liên kết với quỷ bằng sức mạnh vay mượn từ thiên thần sa ngã. Tên linh mục lúc trước là một kẻ như thế. Hắn là “Thầy trừ tà lạc lối”, hắn trong nhóm của thiên thần sa ngã. Chúng không phải là thầy trừ tà chân chính, nhưng chúng cũng nguy hiểm như họ. Không, vì chúng không hề bị hạn chế,

nên xử lí chúng sẽ rất khó khăn hơn nhiều. Chẳng thông minh chút nào khi đối đầu với chúng. Vì thế, nhà thờ mà em từng đến không thuộc về Chúa mà là của thiên thần sa ngã.”

.... Tôi biết chúng là mối đe dọa.

Tôi nhận ra được sự nguy hiểm của chúng khi đối đầu với tên linh mục đó.

Hắn thực sự rất độc ác.

Hắn chỉ nghĩ tới chiến đấu và thích thú với việc giết quỷ.

Cố tiếp cận với những tên như thế này là quá nguy hiểm. Tôi biết. Tôi hiểu. Nhưng... Nhưng... Tôi phải nói với hội trưởng.

“Hội trưởng. Em cần phải cứu Asia.”

“Nó là không thể. Em sẽ làm thế nào? Em là ác quỷ và cô ta là đầy tớ của thiên thần sa ngã. Cả hai không thể cùng tồn tại.

Cứu lấy cô ta thì em sẽ là kẻ thù của thiên thần sa ngã. Nếu chuyện đó xảy ra thì mọi người cũng phải chiến đấu...”

“.....”

Tôi không biết nói gì. Hội trưởng và mọi người sẽ bị liên lụy bởi sự ích kỷ của tôi. Tôi đã so sánh Asia với

hội trưởng và mọi người. Nhưng tôi vẫn không thể tìm ra câu trả lời. Bên nào quan trọng hơn?

Đó... đó là... Tôi nhận ra mình là một kẻ nhỏ bé, vì tôi không thể tìm ra câu trả lời. Tôi không thể cứu được một cô gái. Tôi quá yếu.

Phần 4

“Haa....”

Buổi trưa.

Hôm nay tôi đã trốn học, tôi thở dài trong khi ngồi trên băng ghế trong công viên trẻ em.

Vết thương ở chân do tên linh mục gây ra hôm qua vẫn chưa lành.

Theo lời của hội trưởng, [Thiên thần sa ngã đã cho tên linh mục đó

sức mạnh ánh sáng]. Nó gây rắc rối cho ác quỷ chúng tôi vì trong ánh sáng chứa chất độc.

Với cái chân này thì tôi tạm thời không thể làm công việc của quỷ được, vì thế hội trưởng đã cho phép tôi được nghỉ. Hội trưởng có lẽ đã nói với giáo viên nên sẽ ổn thôi. Bởi vì hội trưởng điều khiển cả ngôi trường từ trong bóng tối

GUU~

Bụng tôi reo lên. Giờ nghĩ về nó, từ buổi sáng tôi đã không ăn gì.

Tôi chỉ lo nghĩ về Asia và công việc ác quỷ của mình.

Tôi phải làm gì để cứu Asia?

Trước hết, Asia hiện đang trong tình trạng nào?

Tôi không biết.

Nhưng tôi nghĩ, Asia sẽ không vui khi ở cùng chỗ với tên linh mục đã đánh cô.

Um

Nếu tôi tự ý hàng động, nó sẽ gây rắc rối cho hội trưởng và mọi người.

....Tôi muốn mạnh hơn.

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi hiện tại.

Có những việc chỉ có thể làm được khi mình có sức mạnh. Trong quãng thời gian ngắn làm ác quỷ thì đó là điều duy nhất tôi chắc chắn.

Có vẻ như tôi cần phải mạnh hơn để đạt được giấc mơ của mình.

Từ đó, tôi đã tự học cách làm cho Sacred Gear có thể xuất hiện bất cứ khi nào tôi muốn.

Nhưng tôi vẫn không biết cách sử dụng nó, thật là lãng phí.

Nhưng có lẽ, cứ dựa vào Sacred Gear sẽ biến tôi thành kẻ yếu đuối.

Được rồi, tôi sẽ bắt đầu tập cơ bắp ngay sau khi hồi phục. Tôi cũng sẽ hỏi hội trưởng và Akeno-san về cách sử dụng ma thuật.

.....Tôi chả vui gì, nhưng tôi cũng sẽ đi nhờ Kiba chỉ về kiếm thuật.

Dù sao đi nữa, tôi cũng đã có kế hoạch của mình.

Tôi sẽ vượt qua tên linh mục rác rưởi đó. Ít nhất, tôi cần mạnh đủ để có thể tự chạy thoát khỏi thiên thần sa ngã.

Dù tôi là “Tốt”, tôi có thể làm được, chỉ cần tôi chăm chỉ. Vâng, tôi muốn tin vào điều đó.

Vì đã có một kế hoạch mới. Tôi sẽ mua bữa trưa rồi về nhà.

Khi tôi đứng lên khỏi chiếc ghế, một màu vàng óng ánh xuất hiện trước mắt tôi.

Khi nhìn kĩ, đó là một cô gái tóc vàng mà tôi biết.

Cô cũng chú ý đến tôi.

Chúng tôi đều ngạc nhiên khi nhìn thấy nhau.

“....Asia?”

“....Issei-san?”

Phần 5

“.....Auu.”

Một cảnh tượng kì lạ. Một nữ tu đang lúng túng trước quầy hàng.

“Cô muốn mua gì ạ...?”

Cả nhân viên bán hàng cũng gặp rắc rối.

Đến giờ ăn trưa, tôi đã đưa Asia tới một cửa hàng bán thức ăn nhanh ở khu thương mại.

Có vẻ cô chưa từng tới nơi nào như thế này trước đây, vì thế cô gặp khó khăn trong việc chọn món. Tôi muốn giúp, nhưng cô tự hào nói, [Ổn mà, mình có thể tự làm], vì thế tôi chỉ có thể đứng nhìn....

Nghĩ lại thì cô không nói được tiếng Nhật. Nên tôi phải giúp.

“Xin lỗi. Cô ấy sẽ lấy phần giống tôi.”

“Vâng.”

Nhân viên bán hàng đã nhận được yêu cầu. Mặt khác, Asia đã bị sốc.

“Ouu, mình thật xấu hổ. Mình thậm chí không thể tự mua một chiếc bánh hamburger...”

“Vâng, đầu tiên cậu cần làm quen với tiếng Nhật trước đã.”

Tôi cố gắng động viên cô ấy bởi vì cô đang chán nản.

Chúng tôi tới một cái bàn trống ngay sau khi lấy bữa ăn của mình.

Trong khi chúng tôi đang đi trong cửa hàng, thì có nhiều khách hàng nam đang nhìn Asia.

Bởi vì cô là một nữ tu, cô cũng rất dễ thương.

Vâng, bất kì ai cũng sẽ muốn nhìn vào cô nếu họ thấy cô.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, nhưng Asia chỉ nhìn chăm chăm vào hamburger mà không ăn. Có lẽ cô không biết cách ăn nó.

Wow, một tiến triển kì lạ.

“Công chúa, cậu có thể ăn bằng cách bóc gói ra như thế này.”

Tôi giải thích trong khi cười thầm.

“Đó là cách để ăn sao? Thật tuyệt vời.”

Một phản ứng mới mẻ... Cô dễ thương quá, Asia.

“Cậu cũng có thể ăn khoai tây chiên như thế này.”

“Ôi!”

Asia nhìn tôi ăn với ánh mắt thích thú.

“Không, không. Cậu cũng ăn đi Asia.”

“À, vâng.”

Cô cắn một miếng nhỏ của cái hamburger và bắt đầu nhai nó.

“Nó ngon quá! Hamburger thật sự rất ngon.”

Cô nói trong khi mắt cô sáng lên. Bình thường cô ăn gì vậy?

“Trước đây cậu chưa từng ăn hamburger sao?”

“Vâng, đúng thế. Mình thường nhìn thấy nó trên tivi, nhưng đây là lần đầu mình được ăn nó. Cuối cùng, mình đã được thử.

Nó ngon quá!”

“Wow. Vậy bình thường cậu ăn gì?”

“Thường là bánh mì và súp. Mình cũng ăn sà lách và mì ống nữa.”

Thức ăn thật đơn giản. Nhà thờ ăn như thế sao?

“Vậy à. Cậu cứ ăn thoải mái nhé.”

“Vâng. Mình rất vui vì được ăn nó.”

Cô ấy bắt đầu ăn nó một cách ngon lành. Nhưng tại sao cô ấy lại ở trong công viên?

Cô nói là cô đang trong giờ nghỉ, nhưng nó giống như cô đang chạy trốn khỏi cái gì đó.

Khi thấy tôi, cô ấy có vẻ nhẹ nhõm.

Tôi muốn hỏi cô nhưng đó có thể là một câu hỏi thiếu suy nghĩ. Có lẽ nên chờ tới khi cô muốn nói với tôi.

Tôi sẵn sàng giúp cô bất kì lúc nào.

Ngoài ra còn vài chuyện về hội trưởng và mọi người. Nhưng tôi không thể nói với cô.

Thật khó chịu.

Vâng, khi cô ấy đang tận hưởng cái hamburger của mình, tôi thấy khá tệ khi hỏi cô về những chuyện mà cô không thích.

Vâng, đúng thế. Hôm nay chúng tôi nên tạm quên mọi thứ.

Tôi đã có câu trả lời.

“Asia.”

“V-vâng.”

“Giờ chúng ta đi chơi vài trò vui nhé.”

“Hử?”

“Tôi trung tâm trò chơi nào.”

“Người lái xe huyền thoại xuống dốc nhanh nhất, Issei.”

Boooooom!

Tôi đặt chân vào bàn đạp và nhanh chóng xoay bánh lái.

Tôi vượt qua cùng lúc hai chiếc xe hơi.

“Nhanh thật. Cậu chạy nhanh quá Issei.”

Fufufu, cô đang nhìn tôi sao, Asia? Bây giờ chắc cô ấy đã say mê trước kĩ năng lái xe tuyệt hảo của tôi.

Đúng thế, tôi đang chơi game đua xe ở trung tâm trò chơi.

Dù tôi trông như thế này nhưng tôi chưa từng tham gia câu lạc bộ nào trước CLB nghiên cứu những điều huyền bí cả.

Bộ ba gồm tôi, Motohama và Matsuda đã tới tất cả các trung tâm trò chơi quanh đây.

Không chỉ game đua xe, tôi còn có thể thắng bất kì trò nào.

WIN!

Biểu tượng chiến thắng xuất hiện trên màn hình.

Vâng, có vẻ tôi đã lắp thêm một kỉ lục mới nữa rồi.... Tôi khâm phục mình quá.

Tôi không thấy Asia. Khi tôi nhìn quanh thì thấy cô ấy đang đứng trước máy gắp thú.

“Gì vậy?”

“Hau! K-không... Không có gì.”

Khi tôi hỏi, cô ấy cố giấu thứ gì đó.

“Cậu muốn thứ gì sao?”

Khi nhìn vào bên trong máy gắp thú, tôi thấy con búp bê Rache-kun bên trong.

Đó là một linh vật dễ thương dựa trên một con chuột.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì con chuột này được xuất xứ từ Nhật nhưng nó nổi tiếng trên khắp thế giới. Đó là lý do mà Asia biết nó.

“Asia, cậu thích Rache-kun à?”

“Hử? K-không, đó là...”

Mặt Asia đỏ lên và gật đầu một cách e thẹn.

“Được rồi. Mình sẽ lấy nó cho cậu.”

“ Hử? N-nhưng mà.....”

“Không sao đâu, mình sẽ lấy được nó.”

Tấn công ngay khi sắt đang nóng. Tôi bỏ đồng xu vào và điều khiển cái cần.

Dù trông tôi như thế này nhưng tôi cũng rất giỏi mấy trò gấp thú.

Vâng, đó là điều tôi nghĩ, nhưng lấy nó thật là khó.

Lần thứ nhất tôi làm rớt con búp bê ở một vị trí khá tốt, và lần hai tôi nhắm trượt.

Lần ba và bốn tôi lại hụt, nhưng khi Asia bắt đầu lo lắng trong lần năm, tôi đã lấy được nó.

“Được rồi.”

Tôi làm tư thế chiến thắng và lấy Rache-kun đưa cho Asia.

“Của cậu đây, Asia.”

Asia trông cực kì hạnh phúc khi ôm con búp bê trước ngực.

“Issei-san cảm ơn cậu rất nhiều. Mình sẽ giữ con búp bê này thật cẩn thận.”

“Này, này, nếu cậu thích thì lần tới mình sẽ lấy nhiều hơn.”

Đó là điều tôi đã nói nhưng cô lắc đầu.

“Không, Rache-kun này đại diện cho ngày tuyệt vời hôm nay. Vì hôm nay mình đã được gặp cậu, mình sẽ giữ cẩn thận con búp bê này.”

.....Lời nói của cô ấy làm tôi khá xấu hổ.

Tự nhiên, cô ấy nói điều đó thật tự nhiên.

Vâng, đừng suy nghĩ nữa.

“Được rồi. Chúng ta còn chưa bắt đầu đâu. Asia, chúng ta sẽ chơi game nguyên ngày hôm nay. Theo mình.”

“V-vâng.”

Tôi nắm tay Asia và kéo cô vào sâu trung tâm trò chơi.

Phần 6

“A, hôm nay chúng ta chơi vui quá.”

“V-vâng... Mình thấy hơi mệt....”

Chúng tôi cười nói khi đang đi trên đường.

Trời tối rồi.

Hahaha, tôi đã bỏ học hôm nay và vui chơi cho đến trời tối.

May sao chúng tôi không bị cảnh sát bắt gặp. Nếu bị bắt gặp thì chúng tôi sẽ bị tóm ngay.

Cả tôi và Asia đều mệt mỏi.

Tôi rất vui khi thấy biểu hiện của Asia khi chúng tôi đến trung tâm trò chơi và các cửa hàng.

Tôi thấy kế hoạch hẹn hò với Yuuma-san hồi trước rất thành công. Sẽ không biết điều gì xảy ra trong cuộc sống khi mà tôi cũng không ngờ nó lại hữu dụng thế.

“Oh.”

Tôi mém trượt ngã vì cảm giác khó chịu ở chân.

“Ouch.”

Tôi thấy nó hơi nhức.

Là vết thương hồi hôm qua. Chỗ bị cắn bởi tên linh mục khốn đó.

Có lẽ còn lâu lắm nó mới hồi phục hoàn toàn.

“....Issei-san, cậu bị thương sao? Nó từ hôm qua đúng không...?”

Gương mặt của Asia tối lại.

Tôi nghĩ tôi đã sai lầm. Chúng tôi đã có khoảng thời gian vui vẻ, nhưng giờ tôi làm cô nhớ lại những thứ đau buồn. Asia cuối xuống và kiểm tra vết thương của tôi.

“Cậu có thể kéo ống quần lên không?”

“Đ-được.”

Tôi kéo ống quần lên để lộ bắp chân ra. Dấu đạn vẫn còn ngay đó.

Asia đặt lòng bàn tay vào.

Ánh sáng ấm áp dịu dàng tỏa ra trên bắp chân tôi.

Một ánh sáng màu xanh ấm áp. Nó giống như mắt của Asia, thật xinh đẹp.

Tôi có thể cảm nhận được sự tử tế của cô trong luồng ánh sáng ấy.

“Sao rồi?”

Asia ngừng ánh sáng lại và kêu tôi thử di chuyển.

Tôi di chuyển chân chút xíu.

Ồ. Wow. Thật đáng kinh ngạc.

“Điều này thật tuyệt vời, Asia. Mình không còn thấy khó chịu và không thấy đau chút nào nữa.”

Tôi chạy vòng quanh.

Asia nhìn tôi mỉm cười hạnh phúc.

“Cậu đúng là thật tuyệt vời. Sức mạnh chữa trị này, nó quá tuyệt vời.... Nó là Sacred Gear đúng không?”

“Vâng, đúng thế.”

Đúng như tôi nghĩ.

“Nói thật với cậu, mình cũng có Sacred Gear. Dù nó không hữu dụng lắm. Nó ở đây nè.”

Asia kinh ngạc khi nghe lời thú nhận của tôi.

“Issei-san, cậu cũng có Sacred Gear sao? Mình không hề nhận ra nó.”

“Hahaha, mình không hề biết khả năng của nó. So với nó thì Asia, sức mạnh của cậu thật tuyệt vời. Nó có thể chữa cho con người, động vật và cả ác quỷ như mình nữa, đúng không?”

Biểu hiện của cô trở nên phức tạp, một gương mặt buồn.

Ngay sau đó, một giọt nước mắt chảy xuống.

Tiếp đó, nhiều nước mắt chảy xuống hơn.

Cô cúi xuống và bắt đầu khóc.

Tôi không biết phải làm gì, vì thế tôi đưa cô ấy tới ngòi xuống ở băng ghế.

Chúng tôi ngồi trên băng ghế bên vệ đường.

Sau đó, cô kể cho tôi nghe câu chuyện của một cô gái được gọi là “Thánh Nữ.”

Ở một đất nước thuộc Châu Âu, có một cô gái bị bỏ rơi bởi cha mẹ.

Cô được nuôi bởi các nữ tu trong một nhà thờ cùng các đứa trẻ mồ côi khác.

Cô gái có niềm tin mạnh mẽ vào nhà thờ và nhận được sức mạnh đặc biệt năm cô 8 tuổi.

Cô đã chữa trị cho một chú chó con, một người từ giáo hội đã tình cờ chứng kiến nó.

Từ đó, cuộc đời cô thay đổi.

Cô được đưa đi bởi giáo hội và trở thành “Thánh Nữ” của mọi người nhờ vào sức mạnh chữa trị đặc biệt.

Cô sử dụng sức mạnh đó lên các tín đồ và họ nói đó là sức mạnh phước lành từ thánh thần.

Lời đồn lan xa và cô được kính trọng như là “Thánh Nữ”.

Mà không cần sự chấp nhận của cô.

Cô không bất mãn với cách đối xử của mọi người với cô. Mọi người từ nhà thờ rất tử tế và cô không ghét việc chữa trị cho mọi người.

Thay vào đó cô hạnh phúc vì sức mạnh của mình được sử dụng đúng đắn.

Cô biết ơn sức mạnh mà Chúa đã ban tặng.

Nhưng cô rất cô đơn.

Cô ấy không có người bạn nào để tâm sự.

Mọi người đối với cô ngày càng tốt. Nhưng không ai muốn làm bạn với cô.

Cô biết tại sao.

Cô biết họ coi sức mạnh của cô như là một thứ gì đó bất thường.

Họ không xem cô là người mà là một tạo vật có khả năng chữa trị cho con người.

Nhưng rồi một ngày, mọi thứ thay đổi.

Một sự trùng hợp ngẫu nhiên, cô đã chữa trị cho một ác quỷ ở gần đó.

Một ác quỷ bị thương. Cô không thể bỏ mặc.

Cô đã nghĩ cho dù là quỷ thì cô cũng sẽ chữa cho họ nếu họ bị thương.

Sự tử tế của cô đã làm cho cô hành động như vậy.

Nhưng nó đã thay đổi đời cô mãi mãi.

Một người trong nhà thờ chứng kiến sự cố đó và báo cho những người khác.

Các mục sư của nhà thờ bị sốc vì điều đó.

“Sức mạnh đó có thể chữa trị cho cả ác quỷ sao?”

“Chuyện vô lý đó không thể xảy ra được.”

“Sức mạnh chữa trị chỉ được phép chữa cho những người theo Chúa.”

Đúng thế, có vài người cũng có sức mạnh chữa trị.

Nhưng sức mạnh chữa trị cho quỷ nằm ngoài câu hỏi đó. Người

trong nhà thờ luôn tin rằng sức mạnh chữa trị không có tác dụng với thiên thần sa ngã và ác quỷ.

Rõ ràng, trong quá khứ đã từng có sự cố tương tự.

Sức mạnh chữa trị cho cả thiên thần sa ngã và ác quỷ không phải là từ sự bảo vệ của Chúa. Mà được khiếp sợ với tên gọi là sức mạnh của “Phù Thủy”.

Mọi người xem cô là kẻ dị giáo. “Mụ phù thủy chết tiệt kia đã chữa trị cho ác quỷ.”

Cô gái được kính trọng là Thánh Nữ nay bị sợ hãi như một phù thủy và bị vứt bỏ bởi giáo hội.

Cô không có nơi nào để đi và được nhặt về bởi tổ chức “Thầy trừ tà lạc lối”.

Nhưng cô gái chưa bao giờ quên cầu nguyện Chúa. Cô cũng chưa bao giờ quên cảm ơn Chúa.

Dù là cô đã bị bỏ rơi.

Chúa đã không cứu cô.

Điều khủng khiếp nhất với cô đó là không ai trong nhà thờ muốn bảo vệ cô.

Không ai quan tâm tới cô cả.

“....Chắc là do mình cầu nguyện vẫn chưa đủ. Bởi vì mình vụng về. Mình ngốc tới mức không thể tự ăn hamburger.”

Cô gái ấy, Asia, lau những giọt nước mắt đi khi đang cố cười.

Tôi không biết nói gì với cô ấy.

Tôi không biết nói gì sau khi biết về quá khứ khủng khiếp của cô ấy.

Như lúc trước cô thể hiện, cô là người sở hữu Sacred Gear có sức mạnh chữa trị cho ác quỷ.

“Đây là thử thách mà Ngài cho mình. Khi mình là một nữ tu vụng về, Ngài đưa mình thử thách. Vì thế mình phải chịu đựng

nó.”

Cô cười trong khi đang tự nói với chính mình.

Cô không cần phải nói bất cứ điều gì nữa....

“Mình chắc chắn sẽ có rất nhiều bạn vào một ngày nào đó. Mình có một giấc mơ. Mình muốn được đi mua hoa cùng bạn bè, mua sách và.... nói chuyện.....”

Cô ấy đầy nước mắt.

Tôi không thể nhìn nữa. Cô đã phải chịu đựng trong suốt một khoảng thời gian dài.

Cô đã chờ Chúa tới cứu cô trong suốt thời gian đó và đã phải che dấu cảm xúc của mình.Này.

Này Chúa.

Điều này có nghĩa là gì? Sao ông không cứu cô gái này?

Cô đã chờ sự giúp đỡ của ông từ lâu rồi. Cô kính trọng ông hơn bất kì ai.

Ông đang làm gì? Tại sao ông không làm gì cả?

Tôi không hề biết tí gì về ông và cũng chẳng tin vào tôn giáo nào. Trên hết, tôi là ác quỷ.

Nhưng ngay cả ác quỷ như tôi còn có thể nói chuyện với cô ấy.

Ông không phải là người đã đưa chúng tôi Sacred Gear sao?

Này. Điều đó thật sai lầm.

A, tôi biết rồi. Đây là cái mà tôi sẽ làm. Xem tôi này, Chúa.

Tôi nắm lấy tay cô ấy. Tôi nói rõ ràng trong khi nhìn vào gương mặt đầy nước mắt của cô.

“Asia, mình sẽ là bạn cậu. Không, chúng ta đã là bạn rồi.”

Asia đứng ngơ ngác.

“Mình là ác quỷ nhưng nó ổn mà. Mình sẽ không lấy mạng Asia và cũng không cần bất cứ gì. Cậu có thể gọi cho mình bất cứ lúc nào cậu muốn. À, mình cũng sẽ cho cậu cả số điện thoại.”

Tôi lấy từ trong túi chiếc điện thoại của mình.

“.....Tại sao?”

“Không cần hỏi tại sao. Asia, cậu và mình đã cùng chơi với nhau cả ngày, đúng không? Chúng ta đã cùng nói chuyện?”

Chúng ta cười với nhau? Mình và cậu là bạn bè. Là người, ác quỷ hay Chúa không hề quan trọng. Chúng ta là bạn của nhau.”

“...Nó là một hiệp ước của quỷ sao?”

“Không phải. Asia và mình đã trở thành bạn thật sự. Chúng ta sẽ đặt mấy thứ khác sang một bên. Chúng ta sẽ nói chuyện bất cứ khi nào chúng ta muốn, chơi cùng nhau bất cứ lúc nào. Vâng, chúng ta cũng sẽ đi mua sắm cùng nhau nếu cậu muốn.

Được chứ?”

Tôi nghĩ tôi nói không được hay lắm. Chẳng có tí lảng mạn nào. Kiba có lẽ sẽ biết nói gì đó hay hơn trong trường hợp này.

Nhưng Asia đặt tay lên miệng và một lần nữa lại rơi nước mắt.

Dù rằng, lần này, đó không phải là giọt nước mắt buồn bã.

“....Issei-san. Mình không hề biết gì cả.”

“Chúng ta có thể học khi đi vòng quanh thành phố. Nếu cậu đi quanh và nhìn những điều khác nhau, cậu sẽ học được.”

“....Mình không biết tiếng Nhật. Mình cũng chẳng biết tí gì về văn hóa.”

“Mình sẽ dạy cậu. Mình sẽ chỉ cho cậu cách nói chuyện. Để mọi thứ cho mình. Chúng ta có thể đi tới viện bảo tàng nhìn ngắm các báu vật quốc gia của Nhật. Samurai, Sushi và Geisha.”

“Mình cũng không biết phải nói gì với bạn bè.”

Tôi nắm chặt lấy tay Asia.

“Cậu chỉ cần nói chuyện bình thường như hôm nay là được rồi. Chúng ta thật sự đã nói chuyện như những người bạn.”

“....Cậu sẽ là bạn của mình?”

“Vâng, vì thế hãy cùng nhau từ bây giờ, Asia.”

Cô mỉm cười gật đầu.

Vâng, mọi thứ đã ổn.

Asia và tôi thành bạn. Nhưng tình huống này làm tôi đỏ mặt.

Có lẽ tôi sẽ run lên vì xấu hổ khi tôi nằm trên giường mình sau khi về nhà.

Nhưng nó không quan trọng.

Nếu Asia vui vẻ thì nó ổn thôi.

Sự cố từ quá khứ buồn của cô. Tôi không biết rõ lắm về nỗi đau đó.

Nhưng tôi cần cố gắng hơn từ bây giờ để giữ được nụ cười của cô.

Ngay cả con người và ác quỷ cũng có thể thành bạn bè. Lúc đầu tôi luôn nghĩ là không thể, nhưng giờ tôi không quan tâm nữa.

Từ giờ tôi sẽ xem cô như là một người bạn. Tôi sẽ không cho phép ai chặn đường chúng tôi.

Tôi sẽ bảo vệ Asia.

“Điều đó là không thể.”

Giọng nói chặn lại suy nghĩ của tôi.

Nghi tôi nhìn về hướng phát ra giọng nói, tôi cứng họng.

Một người mà tôi biết đang đứng đó.

Một cô gái mảnh mai với mái tóc đen mượt.

Amano Yuuma-chan đang đứng đó.

“Y-yuuma-chan...?”

Cô cười một cách thích thú khi nghe thấy giọng nói run rẩy của tôi.

“Này. Người còn sống. Và là ác quỷ? Nghiêm trọng đấy, tề thật.”

Đó không phải là giọng dễ thương của Yuuma-chan mà đầy sự mê hoặc của người trưởng thành.

“...Raynare-sama...”

Asia gọi tên cô ta.

Raynare? Vâng, phải rồi. Tôi quên mất.

Amano Yuuma là thiên thần sa ngã. Đúng thế. Tôi đã quên mất điều đó.

Vậy là thiên thần sa ngã Raynare là tên thật của cô ta.

“...Thiên thần sa ngã như cô muốn gì?”

Cô ta chế nhạo ngay khi tôi hỏi cô.

“Ta không muốn một ác quỷ cấp thấp bắn thủ như người nói chuyện với ta.”

Cô ta nhìn tôi như đang nhìn một thứ gớm ghiếc.

“Cô gái đó. Asia thuộc về ta. Ta có thể lấy lại cô ta không? Asia, cô biết chạy trốn cũng vô nghĩa thôi?”

Chạy trốn? Ý cô ta là gì?

“...Không. Tôi không muốn quay lại nhà thờ đó. Tôi không muốn quay lại chỗ của những kẻ giết người...Ngoài ra, mấy người đã làm điều đó với tôi....”

Asia đáp lại với sự ghê tởm.

Chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra bên trong nhà thờ đó?

“Làm ơn đừng nói thế, Asia. Sacred Gear của cô là thứ cần thiết cho kế hoạch của chúng ta. Vì thế làm ơn quay về với ta?”

Ta đã tốn rất nhiều thời gian để tìm cô. Đừng gây thêm rắc rối cho ta nữa.”

Raynare tiến lại gần chúng tôi. Asia trốn sau lưng tôi. Cơ thể cô run lên vì sợ.

Tôi bước lên trước bảo vệ cô.

“Chờ đã. Cô không thấy là cô ấy không muốn sao? Yu-, không Raynare-san, cô định làm gì với cô ấy khi mang cô ấy trở về?”

“Ác quỷ cấp thấp như người không được phép gọi tên ta. Tên ta sẽ bị ô uế. Chuyện của chúng ta không liên quan đến người.”

Nếu người không nhanh chạy về chỗ chủ nhân của mình thì người sẽ chết đấy, biết chứ?”

Raynare tập hợp ánh sáng trong tay.

Ngọn thương sao?

Tôi đã bị giết một lần bởi nó.

Tôi cần hành động ngay.

“S-Sacred Gear!”

Khi tôi hét lớn lên trời, ánh sáng bao bọc lấy tay tôi và biến thành găng tay màu đỏ.

Vâng. Thành công rồi.

Có vẻ việc tập luyện bí mật về cách làm Sacred Gear xuất hiện mà không cần tạo tư thế đã không lãng phí. Thấy Sacred Gear của tôi, Raynare ngạc nhiên trong khoảnh khắc và bắt đầu cười.

“Ta nghe cấp trên nói Sacred Gear này cực kì nguy hiểm, nhưng có lẽ họ đã nhầm.”

Thiên thần sa ngã cười như thể phát hiện ra điều gì đó thú vị.

Cái gì? Có gì vui sao?

“Sacred Gear của người là một trong những thứ phổ biến. Nó được gọi là “Twice Critical”. Nó nhân đôi sức mạnh của người sở hữu trong một khoảng thời gian, nhưng chỉ nhân đôi sức mạnh thì không thể đe dọa được ta đâu. Đúng thật, nó rất hợp với ác quỷ cấp thấp như người đấy.”

Năng lực nhân đôi sức mạnh? Đó là sức mạnh Sacred Gear của tôi sao?”

Và cô ta nói nó phổ biến...

Nhưng bây giờ, nhiều đó là đủ rồi.

Tôi cần kiểm tra Raynare lại bằng cách nào đó, và bỏ chạy với Asia.

Nhưng chạy đi đâu? Trường học?

Không được. Tôi không thể gây rắc rối cho hội trưởng và mọi người.

Nhà tôi? Làm cách nào giải thích với cha mẹ đây?

.....Chết tiệt. Dù là bạn của Asia nhưng tôi không biết phải đưa Asia đi đâu.

Chết tiệt! Tôi sẽ nghĩ sau. Đầu tiên, tôi cần phải hạ thiên thần sa ngã trước mặt.

Khỉ thật! Trường hợp này là tệ nhất, bởi vì tôi phải đánh nhau với bạn gái cũ.

Tại sao tôi luôn ở trong những chuyện lộn xộn này?

“Sacred Gear! Kích hoạt. Người có thể nhân đôi sức mạnh của ta đúng không? Vậy hãy kích hoạt đi.”

Viên ngọc trên găng tay sáng rực lên.

[Boost!!]

Âm thanh phát lên. Tiếp đó, tôi cảm thấy sức mạnh chảy trong tôi.

Điều này nghĩa là sức mạnh của tôi đã được nhân đôi?

Vâng. Với nó...

STAB

Âm thanh khó chịu. Có cái gì đó đâm vào bụng tôi.

Ngọn thương ánh sáng. Cô ta lại ném nó vào tôi.

“Dù người đã nhân đôi sức mạnh của mình, người vẫn không thể tránh được mũi thương nhỏ ta tạo ra. Sức mạnh chỉ có một thì khi nhân đôi lên chỉ có hai thôi. Người không thể rút ngắn khoảng cách sức mạnh của chúng ta. Giờ hiểu chưa, quỷ cấp thấp-kun?”

Tôi ngã xuống.

Tệ quá. Ánh sáng là chất độc. Nó là chất độc với ác quỷ. Và tôi bị đâm vào bụng. Đó là...

Tôi chuẩn bị tinh thần cho việc chết trong đau đớn, nhưng tôi không

cảm thấy đau.

Đó là bởi vì ánh sáng xanh đang bao trùm lấy cơ thể tôi.

Khi nhìn lại, Asia đang chữa trị vết thương cho tôi. Cô đặt tay lên bụng và chữa vết thương cho tôi.

Ngọn thương ánh sáng đang dần biến mất. Tôi không cảm thấy đau chút nào. Thay vào đó, tôi cảm nhận được hơi ấm từ Asia.

“Asia. Nếu cô không muốn tên ác quỷ đó chết thì theo ta. Sacred Gear của cô cần thiết cho kế hoạch của chúng ta. Sức mạnh của cô, “Twilight Healing”, là một Sacred Gear hiếm, nó không như Sacred Gear của tên ác quỷ kia. Nếu cô không đi với ta, ta sẽ giết hẳn.”

Raynare đưa ra một mệnh lệnh tàn nhẫn.

Tôi là con tin. Làm quái nào tôi lại chấp nhận.

“C-câm đi. Tôi có thể đánh bại cô...”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

Không nghe tôi, Asia chấp nhận yêu cầu của thiên thần sa ngã.

“Asia.”

“Issei-san. Cảm ơn về ngày hôm nay. Nó rất vui.”

Cô cười rạng rỡ. Bụng tôi đã hoàn toàn hồi phục.

Sau khi kiểm tra, cô đi về phía Raynare.

“Đúng là cô gái ngoan, Asia. Đúng thế. Vấn đề đã được giải quyết. Với nghi lễ hôm nay, cô sẽ được giải thoát khỏi mọi đau khổ.”

Raynare mang nụ cười đậm đăng.

Chết tiệt! Cô ta không phải Yuuma-chan mà tôi từng biết.

Cái nghi lễ của cô ta là gì? Nó nghe có vẻ rất tệ.

Tôi hét lớn về phía Asia.

“Asia. Chờ đã. Chúng ta là bạn bè, đúng không?”

“Vâng. Cảm ơn vì đã làm bạn với người như mình.”

Tôi đã hứa bảo vệ Asia.

“Mình phải bảo vệ Asia.”

Cô quay đi, nhưng cô vẫn mỉm cười.

Tôi bị mê hoặc bởi nụ cười ấy trong phút chốc.

“Tạm biệt.”

Cô nói lời chia tay.

Raynare bao lấy cô bằng đôi cánh đen.

“Ác quỷ cấp thấp-kun, có vẻ người đã được cứu bởi cô gái này. Nếu người cản đường ta lần nữa, ta chắc chắn sẽ giết người.

Tạm biệt nhé, Issei-kun.”

Thiên thần sa ngã chế nhạo tôi bay lên trong khi đang giữ Asia.

Họ biến mất trong không trung.

Chỉ còn lại tôi, những chiếc lông vũ màu đen, Rache-kun mà Asia đã bỏ lại.

Tôi không thể làm được gì.

“Mình sẽ bảo vệ Asia”.

Thật nhục cười.

Tôi quỳ xuống và đâm vào mặt đất xung quanh.

Tôi cắn chặt răng và khóc với sự thất vọng.

Chết tiệt! Chết tiệt!

Chết tiệttttttttt!

“Asia....”

Tôi gọi lớn tên người bạn của tôi về hướng bầu trời.

Không hồi đáp.

“Asiaaaaaaaaaaaaaa!”

Lần đầu trong đời, tôi nguyên rửa sự yếu đuối của mình.

Life 4: Tôi sẽ cứu bạn của tôi.

Phần 1

SLAP!

Một âm thanh vang lên trong phòng câu lạc bộ. Âm thanh đó phát ra từ má của tôi.

Tôi đã bị tát. Hội trưởng vừa mới tát tôi.

Cô ấy rất nghiêm trọng.

“Chị phải lặp lại bao nhiêu lần nữa hả? Không là không. Chị không thể cho phép em đi cứu nữ tu sĩ đó.”

Tôi đã tới trường sau khi không thể cứu được Asia và báo cáo lại sự việc cho Hội trưởng.

Ngay sau khi thông báo sự việc, tôi đề xuất tới nhà thờ đó.

Tất nhiên là để cứu Asia.

Nhưng Hội trưởng nói rằng cô sẽ không nhúng tay vào việc này.

Tôi không đồng ý với quyết định của cô ấy, vậy nên tôi đã cố gắng thuyết phục cô dù biết rằng điều đó rất thô lỗ. Đó là lí do tại sao cô ấy tát tôi.

Cú tát đầu tiên tôi nhận được trong đời đau nhiều hơn tôi nghĩ. Đặc biệt là con tim tôi đang nhói đau.

Tôi đã tiếp tục phản bội lại Hội trưởng, người đã đặt nhiều kỳ vọng vào tôi.

Tuy nhiên, có những thứ mà tôi không thể từ bỏ.

“Vậy thì em sẽ đi một mình. Em đang rất lo lắng về cái nghi lễ đó. Lữ Thiên thần sa ngã đang làm gì đó mờ ám. Không có gì đảm bảo cho sự an toàn của Asia cả.”

“Em thực sự ngu ngốc như vậy sao? Em chắc chắn sẽ bị giết nếu đi tới đó. Em sẽ không thể sống lại được nữa đâu. Em có hiểu không?”

Hội trưởng cố gắng nói một cách bình tĩnh, những lời đó như đang cảnh báo tôi vậy.

“Hành động của em không chỉ làm ảnh hưởng đến chị mà còn ảnh hưởng đến các thành viên khác nữa. Em là một con quỷ của nhóm Gremory. Em cần phải nhận thức được điều đó.”

“Vậy thì hãy cho em ra khỏi nhóm này. Em sẽ tới đó một mình.”

“Chị không thể làm thế được. Tại sao em lại không hiểu chứ?”

Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên tôi thấy Hội trưởng tức giận như thế này.

Tôi đã gây ra rất nhiều rắc rối cho Hội trưởng. Nhưng có những thứ mà tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Em là bạn của Asia Argento. Asia là một người bạn quan trọng đối với em. Em sẽ không bỏ rơi bạn của mình.”

“..... Đó là một điều tuyệt vời. Chị nghĩ thật là tuyệt khi em có thể nói ra điều đó. Nhưng có sự khác biệt về những điều chúng ta đang nói ngay bây giờ. Mỗi quan hệ giữa một con quỷ và một Thiên thần sa ngã không đơn giản như em nghĩ đâu. Hai bên đã đối đầu với nhau qua hàng trăm, hàng ngàn năm rồi. Nếu như chúng ta để lộ điểm yếu, chúng sẽ tới và giết chúng ta. Chúng là kẻ thù của chúng ta.”

“Chẳng phải việc thổi tung kẻ thù của nhà Gremory sao? Là việc mà chúng ta nên làm sao?”

“.....”

Chúng tôi nhìn nhau.

Tôi không lùi bước. Tôi nhìn thẳng vào mắt của cô ấy.

“Cô gái đó ban đầu là người của Chúa. Cô ấy là người mà chúng ta không thể cùng chung sống. Kể từ khi cô ta theo các Thiên thần sa ngã, thì điều đó cũng không thay đổi được thực tế rằng cô ấy vẫn là kẻ thù của Ác quỷ chúng ta.”

“Asia không phải là kẻ thù của chúng ta.”

Tôi phủ nhận điều đó một cách mạnh mẽ. Một cô gái tốt bụng như cô ấy không thể là kẻ thù của chúng tôi được.

“Dù cô ấy không phải thì cô ấy cũng không liên quan gì tới chúng ta. Issei, em phải quên cô ta đi.”

Mặc dù Hội trưởng nói như vậy, nhưng không có cách nào để tôi có

thể quên đi Asia.

Rồi Akeno-san tới và nói thầm vào tai của Hội trưởng.

Chuyện gì vậy? Điều gì vừa xảy ra ư? Akeno-san có biểu hiện nghiêm trọng. Nhưng có vẻ, nó không phải là vì cuộc nói chuyện giữa tôi và Hội trưởng.

Hội trưởng, người đang lắng nghe Akeno-san, làm một khuôn mặt nghiêm trọng.

Đúng như tôi nghĩ, điều gì đó chắc chắn đã xảy ra.

Hội trưởng nhìn tôi, rồi nhìn tất cả các thành viên còn lại.

“Chị có một vấn đề khẩn cấp cần phải giải quyết ngay bây giờ. Akeno và chị sẽ ra ngoài một chút.”

— !

K-Không.

“H-Hội trưởng. Em chưa nói xong mà...”

Hội trưởng đặt ngón tay trở của mình lên môi của tôi.

“Issei, có vài điều chị cần phải nói với em. Điều đầu tiên. Em nghĩ rằng một quân “Tốt” là rất yếu, phải không ? Chị nói đúng chứ?”

Tôi lặng lẽ gật đầu sau câu hỏi của cô ấy.

“Đó là một sai lầm lớn. Quân “Tốt” có một khả năng đặc biệt mà các quân khác không có. Đó chính là sự “thăng cấp”. ”

Thăng cấp? Đó là cái gì?

“Giống như một ván cờ vua thực sự, quân “Tốt” có thể chuyển đổi thành các quân cờ khác nhau khi họ tới được căn cứ của kẻ địch. Họ có khả năng thăng cấp thành các quân cờ khác nhau trừ quân “Vua”. Issei, khi mà em bước chân vào địa điểm mà chị xác nhận là “Căn cứ của địch”, em có thể trở thành mọi quân cờ trừ quân “Vua”. ”

Ôi! Vậy là tôi có thể thăng cấp thành quân “Mã” như Kiba, quân “Xe” như Koneko-chan, và kể cả quân “Hậu” như Akeno-san?

“Vì em trở thành quý chúa chưa lâu, nên sẽ có những hạn chế và có lẽ em không thể thăng cấp thành quân cuối cùng, đó là quân “Hậu”. Nhưng

em vẫn có thể chuyển đổi thành các quân khác. Nếu em có mong muốn mạnh mẽ về việc được “thăng cấp” bằng chính trái tim của mình, thì sẽ có những thay đổi về khả năng của em.”

Tuyệt vời. Chỉ nghe thôi cũng đã cho tôi rất nhiều thông tin.

Nếu tôi thăng cấp với Sacred Gear của mình, tôi sẽ có thể đánh bại tên linh mục đó.

“Vẫn còn một điều nữa. Đó là về Sacred Gear của em. Khi em sử dụng nó, chỉ cần nhớ điều này.”

Hội trưởng bắt đầu vuốt ve má của tôi bằng tay của cô ấy.

“Ham muốn. Sacred Gear được điều khiển bằng sức mạnh của sự ham muốn. Và đó cũng là nhân tố quyết định sức mạnh cho nó. Mặc dù em đã là một con quỷ, nhưng lòng ham muốn của em vẫn chưa hề mất đi. Ham muốn của em càng lớn, sức mạnh Sacred Gear cho em càng nhiều.”

Ham muốn.

Sức mạnh của sự ham muốn sẽ kích hoạt Sacred Gear.....

Vậy nếu tôi có lòng ham muốn mạnh mẽ, thứ này sẽ hoạt động.

“Còn một điều cuối cùng, em đừng bao giờ quên, Issei. Kể cả một quân “Tốt” cũng có thể hạ được quân “Vua”. Đây là điều cơ bản trong cờ vua. Chân lí này cũng được áp dụng với những quân cờ của Ác quỷ. Em có thể trở nên mạnh mẽ hơn.”

Sau khi nói điều đó, cô ấy dịch chuyển tới một nơi nào đó qua chiếc vòng tròn ma thuật cùng với Akeno-san.

Những người còn lại là tôi, Kiba, và Koneko-chan.

Sau khi hít một hơi thật sâu, tôi quyết định sẽ đi và đang chuẩn bị rời đi.

“Hyoudou-kun.”

Kiba gọi tên tôi.

“Cậu sẽ đi sao?”

“Ừm. Mình phải đi. Sau cùng, Asia vẫn là bạn của mình. Mình phải đi cứu cô ấy.”

“..... Cậu sẽ bị giết. Kể cả khi cậu có Sacred Gear. Dù cậu có sử dụng “thăng cấp”, cậu cũng không thể hạ được nhóm các Thầy trừ tà và Thiên thần sa ngã chỉ với một mình.”

Một lời nói rất hợp lý.

Tôi đã biết trước điều đó. Tôi cũng nhận thức được điều đó.

“Kể cả vậy, mình vẫn sẽ đi. Thậm chí nếu mình chết, mình sẽ giúp cho Asia được tự do.”

“Quyết tâm thật đó, những điều này rất tuyệt nhưng nó vẫn quá liều lĩnh.”

“Vậy thì mình phải làm gì cơ chứ?”

Tôi hét lên, nhưng Kiba nói thẳng với tôi.

“Mình sẽ đi cùng cậu.”

“Cái.....”

Tôi ngạc nhiên sau khi nghe một điều bất ngờ.

Tất nhiên rồi. Tôi vừa nghe thứ gì đó mà tôi không ngờ đến.

“Mình không biết nhiều về Asia-san, nhưng cậu là đồng đội của mình. Kể cả khi Hội trưởng nói vậy, thì vẫn có một phần trong mình thán phục quyết định của cậu. Và cá nhân mình cũng không thích lũ Thiên thần sa ngã và bọn linh mục. Mình ghét cay ghét đắng chúng.”

..... Có lẽ cậu ấy cũng đã có một quá khứ không hề tốt đẹp.

Nhưng khi nghe từ “đồng đội” từ cậu ấy.....

“Cậu nhớ những lời mà Hội trưởng vừa nói chứ? “Khi mà em bước chân vào địa điểm mà chị xác nhận là “Căn cứ của địch”, em có thể trở thành mọi quân cờ trừ quân “Vua”.”. Vậy có nghĩa là Hội trưởng đã gián tiếp nói với chúng ta rằng “Chị xác nhận rằng nhà thờ chính là căn cứ kẻ thù của nhóm Rias Gremory.”

“À...”

Cuối cùng thì tôi cũng nhận ra.

Tôi hiểu rồi, vậy ra đó là những gì cô ấy muốn nói.

Đó là lý do tại sao cô ấy nói cho tôi thông tin về sự “thăng cấp”.

“Hội trưởng gián tiếp đồng ý cho cậu đi. Tuy nhiên, mình nghĩ chị ấy cũng muốn mình giúp đỡ cậu. Hội trưởng có lẽ cũng đã có kế hoạch. Nếu không, chị ấy đã ngăn cậu bằng cách nhốt cậu ở đâu đó.”

Kiba cười.

..... Hội trưởng, cảm ơn chị rất nhiều.

Tôi lại được chứng kiến lòng tốt của Hội trưởng một lần nữa và thầm cảm ơn cô ấy từ tận sâu thẳm trong trái tim mình.

Nếu tôi có thể an toàn trở về, tôi sẽ cố gắng hơn nữa.

Khi đang cảm ơn Hội trưởng, người không ở đây một cách âm thầm, một cô gái nhỏ bé tiếp cận tôi.

“..... Em cũng sẽ đi nữa.”

“Sao..., Koneko-chan?”

“..... Em thấy không thoải mái nếu chỉ để hai người đi.”

Koneko-chaaaaaaaaan. Tôi không thể đoán được cô đang nghĩ gì vì cô không biểu hiện một chút cảm xúc nào, nhưng tôi cảm thấy, đó là lòng tốt ẩn bên trong cô bé.

“Anh rất xúc động. Ngay bây giờ, anh đang rất xúc động, Koneko-chan.”

Tôi trở nên xúc động vì những lời nói của cô bé này.

“H-Hử? Nhưng mình cũng đi mà..... ?”

Kiba cười buồn rầu. Tôi biết rồi, Kiba. Cảm ơn cậu.

Tôi nghĩ rằng một anh chàng đẹp trai đang bắn khoăn cũng khá dễ thương.

Được rồi. Chúng ta có thể làm được. “Vậy thì cả ba chúng ta hãy làm một nhiệm vụ giải cứu nào. Chờ chúng mình nhé, Asia.”

Cứ như thế, ba chúng tôi hướng thẳng về phía nhà thờ.

Phần 2

Trời đã tối, đèn đường bắt đầu sáng lên.

Ba người chúng tôi. Kiba, Koneko-chan và tôi đang quan sát nhà thờ từ một nơi mà chúng tôi có thể nhìn thấy nó.

Không có ai ra vào nhà thờ cả.

Nhưng khi chúng tôi càng tới gần nhà thờ, tôi bắt đầu có một linh cảm xấu. Tôi đổ rất nhiều mồ hôi trên khắp cơ thể.

Khi tôi hỏi Kiba, cậu ấy nói rằng.

“Từ sự hiện diện này, chắc chắn sẽ có Thiên thần sa ngã ở trong đó.”

Vậy nghĩa là chỉ huy của kẻ địch đang ở trong đó.

“Đây, hãy xem tấm bản đồ này.”

Kiba mở to tấm bản đồ của một tòa nhà trên đường.

Bản đồ của nhà thờ. Cậu ta lấy nó ở đâu vậy .....?

“À, đây là điều căn bản khi cậu tới lãnh thổ của kẻ thù.”

Việc tìm kiếm của chàng trai đang nở một nụ cười thật tuyệt vời.

Wow, việc hỗ trợ thật nhanh chóng. Tôi còn chưa hề nghĩ về nó và đang định xông thẳng vào.

Tôi vừa nhận ra rằng, mình thật sự ngốc nghếch.

“Bên cạnh thánh đường có một kí túc xá. Thánh đường có vẻ rất đáng nghi.”

Kiba chỉ về phía thánh đường.

“Vậy chúng ta có thể bỏ qua khu kí túc xá đúng không?”

“Gần như vậy. Hầu hết các nhóm “Thầy trừ tà lạc lối” thường thay đổi các thánh đường. Chúng thường làm các nghi lễ đáng ngờ dưới thánh đường.”

“Tại sao?”

Tôi nói với cậu ta sự nghi ngờ của mình. Kiba cười cay đắng.

“Đó là nơi chúng từng tôn thờ như một nơi linh thiêng, và bằng cách làm một việc gì đó để báng bổ Chúa, nó làm chúng cảm thấy thỏa

mắn vì đó là một cách lăng mạ Chúa. Bởi vì chúng yêu Chúa, bởi vì chúng bị Chúa chối bỏ, chúng niệm các phép thuật xấu xa dưới thánh đường như tượng trưng cho lòng căm thù của chúng.”

Bọn chúng thật điên rồ. Không, kể cả vị Chúa, người đã vứt bỏ những tín đồ trung thành của mình cũng đã sai.

Ngay bây giờ tôi hận Chúa bởi vì những sự cố xảy đã ra với Asia. Đó là lý do tại sao tôi nghĩ như vậy.

“Thánh đường nằm ngay sau lối vào. Mình nghĩ chúng ta có thể đi thẳng vào đó. Vấn đề là phải tìm được cánh cửa tầng hầm khi chúng ta vào trong thánh đường, và chúng ta phải đánh bại những tên sát thủ đang chờ chúng ta trong đó.”

Những tên sát thủ.....

Khi tôi nghe thấy từ đó, tôi bắt đầu có một linh cảm xấu.

Ngay trước nhà thờ, nơi ánh trăng rọi xuống, chúng tôi nhìn nhau và gật đầu.

Chúng tôi đã sẵn sàng và bắt đầu tiến vào.

Chờ mình nhé, Asia.

Chúng tôi băng qua lối vào và đi thẳng vào thánh đường.

Lũ Thiên thần sa ngã sẽ chú ý tới sự xâm nhập của chúng tôi.

Vậy có nghĩa là kẻ thù đã biết chúng tôi đi vào lãnh thổ của chúng.

Không thể quay đầu được nữa. Điều duy nhất cần phải làm là tiến thẳng vào bên trong.

Chúng tôi mở cửa ra, và bước vào bên trong thánh đường.

Ở bên trong có một bệ thờ và các hàng ghế dài. Nhìn nó giống như một thánh đường bình thường. Đèn nền và đèn nội thất thấp sáng ở mọi nơi.

.....Ồ, có một thứ gì đó có vẻ không bình thường.

Bức tượng của một người trên cây thánh giá. Đầu của bức tượng đã bị phá hủy.

Thật là một cảnh tượng rùng rợn.

CLAP CLAP CLAP CLAP

Tiếng vỗ tay vang vọng khắp thánh đường. Một ai đó trông như một linh mục xuất hiện từ phía sau cây cột.

Khi nhìn thấy mặt hắn, tôi trở nên phẫn nộ.

“Một cuộc gặp mặt. Đây là một sự sum họp. Thật là cảm động.”

Đó chính là tên linh mục tóc trắng bần thủ.

Tôi nghĩ tên của hắn là Freed. Chính là hắn. Vậy ra, hắn là tên được gọi là sát thủ đó sao.

Hắn vẫn có một nụ cười quái đản như thường lệ.

“Tốt, trước đây ta chưa bao giờ gặp cùng một con quỷ đến hai lần. Người biết đấy, vì ta rất mạnh, ta cắt những tên quỷ ra thành từng mảnh khi gặp chúng ngay lần đầu tiên. Một khi ta thấy chúng, ta sẽ giết chúng ngay tại chỗ. Sau đó, ta hôn chào tạm biệt cái xác. Đó là cách ta từng sống. Nhưng vì các người đã phá hỏng phong cách của ta, ta rất hoang mang. Điều này không tốt chút nào. Tốt nhất là không nên can thiệp vào lối sống của ta. Đó là lý do tại sao... Các người dám chọc tức ta. Ta muốn các người phải chết. Chết một cách thực sự. Lũ quỷ rác rưởi các ngườiiiiiiiiiii.”

Sau khi thể hiện sự quái đản của mình, hắn ta bắt đầu hung bạo.

Hắn lấy ra một khẩu súng và sử dụng một thanh gươm như trước đây..

Một thanh gươm ánh sáng xuất hiện. Sẽ rất phiền phức khi bị chém bởi thanh gươm và bị bắn bởi khẩu súng đó.

Nhưng không như lúc trước. Bây giờ, ba chúng tôi sẽ đấu với hắn.

“Bọn người đến cứu Asia-tan, phải không? Hahaha. Ác quỷ – samas có trái tim thật nhân hậu khi đến cứu một con chó cái, nó thậm chí đã chữa lành cho quỷ. Ồ, chỉ vì bị mê muội bởi Ác quỷ mà con nữ tu đó phải chết.”

Chết? Ý của hắn là gì?

“Này. Asia ở đâu?”

“Ồ ồ, đây là cầu thang bên dưới bệ thờ. Từ đây các người có thể đi đến nơi mà họ đang làm nghi lễ.”

Hắn chỉ vị trí căn hầm bí mật bên dưới bệ thờ.

Tên đó có biết rằng là hắn phải ngăn cản chúng tôi không? Hay là hắn tự tin có thể giết ba người chúng tôi và tự giải quyết được tình hình này?

“Sacred Gear!”

Đồng bộ với tiếng hét của tôi, một găng tay màu đỏ xuất hiện trên cánh tay trái của tôi.

Trang bị Sacred Gear.Hoàn tất.Được rồi.

Kiba rút kiếm ra khỏi vỏ và Koneko-chan.....

Hử. Tôi bị sốc, hai mắt như muốn rớt ra ngoài.

GOGOGO.....

Koneko-chan nâng hàng ghế dài lớn hơn cô ấy rất nhiều.

“... Hãy đập tan hắn.”

Koneko-chan ném chúng về phía tên linh mục. Super Girl, thật là phương án tấn công hoàn toàn bất ngờ.

“Wow! Tuyệt vời.”

Tên linh mục khẽ nhảy lên và cắt hàng ghế ra làm đôi bằng thanh gươm của hắn. Hàng ghế bị cắt làm đôi rơi mạnh xuống đất.

“Tới đây.”

Khi tôi nghĩ Kiba sẽ lên tiến lên, thì cậu ấy đã biến mất. Tôi không thể nhìn kịp vì tốc độ quá nhanh của cậu.

GIIN!

Những tia lửa lóe lên giữa thanh kiếm của Kiba và thanh gươm ánh sáng của tên linh mục.

Nó rất rắn chắc mặc dù được làm từ ánh sáng. Sau tất cả, khi Kiba chém thẳng vào hắn, tôi có thể nghe được âm thanh của hai thanh kim loại va vào nhau.

“Hùm. Hùm.Đau thật đấy. Sao bọn người ồn ào thế nhỉ? Ta cảm thấy thật tệ. Ta xin lỗi vì đã nói chuyện trong một ngôn ngữ chết chóc như thế.Tha lỗi cho ta sau khi người chết.”

Kiba né những viên đạn vô âm với đôi chân của mình trong khi vẫn tiếp tục tấn công.

Kiba né được tất cả các đòn tấn công của hắn, thật là tuyệt vời.

Những tên linh mục cũng làm một cái gì đó bởi vì hắn đấu ngang ngửa với quỷ.

Ôi trời, hắn ngăn được cú chém của Kiba lần nữa.

Tôi không thể theo kịp chuyển động của Kiba bằng mắt, nhưng tên linh mục thì có thể.

Tên linh mục thối tha này không phải là đối thủ mà tôi có thể chiến đấu một mình.

Kiba và hắn bắt đầu nhìn nhau. Cả hai đang lờm lờm nhau.

“Ấn tượng. Người khá mạnh đấy.”

“Ahaha.Người cũng vậy.Mộtquân “Mã”, hử? Thậm chí không hề có điểm mù.Thật tuyệt.Đúng đúng, đây chính là điều ta muốn nói. Lâu lắm rồi, ta không có một cuộc chiến tuyệt vời thế này.Ta đã muốn khóc vì nó. Hùm. Hùm.Tao sẽ giết mày.”

“Có lẽ ta cũng nên nghiêm túc một chút.”

Kiba sẽ chiến đấu nghiêm túc? Cậu ấy định làm gì?

“Ăn đi.”

Một giọng thấp the thé. Tôi không tin đó là giọng Kiba vì cường độ của nó.

Sau đó, có thứ gì màu đen thoát ra từ thanh kiếm của Kiba. Nó bắt đầu bao phủ toàn bộ thanh kiếm.

Bóng tối.

Nếu tôi miêu tả, thì chỉ có thể là nó.

Bóng tối bao phủ cả thanh kiếm.

Không, giống như bóng tối đang định hình thanh kiếm của Kiba.

Thanh kiếm bóng tối đang xung đột với thanh gươm ánh sáng của Freed, nó bắt đầu mở rộng và nuốt chửng thanh gươm ánh sáng.

“Cái, cái quái gì thế?”

Tên linh mục có vẻ bối rối.

“Holy-Eraser, một thanh kiếm bóng tối có thể nuốt chửng ánh sáng.”

“N-người cũng sở hữu Sacred Gear?”

Sacred Gear.Kiba cũng có, hử?

Ý tôi là, thanh kiếm bóng tối trông thật tuyệt vời.

Chết tiệt! Ai cũng muốn tìm một vũ khí tốt như vậy? Thanh gươm của tên linh mục đã bị nuốt chửng hoàn toàn bởi thanh kiếm bóng tối, và nó không thể duy trì được hình dạng ban đầu sau khi ánh sáng bị nuốt chửng.

Tới lúc rồi.Cơ hội của tôi.

Tôi lao thẳng về phía hắn.

“Sacred Gear.Kích hoạt.”

[Boost!!]

Một âm thanh phát ra từ viên ngọc và dòng sức mạnh chảy trong cơ thể tôi.

Mục tiêu là tên linh mục thối tha đó.

Hắn có thể nhận thức được tôi đang đến.

“Ta sẽ tiếp tục nói cho người một vài điều. Người thật là phiền phức.”

Hắn chĩa khẩu súng được nạp đạn ánh sáng về phía tôi. Đạn được bắn ra mà không hề có một âm thanh nào.

Ở đây.

“Thăng cấp, “Xe”.”

BASHIIN!

Viên đạn ánh sáng không thể xuyên qua tôi, và thay vào đó nó hóa thành hư vô.

“Thăng cấp? Một quân “Tốt”?”

Tên linh mục có vẻ khá sốc.

Vâng, tôi là một quân “Tốt”. Chỉ một quân “Tốt” thôi là có thể đập tan hắn.

“Đặc điểm của quân “Xe”. Sự phòng thủ này không có thật.”

Nắm đấm tay trái của tôi đánh vào mặt tên linh mục. Đó là những gì tôi nghĩ, nhưng tôi cảm thấy có một cái gì đó khó khăn trên nắm đấm của mình.

Mặc dù thế, tôi vẫn đấm mạnh hết sức có thể.

Tên Freed văng ra xa.

“Sức mạnh tấn công thật vô lý.”

Tôi cười trong khi thở khó khăn.

“Cú đấm đó là cho Asia. Tao cảm thấy nhẹ nhõm khi đấm được vào mày một lần.”

Tên linh mục nằm dưới đất, hắn từ từ đứng dậy và phun máu xuống

đất.

Má phải của hắn sưng lên.

Chỉ cần bấy nhiêu đó là được phải không? Tôi thắng cấp quân “Xe”, nhưng tôi vẫn chưa có được sức mạnh như Koneko-chan.

Không, nếu nhìn kỹ, thanh kiếm cầm trên tay của hắn đã bị gãy nát.

Hắn dùng nó như tấm khiên trước khi tôi đâm?

Vì vậy, đó là điều mà tôi cảm thấy khó khăn. Hắn đã có một phản ứng nhanh chóng.

“.....Hùm .....Ôi trời, không chỉ bị đâm bởi một con quỷ hạng bét, mà còn bị nó nói xấu. Đừng đùa với tao.”

Linh mục gào lên.

“Đừng giỡn mặt với tao. Mày là thằng khốn. Một con quỷ như mày đứng lên mặt với taoooooo.Tao sẽ giết mày.Chắc chắn.Tao chắc chắn sẽ giết mày. Tao sẽ băm mày ra, thằng khốn.”

Hắn rút ra một thanh gươm thứ hai.

Vẫn còn ư? Hắn có bao nhiêu thanh gươm?

Nhưng cả ba chúng tôi. Kiba, Koneko-chan và tôi đã bao quanh hắn.

Tên linh mục nhận ra và nhìn xung quanh. Hắn bắt đầu cười đều.

“Wow, wow. Đây gọi là một cuộc khủng hoảng à? Hùm, đối với tao, bị giết bởi một con quỷ là không không, tao sẽ rút lui. Đó là một sự xấu hổ khi không thể trừ khử chúng bay, nhưng tao cũng không muốn chết.”

Hắn lấy ra thứ gì đó tròn và đập vỡ nó xuống đất.

Ngay lập tức, mắt của chúng tôi không thể nhìn thấy bởi một ánh sáng chói lòa

Chết tiệt! Một màn khói.

Khi mắt tôi bình thường trở lại, tôi nhìn xung quanh, tên linh mục đã biến mất.

Rồi giọng tên linh mục lại phát ra từ đâu đó.

“Này. Con quý phiền nhiều kia.....Issei-kun, phải không? Tao nói cho mày biết, tao đã yêu mày rồi. Thế nên tao chắc chắn sẽ giết mày. Chắc chắn là vậy? Tao không tha thứ cho con quý bẩn thỉu như mày, mày đã đâm tao và giăng đạo cho tao, Ok? Được rồi, byebye.”

Khi mắt chúng tôi hồi phục lại hoàn toàn, tôi nhìn quanh một lần nữa, nhưng tên linh mục đã biến mất không một chút dấu vết.

.....Hắn đã trốn thoát .

Thậm chí còn để lại lời chia tay.....

Tôi nghĩ về mấy lời đó, và tôi nhận ra rằng, không còn thời gian để lãng phí về hắn nữa.

Kiba, Koneko-chan và tôi nhìn nhau gật đầu và cùng đi về phía cầu thang ẩn của bộ thờ.

Phần 3

Ba chúng tôi đi bộ xuống cầu thang ở dưới bộ thờ. Có vẻ như điện được sử dụng ở đây. Kiba đi trước dẫn đầu, chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước. Hết cầu thang, xuất hiện một hành lang duy nhất. Đôi lúc có một số cánh cửa ở hai bên bức tường, vậy ra đây là tầng hầm.

Koneko-chan chỉ ở cuối tầng hầm và nói.

“Có thể nó ở cuối tầng hầm này .... Em có thể ngửi thấy được mùi của người đó ....”

Vậy là Asia ở đó sao . Tôi cảm thấy tràn trề nhiệt huyết.

Chờ mình nhé, Asia. Mình đến cứu cậu đây.

Khi chúng tôi đến gần hơn, một cánh cửa lớn xuất hiện.

“Chỗ này à?”

“Có thể, mình chắc rằng nhóm Thầy trừ tà và Thiên thần sa ngã đang ở bên trong. Các cậu sẵn sàng rồi chứ?”

Koneko-chan và tôi gật đầu với Kiba.

“Ok. Vậy mình sẽ mở cánh cửa.”

Khi Kiba và tôi đang định mở cánh cửa thì nó đã tự mở.

Trong khi làm một tiếng động lớn, khu vực bên trong đang diễn ra nghi lễ hiện rõ ra.

“Chào mừng các Ác quỷ.”

Thiên thần sa ngã, Raynare, nói khi đang ở cuối căn phòng.

Trong phòng có rất nhiều linh mục. Tất cả họ đều cầm một thanh gươm ánh sáng trong tay.

Tôi nhìn cô gái đang bị treo trên cây thánh giá và hét lên.

“Asiaaa!”

Asia chú ý đến giọng nói và nhìn tôi.

“.....Issei-san?”

“Vâng. Mình đến cứu cậu đây.”

Tôi mỉm cười và một giọt nước mắt rơi ra từ cô ấy.

“Cuộc hội ngộ thật cảm động. Nhưng rất tiếc. Buổi lễ gần kết thúc rồi.”

Buổi lễ kết thúc?

Ý cô ta là sao.....

Bỗng nhiên, cơ thể của Asia bắt đầu rực sáng.

“.....Aah , iyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Asia hét lên. Cô ấy trông rất đau đớn.

“Asia.”

Tôi cố gắng tiến lại gần cô ấy, nhưng đám linh mục vây quanh tôi.

“Chúng ta sẽ không để người phá hỏng buổi lễ đâu.”

“Bọn Ác quỷ chết tiệt. Tao sẽ tiêu diệt bọn mày.”

“Tránh ra, bọn linh mục khốn kiếp. Tao không có thời gian để bận tâm tới chúng mày.”

BAN!

Một tiếng động lớn. Khi tôi nhìn lại, Koneko-chan đã đâm một trong những tên linh mục.

“....Làm ơn đừng chạm vào tôi.”

Kiba cũng rút thanh kiếm bóng tối ra.

“Có vẻ như mình phải xử lý hết ngay từ đầu. Mình ghét bọn linh mục. Nếu như bọn chúng có chứng này, thì mình không ngại phá hủy ánh sáng của chúng đâu.”

Mắt của Kiba trở nên sắc nét hơn và nó khiến tôi cảm thấy rùng mình.

Bóng tối được hiển thị như một ý định giết chóc thật kinh khủng. Đây sẽ là một trận chiến ngoài dự kiến.

“Iyaaaa....”

Lúc đó, một ánh sáng vụt ra từ cơ thể của Asia.

Ranare liền cầm lấy nó.

“Đây rồi. Đây là sức mạnh mà ta khao khát bấy lâu. Sacred Gear. Với cái này, ta sẽ được yêu mến.”

Cùng với sự say đắm, Raynare ôm chặt nó.

Sau đó, ánh sáng lan tỏa ra khắp phòng nghi lễ.

Khi ánh sáng đã tắt hẳn, từ cơ thể của Thiên thần sa ngã phát ra một ánh sáng màu xanh.

“Ufufu. Ahahahahahaha! Cuối cùng ta cũng sở hữu được nó. Sức mạnh đặc biệt. Với cái này, ta sẽ trở thành Thiên thần sa ngã tối cao nhất. Với điều này, ta sẽ trả thù những kẻ đã coi thường ta.”

Thiên thần sa ngã cười phá lên.

Tôi không chú ý đến cô ta và liền chạy đến chỗ Asia.

Những linh mục cố ngăn tôi lại nhưng Kiba và Koneko-chan đã trợ giúp tôi bằng cách đánh bại tất cả bọn chúng.

Thanh kiếm của Kiba đã nuốt chửng ánh sáng từ những thanh gươm của các tên linh mục. Và Koneko-chan đã đánh tan các linh mục, người vừa mất đi vũ khí bằng sức mạnh khủng khiếp của cô. Sự

phối hợp của hai người rất tuyệt vời, rõ ràng đó là sự phối hợp không thể nào có được khi chỉ luyện tập một vài ngày.

“Cảm ơn hai cậu.”

Asia, người đang bị treo trên cây thánh giá. Cô trông thiếu sức sống .

Không, cô ấy chắc chắn sẽ ổn thôi.

Tôi tháo hết mọi dây trói ở tay và chân của Asia, rồi giữ cô trong vòng tay của mình.

“....I-Issei-san...”

“Asia , mình đến để mang cậu trở về.”

“.....Ừm...”

Giọng cô ấy rất nhỏ khi trả lời tôi, nó giống như không có sức sống vậy .

Này, này...

Cô ấy vẫn sẽ ổn chứ? Cô ấy sẽ không ...

“Vô ích thôi.”

Raynare cười đều như thể đang loại bỏ suy nghĩ của tôi một lần nữa.

“Những người sở hữu khi bị lấy đi Scared Gear của mình thì họ sẽ chết. Cô ta sẽ chết.”

“Vậy thì hãy trả Scared Gear lại đây.”

Tôi hét vào mặt cô ta, nhưng cô ta chỉ cười.

“Ta sẽ không bao giờ trả lại đâu. Người biết đó, ta đã lừa dối cấp trên của mình để sở hữu được thứ này. Ta sẽ giết tất cả mọi người ở đây và xóa hết toàn bộ các dấu vết.”

“....Chết tiệt . Cô không có bất cứ điểm nào giống với Yuuma-chan mà tôi biết.”

Nghe thấy thế, cô ta cười to hơn.

“Fufufu, nó khá là vui đấy. Khoảng thời gian ta hẹn hò với người.”

“....Cô là người bạn gái đầu tiên của tôi.”

“Vâng, thật dễ thương khi thấy điều đó. Thật vui khi chơi đùa với kẻ không có bất cứ kinh nghiệm nào về phụ nữ.”

“Tôi đã luôn lo lắng cho cô.”

“Ufufuf. Người đã chăm sóc cho ta. Khi ta vướng vào rắc rối, người đã chăm sóc ta thật tận tình và đảm bảo ta không bị gì cả. Nhưng mà người có biết việc làm của người đều nằm trong kế hoạch không? Bởi vì nó thật buồn cười khi thấy khuôn mặt hoảng sợ của người.”

“Tôi đã lên kế hoạch kĩ càng cho ngày hẹn hò đầu tiên. Để đảm bảo rằng đó sẽ là một ngày tuyệt vời.”

“Ahahaha. Phải. Đó là một ngày hẹn hò tầm thường. Cảm ơn về điều đó, ta thật sự rất chán.”

“Yuuma-chan.”

“Ufufu, ta chọn cái tên đó để có thể giết người vào lúc hoàng hôn. Tuyệt vời lắm phải không, Issei-kun?”

Cơn giận của tôi đã đạt đến đỉnh điểm. Tôi hét lên cùng với tất cả sự tức giận của mình.

“Raynareeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!”

“Ahahahaha, ta không muốn một thứ rác rưởi như người gọi tên ta.”

Raynare cười một cách mỉa mai.

Có quá nhiều thù hận trong tôi, ruột gan tôi như chuyển sang màu đen.

Tôi chưa thấy người nào căn bã như cô.

Cô thực sự là người phù hợp để được gọi là một con quỷ cái.

“Hyoudou-kun. Chúng ta sẽ bắt lợi khi vừa chiến đấu vừa bảo vệ cô ấy. Vì thế cậu hãy lên đó trước. Hai bọn mình sẽ mở đường cho cậu. Nhanh lên.”

Kiba vừa nói vừa hạ gục bọn linh mục.

Cậu ấy đúng. Ở đây có quá nhiều linh mục, vì thế sẽ rất khó khăn khi chiến đấu với Thiên thần sa ngã trong khi phải bảo vệ Asia.

Tôi trừng mắt nhìn Raynare, và tiến lại chỗ của Asia.

“Koneko-chan, chúng ta sẽ mở đường cho Hyoudou-kun.”

“.....Chắc chắn rồi.”

Hai người họ bắt đầu hạ gục những tên linh mục đang cố gắng cản đường tôi.

Nhờ có sự hỗ trợ của hai người họ, tôi có thể đến căn phòng thực hiện nghi lễ ngay lập tức.

“Kiba. Koneko-chan.”

“Cậu cứ đi đi. Chúng mình sẽ xử lý ở đây.”

“.....Hãy nhanh lên.”

“Nhưng.”

“Đi đi.”

Chết tiệt. Kiba. Koneko-chan. Cả hai người đã giúp đỡ tôi quá nhiều.

Nhưng bây giờ tôi phải trông cậy vào họ. Những ác quỷ có kinh nghiệm hơn tôi. Không đời nào họ có thể chết ở nơi thế này.

“Kiba. Koneko-chan. Khi mình quay lại, gọi mình là “Issei”. Chắc chắn. Chúng ta là đồng đội của nhau.”

Đó là những gì tôi nói với họ. Tôi có cảm giác như hai người họ đang mỉm cười.

Tôi rời khỏi nơi này và chạy đi một cách nhanh nhất.

Phần 4

Tôi đưa Asia ra khỏi nhà thờ.

Có gì đó không ổn với Aisa.

Nét mặt của cô ấy rất nhợt nhạt. Tôi đặt cô ấy nằm xuống băng ghế dài.

“Chỉ một chút nữa thôi. Cậu sẽ được tự do, Asia. Cậu sẽ được chơi đùa vui vẻ với mình từ bây giờ.”

Asia khẽ cười với tôi.

Cô ấy cầm lấy tay tôi. Tôi không cảm thấy một chút sức lực và hơi

âm nào từ bàn tay của cô.

“....Mình đã rất hạnh phúc... Mình đã có một người bạn.....Dù chỉ trong một thời gian ngắn....”

Asia đang mỉm cười dù cô ấy đang rất đau đớn.

“....Nếu mình được sinh ra một lần nữa, cậu sẽ trở thành bạn của mình một lần nữa chứ....?”

“Cậu đang nói gì thế? Đừng nói vậy chứ. Cùng đi chơi nào. Mình sẽ kéo cậu đi cho bằng được, cho dù cậu không muốn. Chúng ta sẽ đi hát Karaoke. Trung tâm trò chơi. Cùng đi chơi Bowling nào. Những nơi khác. Và cùng đến nơi đó. Nơi kia nữa.”

Tôi không thể ngăn được những giọt nước mắt của mình.

Đáng lẽ tôi nên nói với cô ấy bằng một nụ cười. Nhưng tôi không thể ngừng khóc được.

Tôi biết.

Tôi đã biết.

Cô gái này đang hấp hối.

Cô ấy sẽ chết.

Dù vậy, tôi vẫn phải nhận điều đó.

Đây hẳn là một trò đùa...

“Chúng ta là bạn. Mỗi mãi như thế. Vâng, đúng vậy. Mình sẽ giới thiệu cậu cho Motohama và Matsuda. Bọn họ có một chút biến thái, nhưng cả hai đều là người tốt. Họ chắc chắn sẽ trở thành bạn của cậu. Chúng ta sẽ vui đùa với nhau. Vui đùa đến chừng nào còn có thể.”

“....Nếu mình được sinh ra ở đất nước này...Và học chung trường cùng với cậu.....”

“Đi nào. Cùng đến trường của chúng ta.”

Bàn tay của Asia đặt nhẹ lên má tôi.

“....Cậu đã khóc cho một người như mình... Bây giờ mình có thể....”

Bàn tay của cô ấy rơi xuống.

“....Cảm ơn cậu...”

Đó là những lời cuối cùng của cô ấy.

Cô ấy đã ra đi trong một nụ cười.

Tôi như bất lực. Tôi chỉ đứng đó và nhìn cô ấy.

Nước mắt của tôi không ngừng chảy.

Tại sao? Tại sao cô gái này lại phải chết?

Cô ấy là một cô gái tốt. Cô là một người tốt bụng, sẵn sàng chữa lành vết thương cho bất cứ ai.

Tại sao không có ai muốn làm bạn với cô ấy?

Tại sao tôi lại không thể được ở bên cô ấy?

“Này, Chúa? Người có đó phải không, Chúa. Thiên thần và Ác quỷ đều tồn tại, nên Người cũng thế phải không, Chúa. Người đang chứng kiến điều này phải không? Người đã nhìn thấy tất cả phải không?”

Tôi hét lớn vào nhà thờ.

Tôi không biết rồi ai sẽ trả lời tôi. Nhưng tôi chỉ muốn hét thật lớn.

“Xin đừng cướp đi Asia. Xin Người. Asia không làm gì sai cả. Cô ấy chỉ muốn có một người bạn. Tôi sẽ là bạn của cô ấy mãi mãi. Van xin Người. Tôi chỉ muốn nhìn thấy nụ cười luôn hiện hữu trên môi của cô ấy. Tôi cầu xin Người.”

Dù có gào thét lớn như thế nào, vẫn không có ai trả lời tôi.

“Có phải chuyện này xảy ra vì tôi là một Ác quỷ? Người đã bỏ rơi cô ấy là vì cô ấy làm bạn với một Ác quỷ như tôi?”

Tôi nghiêng chắc răng của mình trong hối tiếc.

Tôi không có sức mạnh. Tôi không hề có một tí sức mạnh nào. Nếu như tôi có sức mạnh như một Ác Quỷ thật sự.....

Tôi chỉ cần sức mạnh để bảo vệ Asia.....

Dù bây giờ tôi có hối tiếc, cô ấy sẽ không bao giờ mỉm cười một lần nữa.

“Ara, một Ác Quỷ đang cầu xin ở một nơi như thế này? Hoặc người đang ao ước một điều gì đó?”

Giọng nói của Raynare phát ra từ phía sau tôi.

Khi tôi quay lại thì cô ta đang nhếch mép cười với tôi.

“Nhìn này. Đây là vết thương ta nhận được từ tên “Mã” khi đang đến đây.”

Raynare đặt bàn tay của cô ta lên vết thương.

Một ánh sáng màu xanh hiện ra chữa lành vết thương cho cô ta.

“Thật tuyệt vời đúng không? Ta có thể chữa lành mọi vết thương. Với Thiên thần sa ngã đã mất đi sự bảo hộ từ Chúa, Sacred Gear của cô bé này là một món quà tuyệt vời.”

Này.

Ánh sáng đó thuộc về Asia.

Sao cô lại dùng nó?

Kiba và Koneko-chan có an toàn không? Tôi bắt đầu tự hỏi.

“Địa vị của ta sẽ được tăng lên khi ta có thể chữa lành vết thương cho các Thiên thần sa ngã. Ta có thể trợ giúp cho ngài Azazel-sama và Shemeza-sama. Không có gì tuyệt vời hơn thế này. Aaaaah, Azazel-sama... Tất cả sức mạnh của em là cho ngài.....”

“Cứ như tôi quan tâm.”

Tôi trừng mắt nhìn Raynare.

“Tôi không quan tâm đến việc đó. Thiên thần sa ngã, Chúa, Ác quỷ.....Những thứ đó chẳng liên quan gì đến cô gái này cả.”

“Không, có liên quan chứ. Cô ta là người được chọn để làm chủ sở hữu Sacred Gear.”

“.....Dù vậy cô ấy cũng có thể có được một cuộc sống yên bình. Cô ấy đã có thể sống như một người bình thường.”

“Cô ta không thể. Những người sở hữu Sacred Gear đều bị thế giới ruồng bỏ. Vì họ sở hữu một sức mạnh rất lớn. Vì họ mang sức mạnh khác với những người khác. Người biết là con người ghét những thứ như thế, phải không? Cho dù sức mạnh đó có tuyệt vời như thế này?”

“Vậy tôi sẽ bảo vệ Asia như một người bạn.”

“Ahahahahaha. Điều đó là không thể. Vì cô ta đã chết. Cô gái đó đã chết, người biết rồi đấy? Nó không còn là vấn đề cho dù người có thể bảo vệ được cô ta hay không. Người không thể bảo vệ cô ta. Người không thể bảo vệ cô ta vào buổi chiều hôm đó và kể cả bây giờ. Người thật sự là một tên lạ lùng. Thật là khôi hài.”

“.....Tôi biết. Vì thế tôi không thể tha thứ cho cô. Và cả chính mình.”

Không thể tha thứ được.

Bản thân tôi đã không thể bảo vệ Aisa. Raynare đã giết Asia.

Tôi bỗng nhớ đến những lời nói của Hội trưởng.

Ham muốn. Sacred Gear được điều khiển bằng sức mạnh của sự ham muốn. Và đó cũng là nhân tố quyết định sức mạnh của nó.

“Trả cô ấy lại.”

[Mặc dù em đã là một con quỷ, nhưng lòng ham muốn của em vẫn không hề mất đi. Ham muốn của em càng lớn, sức mạnh Sacred Gear cho em càng nhiều.]

“Trả Asia lại cho tôiiiiiiiiiiiii!!”

[Dragon booster!!]

Sacred Gear trên cánh tay trái của tôi kích hoạt, và đáp trả lại lời kêu gọi của tôi. Viên ngọc trên găng tay phát sáng.

Những biểu tượng kì lạ xuất hiện trên nó.

Cùng lúc đó, sức mạnh đang tuôn trào trong người tôi. Từ cánh tay trái với Sacred Gear và toàn bộ cơ thể của tôi.

Tôi tiến thẳng về phía trước với sức mạnh bùng nổ.

Tôi hướng thẳng nắm đấm của tôi vào ả Thiên thần sa ngã đang chế nhạo mình.

Raynare tránh một cách dễ dàng.

“Ta sẽ giải thích đơn giản cho một tên ngốc như ngươi hiểu. Đó là sự khác biệt về sức mạnh. Ta có chỉ số 1000. Ngươi chỉ có 1. Ngươi không thể nào rút ngắn được khoảng cách đó. Cho dù với khả năng của Sacred Gear, có thể nhân đôi sức mạnh thì chỉ có 2. Vô ích thôi. Làm sao ngươi có thể đánh bại ta? Ahahahaha...”

[Boost]

Một âm thanh khác phát ra từ viên ngọc. Biểu tượng của viên ngọc trên găng tay chuyển đổi từ [I] sang [II].

HEARTBEAT

Một thứ gì đó diễn ra trong cơ thể tôi.

Sức mạnh. Một thứ dùng để hạ gục đối thủ trước mặt tôi đang gia tăng.

“Uooooooooooooo!”

Tôi tiến thẳng về phía cô ta, tập trung toàn bộ sức mạnh vào nắm đấm của mình. Tôi đã thăng cấp thành quân “Xe”.

“Hề. Ngươi đã tăng sức mạnh của ngươi lên một chút à? Nhưng nó vẫn chưa đủ.”

Đòn tấn công của tôi lại bị vô hiệu.

Thời điểm tiếp đó, ánh sáng tập trung trên tay của Raynare và trở thành một thứ gì đó.

“Ta đã tập trung rất nhiều năng lượng vào nó. Ném thử này.”

ZUDON!

Ngọn giáo ánh sáng xuyên thẳng qua cả hai chân tôi. Nó đâm thẳng vào cả hai đùi tôi. Cho dù có sự phòng thủ của một quân “Xe”, nó chẳng là gì với đòn tấn công này.

“Guaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!”

Tôi hét lớn.

Cơ thể của tôi đang chịu đựng cơn đau dữ dội. Nhưng tôi không thể gục ngã bởi những thứ như thế này.

Tôi nắm lấy ngọn giáo.

“Guaaaaaaaaaah!”

Da thịt của tôi đang bị đốt cháy. Nóng. Nóng quá.....! Có phải vì nó được tạo ra từ ánh sáng? Tay tôi đang bị thiêu đốt khi nắm lấy ngọn giáo.

Khói xuất hiện từ tay tôi. Và từ vết thương trên đùi tôi. Thứ đó đang đốt lấy tay và chân tôi một cách tàn bạo.

Raynare cười lớn khi thấy tôi đang cố kéo ngọn giáo ra.

“Ahahahhahaha! Thật ngu ngốc. Với Ác quỷ, ánh sáng là một chất độc. Chỉ cần chạm vào nó, người sẽ bị đốt cháy. Đó là sự đau đớn tột cùng mà Ác Quỷ có thể ném được. Với một Ác quỷ cấp thấp như người thì...”

“Nugaaaaaaaaah!”

Tôi gào thét trong đau đớn, nỗi đau không thể diễn tả được bằng lời, nhưng tôi vẫn cố gắng rút ngọn giáo ra bằng cách kéo nó.

Sự đau đớn của ngọn giáo đâm xuyên qua chân tôi. Sự đau đớn được tạo ra bởi sức mạnh của ánh sáng. Nó làm tôi cảm thấy rất đau, đau đến tột cùng.

Tôi như mất đi sự tỉnh táo. Cứ như tôi sắp chết nếu tôi không nghiêng chắc răng của mình.

Như thế thì sao chứ? Thế này thì sao chứ?

“Cô ấy. Đây chẳng là gì so với sự đau đớn mà Asia đã trải qua.”

Tôi cố gắng kéo ngọn giáo ra trong nước mắt cùng với nước dãi của mình.

Đau quá. Chết tiệt, đau quá.....!

Nhưng như thế này. Thế này thì có là gì.

Ngọn giáo đang được rút ra từ hai chân tôi, nó gây ra một tiếng động thật kinh khủng.

Khi ngọn giáo đã ra khỏi hai chân tôi, tôi quăng nó đi, nó biến mất trước khi chạm đất.

Sau khi thứ đã khóa chân tôi biến mất. Máu bắt đầu tràn ra từ vết thương.

Cho dù ngọn giáo đã được rút ra nhưng cơn đau vẫn còn hiện hữu.

[Boost!!]

Ngay cả khi tôi bị đâm xuyên bởi bởi ngọn giáo, găng tay trên cánh tay trái của tôi vẫn phát ra tiếng nói.

Nó đau. Nó rất đau.

Tôi khóc rất nhiều và có rất nhiều nước dãi chảy ra từ miệng tôi.

Tôi khụy chân. Chết tiệt, tôi không còn một chút sức lực nào nữa.

Tôi đang ở một tình trạng rất tệ?

“....Thật phi thường. Một Ác quỷ cấp thấp rút được ngọn giáo ánh sáng của Thiên thần sa ngã. Nhưng nó vẫn vô ích. Ánh sáng của ta chữa đầy chất độc để tiêu diệt Ác quỷ. Cường độ của ánh sáng rất mạnh. Mạnh đến nỗi nó có thể dùng như thanh gươm ánh sáng của bọn linh mục thường sử dụng. Cho dù có bị thương một lần nhưng vẫn rất khó để chữa trị, ngay cả với Ác quỷ trung cấp. Với một Ác Quỷ cấp thấp như người thì đây đã là giới hạn rồi. Fufufu, người không nên coi thường sát thương được tạo ra bởi sức mạnh ánh sáng, người biết chứ? Đặc biệt là ánh sáng của ta.”

Như mọi khi, cô ta nói những thứ tôi không hiểu.

“Ánh sáng truyền khắp người của người. Và gây tổn thương cho toàn bộ cơ thể của người. Nếu người không được chữa trị kịp thời, người sẽ chết. Chẳng có gì lạ khi chết với một vết thương như thế này. Người có sức mạnh thể chất rất tốt đấy, người biết chứ?”

A, ra thế. Với một tên rác rưởi như tôi vừa biến thành Ác quỷ thì vết thương như thế này có thể gây chết.

Như tôi đã nghĩ. Tôi có thể cảm nhận được sự đau đớn từ bên trong cơ thể của mình. Đó không phải là sự đau đớn khi bị đánh trúng mà nó còn tệ hơn thế nữa.

Tôi cảm thấy như cơ bắp và xương của mình đang bị tan chảy bởi sức nóng của nó. Sự đau đớn truyền trực tiếp vào thần kinh, nếu mất cảnh giác thì nó sẽ làm loạn đầu của tôi.

Tôi có lẽ sẽ chết nếu không được chữa trị kịp thời.

Nhưng...

Tôi không thể ngồi như thế được. Nhưng tôi không còn chút sức lực nào nữa. Chết tiệt.

Đây là kết thúc dành cho tôi?

Tôi nhìn Asia.

Cô gái đang ngủ yên bình.

Mình xin lỗi vì đã làm ồn. Vâng, mình không sao cả. Mình thật sự không sao cả. Mình rất là mạnh mẽ.

Vì vậy, nó không phải là vấn đề. Nhìn này? Mình sẽ xóa bỏ đi sự hối tiếc còn sót lại của cậu, Asia.

“Vào những lúc như thế này, lẽ ra chúng ta phải cầu nguyện Chúa?”

Tôi bỗng buột miệng nói.

“?”

Raynare có vẻ khó hiểu. Nhưng tôi vẫn tiếp tục nói.

“Nhưng Chúa thật sự không tốt. Ngài chả hề nghe tôi lúc trước, và Ngài chả thèm giúp một cô gái tốt như Asia. Hahaha, Chúa thật là vô dụng.”

“Ta tự hỏi người đang nói gì. Cuối cùng người cũng đã điên loạn?”

“Vâng. Ngài ấy. Maou-sama, ngài có thể lắng nghe ước nguyện của tôi được không? Ngài có tồn tại, phải không? Tôi cũng là một Ác Quỷ, vậy ngài sẽ nghe ước nguyện của tôi chứ?”

“.....Tên này điên thật rồi. Người đang tự độc thoại với chính mình.”

“Tôi sẽ đâm ả Thiên thần sa ngã đứng trước tôi, nên hãy chắc chắn rằng không có ai cản trở tôi. Tôi thật sự không muốn ai cản đường tôi. Tôi cũng không cần sự giúp đỡ của ai. Tôi sẽ tự làm. Và chân của tôi vẫn ổn. Tôi sẽ tự đứng dậy một mình. Vậy nên đây là một trận đấu tay đôi. Đây là một thời điểm tốt. Tôi đang rất giận dữ. Chỉ một cú thôi là đủ.... Hãy để tôi đâm vào ả.”

Chân tôi có thể cử động. Chân tôi đã mất cảm giác. Chỉ cần di chuyển vài mm thôi đã làm tôi đau dữ dội.

Nhưng tôi vẫn có thể di chuyển. Tôi cố gắng gượng dậy.

Cơ thể tôi không ngừng run rẩy. Cho dù thế, cơ thể tôi vẫn từ từ gượng dậy.

Nó đau. Cả cơ thể tôi rất đau. Nhưng tôi vẫn có thể di chuyển. Tôi vẫn có thể di chuyển được. Tôi phải chịu đựng nó cho đến khi tôi đâm được cô ta.

“-! K-Không thể nào. Cơ thể người không thể nào di chuyển được, bởi vì sát thương của ánh sáng.”

Tôi từ từ tiếp cận Raynare, người có một cái nhìn sững sốt trên khuôn mặt.

Và tôi đứng thẳng. Ngay trước mắt cô ta. Với đôi chân không ngừng run rẩy và rất nhiều máu đang chảy ra.

“Này, người tình cũ. Tôi đã trải qua rất nhiều chuyện vì cô.”

“....Người không thể nào đứng được. Một Ác quỷ cấp thấp lẽ ra không thể đứng dậy với những vết thương như thế được. Ánh sáng đang đốt cơ thể người? Một Ác quỷ cấp thấp không có quyền hạn và khả năng giảm sát thương của ánh sáng gây ra nên không thể nào chịu đựng được nó.”

“Vâng, nó rất đau. Thật sự rất đau. Tôi đã gần như bất tỉnh. Nhưng cô biết chứ, lòng căm thù của tôi đối với cô rất lớn để có thể chịu đựng nó.”

Tôi nhìn thẳng vào kẻ thù không chớp mắt.

Cú tiếp theo sẽ là cú đâm cuối cùng của tôi. Sau khi sử dụng nó, tôi sẽ nằm xuống.

Đó là lý do tôi phải hoàn thành cú đâm này. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ta.

“Này, Sacred Gear của ta. Người vẫn còn sức mạnh để đâm cái thứ trước mặt ta đúng không? Vậy hãy kết thúc nào.”

[Explosion!!]

Giọng nói trong viên ngọc lần này phát ra cực kì mạnh mẽ.

Viên ngọc ngày càng phát sáng hơn. Một ánh sáng mạnh mẽ. Thật rực rỡ.

Nhưng nó không giống như ánh sáng của Thiên thần sa ngã, ánh sáng này không làm tổn thương tôi, nó cho tôi một cảm giác thật an toàn. Chạm vào ánh sáng này, tôi cảm thấy sức mạnh dâng trào trong tôi... Nó giống như ánh sáng chữa trị của Asia.

Vì vậy, nó là ánh sáng không gây hại cho Ác quỷ.

Tôi tiến một bước về phía trước. Máu bắn xuống đất từ những vết thương của tôi.

Tôi ho ra máu. Có lẽ tôi đang ở trong một tình trạng nguy kịch.

Tôi không thể dừng lại nổi đau mà mình đang chịu đựng. Nó thậm chí đã đi đến bộ não của tôi. Nhưng không sao. Tôi vẫn có thể di chuyển.

Ngay cả bây giờ, nguồn năng lượng đang chảy vào trong găng tay của tôi.

Vào buổi tối, khi tôi đang chống lại Raynare. Tôi cảm thấy sợ hãi vì sự cách biệt về sức mạnh giữa chúng tôi.

Bản năng của tôi như một bản năng của Ác quỷ, nó có thể biết được sức mạnh áp đảo giữa chúng tôi. Và cơ thể của tôi không ngừng run vì nó. Thời gian trước đó, tôi nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ đánh bại được cô ta.

Nhưng bây giờ đã khác.

Sức mạnh mà tôi nhận được từ găng tay này rất điên cuồng.

Bằng cách nào đó, tôi biết. Có thể do tôi là người sở hữu Sacred Gear.

Sức mạnh này sẽ không kéo dài mãi mãi. Nó có giới hạn về thời gian.

Nếu tôi sử dụng nó để chống lại kẻ thù dù chỉ một lần, sau đó nó sẽ dừng lại ở đó. Mặc dù Sacred Gear không nói với tôi bằng lời nhưng tôi biết về thể chất của mình.

Tôi đã thực hiện một tư thế đấm. Tôi không có kinh nghiệm trong chiến đấu. Nhưng nó sẽ không sao nếu tôi có thể đấm cô ta một lần.

Mục tiêu của tôi là ả Thiên thần sa ngã chết tiệt đứng trước mặt. Tôi chắc chắn sẽ đấm cô ta. Tôi hoàn toàn sẽ không bỏ lỡ nó.

“..... Không thể. Đây là những gì? Tại sao chuyện này lại có thể xảy ra .....? Không phải là Sacred Gear chỉ có khả năng là “Twice

Critical” thôi sao, nó chỉ có thể tăng gấp đôi sức mạnh của người sở hữu? ..... Nó không thể như thế được. Nó không thể. Tại sao sức mạnh của người lại vượt qua ta .....? Làn sóng của năng lượng ma thuật. Ta cảm thấy ..... nó là của trung cấp ..... Không, nó là của một Ác quỷ cấp cao .....

Sức mạnh của tôi là một Ác quỷ cấp cao? Có phải vì Sacred Gear của tôi?

Này này, nó không phải là một Sacred mà chỉ tăng gấp đôi sức mạnh của mình thôi sao?

Hội trưởng là Ác quỷ cấp cao duy nhất mà tôi biết, vậy có nghĩa là sức mạnh hiện giờ của tôi đang giống như của Hội trưởng.

“Nói dối. Tất cả đều là những lời nói dối. Ta, Thiên thần sa ngã đã đạt được khả năng chữa lành vết thương. Ta sẽ trở nên tuyệt hơn bởi “Twilight Healing”. Ta có quyền được yêu thương bởi Azazel-sama và Shemhaza-sama. Ta sẽ không thua một con quỷ cấp thấp như người.”

Raynare lại một lần nữa tạo ra một ngọn giáo ánh sáng trong cả hai bàn tay của mình.

Tôi đâm nó sang một bên với nắm đấm của mình. Ngọn giáo ánh sáng biến mất dễ dàng.

Nhìn tôi đâm ngọn giáo ánh sáng một cách dễ dàng, khuôn mặt của Raynare trở nên nhạt dần.

“K-Không...”

Raynare vỗ đôi cánh đen của mình và sắp bay đi.

Cô ta đang cố gắng để chạy trốn? Này này, cô đang nhìn xuống và cười nhạo tôi.

Cô ta bỏ chạy ngay sau khi nhận ra rằng mình không thể giành chiến thắng? Cô nghĩ cô là ai?

Nhưng tôi sẽ không cho phép cô chạy trốn. Còn lâu tôi mới để cho cô chạy.

TAP

Tôi tiến lại bắt lấy tay cô ta ngay khi cô ta sắp bay đi. Tôi có một tốc độ không thể ngờ. Một tốc độ mà ngay cả Thiên thần sa ngã cũng không thể trở tay kịp.

Một cảm giác bất an khi nắm lấy tay của cô ấy, nó thật nhỏ bé trông rất yếu đuối.

Tôi kéo cánh tay của cô ấy về phía tôi. Tôi chắc chắn sẽ không để cô thoát.

“Tôi không cho phép cô đi, đồ lừa tình.”

“Ta không phải như lũ hạ đẳng các người.”

“Biến đi, đồ Thiên thần bẩn thỉu.”

“Khốn kiếp. Con quỷ cấp thấp.”

“Uoryaaaaaaaaa!”

Găng tay của tôi phát hành tất cả năng lượng. Tất cả sức mạnh tập trung ở cánh tay trái và trong nắm đấm của tôi.

Tôi đã sử dụng toàn bộ nắm đấm của mình và đâm thẳng chính xác vào khuôn mặt của kẻ thù, người mà tôi ghét cay ghét đắng.

HIT!

Âm thanh vang lên. Nắm đấm của tôi đi thẳng vào khuôn mặt của cô ta, tôi đẩy nắm đấm của mình sâu hơn nữa.

Raynare đã bay ngược với cú đâm của tôi.

GASHAAAAAAAAAN!

Thiên thần sa ngã đâm vào tường trong khi làm cho một tiếng ồn rất lớn. Tường đã bị phá vỡ và có một lỗ lớn trên đó. Bụi bắt đầu bay lan khắp mọi nơi.

Khi bụi biến mất, chẳng còn gì trước mặt ở hướng mà tôi đâm Raynare bay đi.

Lỗ hổng xuyên ra ngoài ngôi nhà, nơi cô ta đang nằm trên mặt đất.

Cô ấy không di chuyển. Tôi không biết cô ta đã chết chưa nhưng chắc chắn cô ấy sẽ nằm bất động trong một khoảng thời gian.

Cuối cùng, tôi cũng trả thù được cô ta.

“Điều đó cũng đáng phải không?”

Tôi mỉm cười từ tận đáy lòng. Đó là cảm giác thật sự của tôi. Cú đấm làm tôi cảm thấy rất tốt.

Nhưng ngay sau đó, những giọt nước mắt lại rơi xuống từ đôi mắt của tôi.

“..... Asia.”

Cô ấy sẽ không bao giờ mỉm cười một lần nữa.

Phần 5

Sau khi đấm gục Thiên thần sa ngã, tôi ngã xuống sau khi dùng toàn bộ sức mạnh của mình.Ton.

Có cái gì đó đỡ lấy vai tôi. Khi tôi nhận ra, đó là Kiba.

“Tốt lắm. Cậu thực sự đã đánh bại một Thiên thần sa ngã.”

Cậu ấy diu vai tôi và nở một nụ cười. Thậm chí Kiba cũng bị te tua.

“Chào, cậu đã đến rồi, tên đẹp mã.”

“Fufufu, Hội trưởng dặn mình là không được can thiệp.”

Hội trưởng đã làm thế ư?

“Đúng vậy. Chị tin là em có thể đánh bại Thiên thần sa ngã Raynare.”

Khi tôi quay lại hướng phát ra tiếng nói, Hội trưởng Rias mỉm cười đi về phía tôi với mái tóc đỏ dao động trong gió.

“Hội trưởng? Chị đến đây từ đâu?”

“Từ tầng hầm. Chị đã hoàn thành công việc của mình, thế nên chị sử dụng vòng tròn ma thuật tới đây. Đây là lần đầu tiên chị dịch chuyển tới nhà thờ, nên chị cũng rất hồi hộp.”

Hội trưởng thở dài khi nói chuyện với tôi.

Tôi hiểu rồi. Đó là lý do cô ấy đến đây từ tầng hầm cùng với Kiba và những người khác.

Như vậy, tất cả các Thầy trừ tà đều bị tiêu diệt. Từ khi Hội trưởng là đối thủ của chúng, thì chúng chẳng có cơ hội nào để chiến thắng.

Và rồi Koneko-chan đi ngang qua tôi. Cô ấy định đi đâu?

Hội trưởng đứng trước mặt tôi.

“Có vẻ như em đã chiến thắng một cách thật an toàn.”

“Hội trưởng..... Hahaha, em đã thắng bằng một cách nào đó thôi.”

“Fufufu, hoàn hảo. Đây là sự mong đợi từ người đầy tớ của chị.”

Cô ấy véo vào mũi tôi.

“Ara ara. Nhà thờ thật là bừa bộn. Mọi chuyện vẫn ổn chứ, Hội trưởng?”

Mặt Akeno-san có vẻ đang khó chịu.

“.....Có chuyện gì không ổn phải không?”

Tôi hỏi Hội trưởng với giọng rụt rè.

“Nhà thờ thuộc về Chúa hoặc Tôn giáo, nhưng có những trường hợp Thiên thần sa ngã sử dụng nó. Trong trường hợp thể này, nếu quý chúng ta phá hỏng nhà thờ, chúng ta sẽ trở thành mục tiêu của sát thủ. Đó gọi là có vay có trả.”

—!

T-thật chứ?

“Nhưng lần này thì không như thế.”

“Tại sao vậy?”

“Nhà thờ này từ lâu đã bị bỏ hoang. Do đó, có một số Thiên thần sa ngã dùng nơi này cho lòng tham của chúng, chúng ta chỉ chiến đấu ở đây. Vì vậy, chúng ta không hề đặt chân vào lãnh thổ thật sự của Chúa để gây chiến. Thế nên, đây chỉ là cuộc đụng độ nhỏ giữa Ác quỷ và Thiên thần sa ngã. Chuyện này cũng xảy ra một vài lần. Đó là những gì đã xảy ra.”

Tôi đã hiểu. Đó là vấn đề hiện tại được tóm tắt lại.

“Hội trưởng. Em mang nó về rồi đây.”

Một người xuất hiện với âm thanh như đang kéo một vật gì đó. Đó chính là Koneko-chan

Cô ấy xuất hiện từ các mảng tường bị phá vỡ, và đang kéo một đôi

cánh màu đen, đó là Thiên thần sa ngã Raynare.

Vậy là Koneko-chan kéo lê Raynare đang bất tỉnh, người đã bị tôi đâm văng ra xa.

Nhưng cô ấy nói “mang” nó.....

Cô ấy dùng từ thật độc đáo của một cô gái nhỏ nhắn.

“Cảm ơn, Koneko. Bây giờ, hãy đánh thức cô ta nào, Akeno.”

“Vâng.”

Akeno-san nâng tay lên. Và rồi nước xuất hiện trong không khí.

Đó có phải là sức mạnh của quý?

Akeno-san bắn tóe nước được tạo ra trong không khí vào Raynare.

SPLASH!

Raynare ho sặc sụa sau khi bị bắn nước lên người.

Cô ta tỉnh dậy và từ từ mở mắt. Hội trưởng nhìn xuống cô ta.

“Người cảm thấy như thế nào? Thiên thần sa ngã Raynare.”

“.....Con gái của gia tộc Gremory.....”

“Xin chào, ta tên là Rias Gremory. Ta là người thừa kế tiếp theo của nhà Gremory. Dù chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nhưng rất vui khi được gặp người.”

Hội trưởng chào hỏi với nụ cười, nhưng Raynare trừng mắt nhìn lại.

Rồi cô ta chế giễu.

“.....Người nghĩ đã bắt được ta, thật quá tệ. Kế hoạch này được giữ bí mật với cấp trên, chỉ có ta và một số Thiên thần sa ngã ở đây được biết. Nếu ta gặp nguy hiểm, họ sẽ.....”

“Họ sẽ không tới giúp người đâu.”

Hội trưởng nói rõ từng từ để bác bỏ lời của Raynare.

“Bởi vì ta đã xóa sổ cả ba Thiên thần sa ngã, Kalawana, Donaseek và Mitelt.”

“Nổi dối...”

Raynare phủ nhận lời nói của Hội trưởng trong khi ngồi bật dậy.

Hội trưởng lấy ra ba chiếc lông màu đen.

“Đây là ba chiếc lông của ba người họ. Người có thể phân biệt chúng giống như của người, phải không?”

Thấy ba chiếc lông đó, mặt Raynare tối sầm lại.

Có vẻ như Hội trưởng đã nói sự thật.

“Khi ta gặp Thiên thần sa ngã Donaseek tấn công Issei trước đây, ta đoán rằng có một số Thiên thần sa ngã đang âm mưu gì đó trong thị trấn. Ta bỏ qua nó bởi vì ta nghĩ đó là kế hoạch có liên quan tới toàn bộ Thiên thần sa ngã. Ta thậm chí không dại dột cho rằng toàn bộ Thiên thần sa ngã sẽ tham gia. Sau đó, ta nghe thấy một số Thiên thần sa ngã đang di chuyển một cách bí mật, cho nên ta và Akeno đi nói chuyện với chúng. Khi ta gặp được, chúng vô tình nói đó là kế hoạch của riêng bọn người. Bằng cách giúp người, chúng sẽ được thăng tiến lên cấp cao hơn. Cuộc sống thấp hèn, di chuyển một cách lén lút, là kẻ thường khoe khoang cho âm mưu của mình.”

Hội trưởng cười đầy tự mãn.

Raynare cắn chặt răng với sự thất vọng.

“Chúng xem thường bọn ta bởi vì chỉ có hai cô gái tiếp cận. Thế nên ta yêu cầu chúng kể ra như một món quà chia tay. Fufufu, Thiên thần sa ngã thật ngu ngốc khi không biết ai sẽ phải chết. Từ lúc chúng sẵn sàng tham gia kế hoạch thảm hại của người, thì chúng đã tàn đời rồi.”

Vì vậy, đó là lí do tại sao. “Điều” mà Hội trưởng phải để tâm đến.

Cô ấy đã hạ gục các Thiên thần sa ngã còn lại.....

Hội trưởng đã suy nghĩ tốt nhất cho toàn bộ sự việc.....

Khi chưa biết về mọi việc, tôi đã nói rất nhiều điều xấu về cô ấy.....

Crap. Tôi rất xúc động, cảm thấy như muốn khóc.

“Chỉ với một đòn tấn công duy nhất thì tất cả đều tan biến không một dấu vết. Công chúa của Duke, người mang sức mạnh hủy diệt. Sau tất cả, Hội trưởng là một Ác quỷ mạnh mẽ, được gọi là thiên tài

trong số các quỷ trẻ khác.” Kiba ca ngợi chủ nhân của mình.

“Cô ấy cũng được gọi là “Công chúa tóc đỏ hủy diệt”, biết chứ?”

Akeno-san nói trong khi mỉm cười.

Công chúa hủy diệt ..... Một biệt danh đáng sợ.....

Tôi đã là một phần trong nhóm của Công chúa hủy diệt. T-thật kinh khủng.....

Hội trưởng nhìn vào cánh tay trái của tôi. Tôi nghĩ cô ấy đang chú ý vào găng tay của tôi.

“.....Rồng đỏ. Cho tới gần đây chưa có dấu hiệu nào như thế này..... Chị hiểu rồi, đó là những gì.....”

Do tôi ngộ nhận hay ánh mắt của Hội trưởng đang sốc?

“Chị đã nhận ra lý do vì sao Issei có thể hạ gục được Thiên thần sa ngã.”

Hội trưởng nói một cách bình thản.

“Thiên thần sa ngã Raynare. Cậu bé này, Sacred Gear của Hyoudou Issei không phải là loại bình thường. Đó là lý do tại sao người thua.”

Mặt Raynare bối rối khi nghe điều đó.

“Boosted Gear là Sacred Gear được cho là hiếm nhất trong các loại hiếm. Kí hiệu Rồng đỏ trên găng tay là bằng chứng. Thậm chí người đã nghe tới cái tên đó trước đây, phải không?”

Sau khi nghe Hội trưởng nói thế, Raynare đang rất sốc.

“B-Boosted Gear..... một trong những Longinus ..... Thậm chí trong một số nhận định, nó có sức mạnh vượt qua cả Ma Vương và Chúa..... Có phải người đang nói sức mạnh đầy căm thù đang được sở hữu bởi tên nhóc đó?”

“Theo truyền thuyết, thì khả năng của Boosted Gear có thể nhân đôi sức mạnh sau mỗi 10 giây. Thậm chí khi sức mạnh ban đầu của cậu ấy chỉ là 1, nó nhân đôi sức mạnh mỗi 10 giây, và nó có thể đạt đến sức mạnh của các nhà lãnh đạo Thiên thần sa ngã và Ác quỷ cấp cao. Bằng cách làm chủ nó, cậu ấy thậm chí có thể giết được cả Chúa.”

Cô nghiêm túc chứ, Hội trưởng? Tôi có thể đánh bại Chúa?

..... Vậy đó là sức mạnh Scared Gear của tôi.

Có một dấu hiệu của RỒNG đỏ được khắc vào găng tay của tôi.

Vậy ra đó là tại sao nó luôn “Boost, Boost” , bởi vì nó đang nhân đôi sức mạnh của tôi. Đó là lý do tại sao sức mạnh của tôi không ngừng tăng lên.

Vì vậy, Raynare đã sợ hãi tôi, bởi vì tôi mang một sức mạnh vượt trội mà tôi không nhận ra.

Sacred Gear thật là mạnh mẽ.....

Tôi nhìn Sacred Gear trên tay một cách sợ hãi.

Boosted Gear. Sacred Gear của tôi. Sacred Gear này thật đáng kinh ngạc.

A, thế nghĩa là tôi có thể làm nên huyền thoại về một Ác quỷ?

“Cho dù có sức mạnh như thế nào, Sacred Gear cần có thời gian để nhân đôi, đó là rủi ro rất lớn. Không có bất kì đối thủ nào ngồi đợi cho đến khi người sử dụng Sacred Gear mạnh lên. Từ lúc đối thủ đã xem nhẹ nó, thì đây là kết quả.”

Ugh. Hội trưởng nhìn chăm chú vào Sacred Gear của tôi.

C-Chắc rồi, sẽ không có nhiều kẻ thù chờ tôi có đủ sức mạnh.

Sacred Gear của tôi thật mạnh mẽ nhưng cũng có nhiều điểm yếu .

Hội trưởng đến sát bên tôi. Tôi có thể ngửi thấy mùi thơm từ mái tóc đỏ của cô ấy.

PAT-PAT.

Hội trưởng vỗ vào đầu tôi.

“Nhưng nó thật thú vị. Đây là sự mong đợi từ đây tới của chị. Đúng như chị nghĩ, Issei là một cậu bé thú vị. Chị sẽ yêu mến em nhiều hơn nữa.”

Hội trưởng cười với tôi.

Nụ cười thật đẹp, nhưng cũng thật đáng sợ.....

“H-Hội trưởng?”

“Có gì sao?”

Hội trưởng vẫn đang cười. Tôi cúi đầu xuống vì tôi cảm thấy có lỗi.

“Em xin lỗi. Khi em nói sẽ đi cứu Asia. Chị không giúp đỡ nên em đã nói những điều không tốt về chị..... Nhưng chị đã âm thầm giúp đỡ em từ phía sau và.....”

Tôi chỉ muốn xin lỗi.

Tôi đã nghĩ Hội trưởng là một con quỷ có trái tim lạnh giá. Thế nên tôi đã cư xử thô lỗ với cô ấy.

Tôi cần phải nói rằng tôi xin lỗi rất nhiều. Nhưng Hội trưởng vẫn vỗ vào đầu tôi.

Tôi đã khóc lúc nào không hay. Đúng vậy, tôi đã không hoàn thành mục tiêu của mình.

“H-Hội trưởng.....Em không thể.....bảo vệ được Asia.....”

“Em không cần phải khóc. Nhìn em lúc này, sẽ không ai đổ lỗi cho em đâu.”

“Nhưng.....Nhưng, em.....”

Hội trưởng lau nước mắt cho tôi bằng ngón tay của cô ấy.

“Không sao đâu. Em không có kinh nghiệm như một con quỷ thật sự. Đó là tất cả. Hãy trở nên mạnh mẽ. Chị sẽ cho em tập luyện chăm chỉ từ bây giờ, để em có được sự chuẩn bị tốt nhất. Issei, quân “Tốt” của chị.”

“Vâng.”

Tôi sẽ tập luyện chăm chỉ. Nhất định tôi sẽ mạnh lên.

Tôi hứa.

“Bây giờ, ta sẽ kết thúc mọi việc.”

Mắt của Hội trưởng sắc lại và có chút tàn nhẫn.

Hội trưởng tiến đến gần Raynare. Thiên thần sa ngã trở nên sợ hãi.

“Ta sẽ làm người biến mất, Thiên thần sa ngã.”

Giọng nói lạnh lùng, chứa đầy sát khí.

“Dĩ nhiên, ta sẽ lấy lại Sacred Gear.”

“Người đùa à? Sức mạnh hồi phục này là dành cho Azazel-sama và Shemhaza-sama.”

“Sống vì tình yêu như người thật là đẹp. Nhưng người quá dơ bẩn. Người sẽ không có mục đích tốt đẹp. Và ta cũng không cho phép điều đó.”

Hội trưởng hướng bàn tay về phía Raynare.

Có vẻ như cô ấy sẽ kết thúc trong một đòn.

“Ta, ở đây.”

Và rồi một cái bóng xuất hiện đằng sau những mảng tường vỡ.

Linh mục, Freed Zelzan.

Đó là tên linh mục khốn kiếp. Hắn quay trở lại mặc dù đã bỏ chạy đi một lúc.

“Wow. Cấp trên của ta đang gặp nguy hiểm nghiêm trọng. Thế nên làm gì bây giờ nhỉ?”

Raynare hét lên khi thấy tên linh mục xuất hiện.

“Cứu ta. Nếu người cứu ta, ta sẽ thưởng cho người hay bất cứ thứ gì mà người muốn.”

Freed cười tàn bạo.

“Hùm, hùm. Một lời đề nghị tuyệt vời từ Thiên thần – sama. Eh? Tôi có thể quan hệ tình dục với cô không? Với tôi, được quan hệ tình dục với Thiên thần – sama là vinh dự lớn nhất và nó sẽ là địa vị tốt cho tôi.”

“Ku..... Đ-đừng có đùa nữa và hãy cứu ta.”

Thiên thần sa ngã đầy giận dữ. Có vẻ như cô ta đang rất nôn nóng.

Không, cô ta đang rất vội vàng. Có thể cô ta nghĩ rằng, “Một con người sẽ không phản bội mình”.

“Ararararara, cô phải biết rằng tôi đang rất nghiêm túc..... Ý tôi là,

những thứ như thế sẽ không thành vấn đề phải không, Thiên thần - sama? Vậy câu trả lời là không à? Là vậy sao? Rồi tôi sẽ đi ngay. Cho dù cô nhìn nhận thế nào, thì tôi đang ở trong tình thế bất lợi, thế nên tôi sẽ cất cánh đây.”

Freed nói với giọng đùa cợt trong khi uốn éo cơ thể của mình.

“N-người có phải là linh mục không vậy? Người có nghĩa vụ phải cứu ta. Ta là một Thiên thần sa ngã hùng mạnh.”

“Tôi không cần một cấp trên vô giá trị khi để thua một con quỷ hạng bét. Trông cô xinh thật, nhưng cô là người thiếu kế hoạch và cứng đầu. Chỉ một điều cô có thể làm tốt là thủ dâm. Thế nên hãy chết đi. Ồ, Thiên thần sa ngã bị chối bỏ bởi Chúa sẽ không thể lên thiên đàng hoặc xuống địa ngục, cô sẽ trở thành hư vô. Có lẽ kinh nghiệm trở thành hư vô sẽ giúp ích cho cô đó? Ah, không thể nào. Từ khi trở thành hư vô. Đó là không thể. Vì thế Namusan. Khoan, đó là Phật giáo. Ah, tôi là một cựu Thiên Chúa giáo. Tôi là cậu bé hư hỏng.”

Sau khi nói xong, hắn chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, như thể hắn không còn quan tâm đến Raynare.

Với điều đó, Raynare trở nên tuyệt vọng.

Cô ta trông thật khốn khổ. Đây là số phận của Thiên thần sa ngã ham muốn quyền lực và tàn bạo? Freed cười với tôi.

Eh? Tôi ư?

“Issei-kun, Issei-kun. Người có khả năng tuyệt vời như vậy. Ta đã có nhiều hứng thú hơn với người. Người thật xứng đáng để bị giết. Người chắc chắn nằm trong top 5 danh sách “Ác quỷ ta muốn giết”, thế nên hãy chuẩn bị đi, Ok? Lần tới gặp mặt, chúng ta sẽ có một trận đấu lạng mạn đến chết, Ok?”

Ồn lạnh thật.

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng.

Hắn ta đang cười với sát khí thật kinh khủng.

Một thách thức dành cho tôi. Không, đó là một thông báo đặc biệt để giết tôi.

“Hẹn gặp lại. Bye-bye. Nhớ đánh răng đấy nhé.”

Freed biến mất ngay lập tức tại đó sau khi vẫy tay với chúng tôi.

Hắn nhanh thật. Hắn ta vừa rời khỏi một cách thật nhanh chóng.

Nhưng bằng cách nào đó, có cảm giác như tôi sẽ gặp lại hắn ta.

Nó không phải linh cảm nhưng có gì đó rất lạ.

“Bây giờ, Thiên thần sa ngã Raynare, người đã bị bỏ rơi bởi đây tớ của mình. Thật đáng thương.”

Hội trưởng không có một chút tình cảm nào trong giọng điệu của mình.

Raynare bắt đầu run lên.

Có lẽ lý do tại sao tôi cảm thấy một chút tiếc cho cô ta bởi vì cô ta từng là bạn gái cũ của tôi, “Yuuma-chan”.

Um, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch bản thủ của cô ta.

Rồi Raynare nhìn tôi. Một đôi mắt buồn bã nhìn tôi.

“Issei-kun. Hãy cứu em.”

Giọng nói đó chính là giọng của Yuuma-chan, khi cô ấy là bạn gái của tôi.

“Ác quỷ này đang cố gắng giết em. Em yêu anh. Em yêu anh nhiều lắm. Đó là tại sao, chúng ta nên cùng nhau đánh bại Ác quỷ này.”

Raynare một lần nữa hành động giống Yuuma-chan và cầu xin tôi giúp cô ấy trong khi đang khóc.

Tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc khi tiếc nuối cho cô, Yuuma-chan. Không, Thiên thần sa ngã bản thủ.

“Tạm biệt, tình yêu của tôi. Hội trưởng, em đã đi đến giới hạn của mình rồi... chị hãy làm đi...”

Nghe thấy thế, biểu hiện của Thiên thần sa ngã như bất động.

“.....Đừng cố tán tỉnh đây tớ dễ thương của ta. Biến đi.”

DON!

Một cú bắn mang sức mạnh hủy diệt của Hội trưởng, Thiên thần sa ngã đã không còn tồn tại.

Điều duy nhất còn lại là cảm giác khó tả trong tôi và những chiếc lông màu đen đang trôi nổi quanh nhà thờ.

Phần 6

Một ánh sáng màu xanh lá đang trôi nổi trong thánh đường tôn nghiêm.

Sacred Gear của Asia.

Sau khi Raynare bị đánh bại, nó được giải thoát ra.

Ánh sáng ấm áp đang chiếu vào tôi. Hội trưởng cầm luồng ánh sáng trên tay mình.

“Bây giờ, chúng ta sẽ trả cái này lại cho Asia Argento-san.”

“N-nhưng Asia đã.....”

Đúng rồi, Asia không thể sống lại được nữa. Sau tất cả, tôi không thể bảo vệ được cô ấy.

Tôi hứa sẽ bảo vệ cô ấy. Tôi hứa sẽ cứu cô ấy.

Mặc dù tôi đã đánh bại Thiên thần sa ngã, nhưng nó đã trở thành vô nghĩa khi tôi không thể cứu được cô ấy.....

Không, như vậy là xúc phạm đến mọi người. Họ đã chiến đấu vì tôi và Asia. Thậm chí, họ chẳng được một lợi ích gì từ đó.

“.....H-Hội trưởng, mọi người, cảm ơn đã chiến đấu vì mình và Asia. N-nhưng, thậm chí với sự giúp đỡ của mọi người, Asia cũng đã.....”

“Issei, em nghĩ như vậy à?”

Hội trưởng lấy một thứ gì đó từ trong túi ra.

Màu đỏ thẫm—

Nó đỏ như máu và đó là một mảnh cờ vua, nó có màu y như màu tóc

của Hội trưởng.

“Đó là gì vậy?”

“Issei, đây là mảnh “Tượng” trong cờ vua.”

“Hở?”

Tôi thốt ra một cách ngớ ngẩn vì câu trả lời vừa rồi.

“Chị thật chậm trễ khi không cho em biết, một quý tộc sẽ nhận được 15 mảnh cờ vua tất cả, gồm 8 “Tốt”, 2 “Mã”, 2 “Tượng”, 2 “Xe” và 1 “Hậu”. Tương tự như cờ vua vậy. Chị đã sử dụng một quân “Tượng” và chị vẫn còn một cái.”

Hội trưởng cầm quân cờ đỏ thẫm đi về phía Asia.

Hội trưởng đặt quân “Tượng” đỏ thẫm lên ngực Asia, người đã mất.

“Vai trò của “Tượng” là hỗ trợ mọi người trong nhóm. Quyền năng chữa lành của cô ấy sẽ hữu ích như một quân “Tượng”. Nó chưa bao giờ xảy trước đây, chị sẽ hồi sinh cô ấy thành một Ác quỷ.”

Một nguồn năng lượng ma thuật màu đỏ thẫm bao quanh cơ thể Hội trưởng.

“Ta ra lệnh, dưới danh nghĩa Rias Gremory. Cô, Asia Argento. Ta, hồi sinh cô trở lại mặt đất này như một người đầy tớ của ta, và cô được tái sinh thành một Ác quỷ. Cô, “Tượng” của ta, chúc mừng một cuộc sống mới.”

Mảnh cờ đỏ phát sáng và tan biến vào cơ thể Asia. Cùng lúc đó, Sacred Gear của Asia quay về với chủ nhân của nó.

Hội trưởng dừng sử dụng sức mạnh ma thuật của mình khi thấy mảnh cờ vua và Sacred Gear đã hoàn toàn đi vào cơ thể Asia.

Rồi Hội trưởng buông một tiếng thở dài.

Tôi chỉ đứng nhìn cô ấy một cách bàng hoàng.

Một lúc sau, Asia mở mắt. Thấy vậy, nước mắt tôi không thể ngừng tuôn rơi.

“Hở?”

Giọng của Asia.

Giọng nói mà tôi sẽ không bao giờ có thể nghe thấy một lần nào nữa.

Hội trưởng Rias mang lại cho tôi một nụ cười ấm áp.

“Tôi hồi sinh cho cô bởi vì tôi muốn sức mạnh của cô, nó thậm chí có thể chữa lành cho quý. Fufufu, Issei, từ hôm nay trở đi, em sẽ bảo vệ Asia. Từ bây giờ em sẽ là đàn anh của cô ấy.”

Asia ngồi lên. Cô ấy nhìn quanh và tìm tôi.

“.....Issei-san?”

Tôi ôm lấy Asia, cô trông như đang bối rối.

“Về nhà thôi, Asia.”

New Life.

Phần 1

[THỨC DẬY ĐI ANH ƠI! TINH THẦN PHẤN KHỞI LÊN NÀO!]

..... Tôi bị đánh thức và rời khỏi giường bởi một giọng nói loli phát ra từ đồng hồ báo thức.

Hôm nay, tôi đặt báo thức sớm hơn 1 giờ so với hằng ngày.

Cho dù phải căn mắt ra thì tôi phải đến phòng câu lạc bộ bằng mọi giá.

Tôi thay xong đồng phục và rời khỏi phòng.

Phần 2

“Ara, em đến đúng giờ lắm.”

Khi tôi vào phòng câu lạc bộ, chỉ thấy Hội trưởng ở đó.

Vẫn còn sớm nên trường vẫn chưa hoạt động.

Tôi đến sớm vì tối qua chúng tôi đã hẹn sẽ gặp nhau vào buổi sáng.

Hội trưởng ngồi trên ghế sofa và thưởng thức trà xanh một cách thanh lịch.

“Chào buổi sáng, Hội trưởng.”

“Ừm, chào buổi sáng. Có vẻ như em đã quen dần với buổi sáng.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Sau đó, cô ấy nhìn vào chân tôi.

“Vết thương từ Thiên thần sa ngã đâu rồi?”

Trong trận chiến vài ngày trước, ngọn giáo ánh sáng đã đâm xuyên vào đùi tôi.

“Vâng, nó đã được chữa lành nhờ khả năng trị thương của Asia.”

Tôi trả lời với một nụ cười.

“Thật vậy sao? Chúng ta không nên phớt lờ với khả năng trị thương

của cô gái đó. Chị đã hiểu vì sao Thiên thần sa ngã lại muốn có nó, thậm chí giữ kín bí mật với cả cấp trên.”

Tôi ngồi xuống đối diện với Hội trưởng.

Có một vài điều tôi muốn hỏi cô ấy.

“Ừm, Hội trưởng? Nếu số lượng các mảnh cờ quý giống như trong cờ vua thì còn có 7 quân “Tốt” khác ngoài em phải không? Rồi một ngày nào đó, những quân “Tốt” đó sẽ xuất hiện và ở cùng chúng ta đúng không?”

Phải, cờ Ác quỷ có cùng số quân “Tốt” giống như trong cờ vua. Ngày càng sẽ có nhiều quân “Tốt” khác bên cạnh tôi. Tôi hỏi cô ấy về những điều mà tôi suy nghĩ. Nhưng Hội trưởng lắc đầu với câu hỏi của tôi.

“Không, quân “Tốt” duy nhất của chị chính là em, Issei.” —!

Eh? Tôi có nên hạnh phúc không?

Nó là một lời thú nhận? Đại loại như “Issei là người duy nhất mà chị muốn” hoặc cái gì đó tương tự thế?

“Để tái sinh một con người thành quỷ thì cần dùng đến mảnh cờ quý, số mảnh cờ quý được tiêu thụ tùy thuộc vào khả năng của người được tái sinh.”

.....Vậy nó không phải là một lời thú nhận.....

Hử? Sự tiêu thụ các mảnh?

“Có một định nghĩa như thế này trong cờ vua. “Hậu” có giá trị bằng 9 quân “Tốt”. “Xe” có giá trị bằng 5 quân “Tốt”. “Mã” và “Tượng” thì mỗi quân có giá trị bằng 3 quân “Tốt”. Và điều này cũng áp dụng cho các quân cờ Ác quỷ. Khi tái sinh thì điều đó cũng xảy ra. Có người khi tái sinh phải cần đến 2 mảnh “Mã” và cũng có người cần đến 2 mảnh “Xe”. Ngoài ra, phải xem xét khả năng tương thích của người được tái sinh sẽ phù hợp với mảnh nào. Không thể dùng 2 mảnh riêng biệt để tái sinh cho họ với những vai trò khác nhau. Vì vậy, phải suy nghĩ thật kĩ khi sử dụng các mảnh cờ. Một khi đã sử dụng, Quỷ sẽ không được cung cấp thêm các mảnh cờ nào nữa.”

“Vậy nó liên quan gì tới em?”

“Issei, chị đã sử dụng tất cả các mảnh “Tốt” để hồi sinh cho em. Nếu

chị không làm thế thì sẽ không thể hồi sinh em thành quỷ được.”

Tất cả? Nghiêm túc chứ?

Vậy tôi có giá trị bằng 8 mảnh “Tốt” phải không?

“Khi chị tìm thấy em, chị quyết định sẽ làm em trở thành đầy tớ của mình. Nhưng chị không thể tìm ra lý do. Và bây giờ thì chị đã biết rồi. Sacred Gear được cho là vũ khí tối thượng, nó thuộc về em, Issei, người sở hữu Boosted Gear, một trong những Sacred Gear tối thượng của Longinus, do đó giá trị của nó rất lớn.”

Tôi nhìn vào tay trái của mình.

Găng tay màu đỏ là hiện thân của nguồn sức mạnh vô hạn. Nó nhân đôi sức mạnh của tôi mỗi 10 giây.

Tùy thuộc vào cách sử dụng Sacred Gear, nó có thể đánh bại được cả Chúa.

Sacred Gear này là thứ quá tuyệt vời dành cho tôi. Từ khi sở hữu Sacred Gear thì tôi vẫn chưa thể hiện được khả năng thực sự của nó.

“Các mảnh còn lại của chị là 1 “Mã”, 1 “Xe”, 1 “Tượng” và 8 “Tốt”. Chị đã sử dụng tất cả 8 mảnh “Tốt” để hồi sinh cho em. Thật tuyệt khi em đã tương thích với nó. Những mảnh khác không có đủ sức mạnh để hồi sinh em. Ngay từ đầu, giá trị của quân “Tốt” đã là một bí ẩn và bao gồm cả việc thăng cấp. Nên chị đã đánh cược với khả năng đó.

Và kết quả là em, thật tuyệt vời.”

Hội trưởng mỉm cười hạnh phúc.

Cô ấy vỗ nhẹ vào má tôi.

“Thật thú vị khi có sự trùng hợp giữa Màu đỏ thẫm của “Công chúa tóc đỏ hủy diệt” và màu đỏ của “Boosted Gear”. Trước tiên, Issei, hãy nhắm đến mục tiêu trở thành quân “Tốt” mạnh nhất của chị. Chị tin chắc chắn em sẽ làm được. Sau tất cả, em vẫn là đầy tớ đáng yêu của chị.”

- Quân “Tốt” mạnh nhất.

Câu nói nghe thật tuyệt.

Tôi đang nghĩ về điều đó thì Hội trưởng kề sát mặt vào tôi.

Gần quá. Tôi ở quá gần với Hội trưởng.

Sau đó, môi của Hội trưởng chạm vào trán tôi.

Đây là một lá bùa may mắn. Hãy mạnh mẽ lên.”

Nụ hôn ở trán.....

Tôi trở nên bối rối với những gì vừa xảy ra, khuôn mặt của tôi đang dần chuyển sang màu đỏ.

富士見ファンタジア文庫

ハイスクールD×D 1

旧校舎のディアボロス

平成20年9月25日 初版発行

平成20年10月25日 再版発行

著者——いしふみいちえい
石踏一榮

発行者——山下直久

発行所——富士見書房

〒102-8144

東京都千代田区富士見1-12-14

<http://www.fujimishobo.co.jp>

営業 03(3238)8702

電話 編集 03(3238)8585

印刷所——暁印刷

製本所——BBC

本書の無断複写・複製・転載を禁じます

落丁乱丁本はおとりかえいたします

定価はカバーに明記してあります

2008 Fujimishobo, Printed in Japan

ISBN978-4-8291-3326-2 C0193

©2008 Ichiei Ishibumi, Miyama-Zero

Table of Contents

Mục Lục

Minh Họa

Life 0

Life 1 - Tôi không còn là người

Life 2 - Cuộc sống của Ác quỷ

Life 3 - Người bạn mới

Life 4 - Tôi sẽ cứu bạn của tôi

New Life